

„Raymond Chandler és Dashiell Hammett méltó utódja.”
San Francisco Chronicle

LAWRENCE

BLOCK

TÁNC A MÉSZÁRSZÉKEN

a:ave

LAWRENCE BLOCK

TÁNC A MÉSZÁRSZÉKEN

Lawrence Block: A Dance At The Slaughterhouse

Copyright © Lawrence Block, 1981

Hungarian translation © Varga Bálint, 2010

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Lawrence Block: A Dance At The Slaughterhouse Avon Books, New York, 1992

Fordította: Varga Bálint

ISBN: 978 61 5504 969 9

Műfaj: krimi

Tánc a mészárszéken

[Címodal](#)

[Dedikáció](#)

[ELSŐ FEJEZET](#)

[MÁSODIK FEJEZET](#)

[HARMADIK FEJEZET](#)

[NEGYEDIK FEJEZET](#)

[ÖTÖDIK FEJEZET](#)

[HATODIK FEJEZET](#)

[HETEDIK FEJEZET](#)

[NYOLCADIK FEJEZET](#)

[KILENCEDIK FEJEZET](#)

[TIZEDIK FEJEZET](#)

[TIZENEGYEDIK FEJEZET](#)

[TIZENKETTEDIK FEJEZET](#)

[TIZENHARMADIK FEJEZET](#)

[TIZENNEGYEDIK FEJEZET](#)

[TIZENÖTÖDIK FEJEZET](#)

[TIZENHATODIK FEJEZET](#)

[TIZENHETEDIK FEJEZET](#)

[TIZENNYOLCADIK FEJEZET](#)

[TIZENKILENCEDIK FEJEZET](#)

[HUSZADIK FEJEZET](#)

[HUSZONEGYEDIK FEJEZET](#)

[HUSZONKETTEDIK FEJEZET](#)

[HUSZONHARMADIK FEJEZET](#)

[HUSZONNEGYEDIK FEJEZET](#)

Philip Friedmannnek

*Ha Isten annak megfelelően büntetné az embereket, hogy mit
érdemelnek, egyetlen állat sem maradna a Föld színén.*

KORÁN

ELSŐ FEJEZET

Az ötödik menet közepénél a kék nadrágos fiú bevitt egy hatalmas balhorgot az ellenfele állára, majd utánaküldött egy jobbegyenest is.

– Nemsokára padlóra kerül – jegyezte meg Mick Ballou.

Én is így láttam, de amikor a kék nadrágos fiú ismét támadni készült, ellenfele összekapta magát, bevitt egy balegyenest, majd átkarolta a másikat. Mielőtt a bíró közbeléphetett volna, megpillantottam a srác szemét. Tekintete fátyolos volt, zavaros.

– Mennyi van még vissza?

– Több mint egy perc.

– Az rengeteg idő – mondta Mick. – Figyeld csak, az embered hogyan intézi el a másikat. Ahhoz képest, hogy milyen kicsi, olyan erős, akár egy bivaly.

Annyira egyik sem volt kicsi.

Középsúlyú volt mindkettő, hetvenegy kilóra saccoltam a súlyukat. Régebben kívülről tudtam a súlycsoportokat, de régebben nem volt ez olyan nehéz. Manapság már legalább kétszer annyi súlycsoportba sorolják az öklözőket, ezenfelül ott van még három különböző szervezet, amelyek mindegyike bajnokot avat. Szerintem ez akkor kezdhetett kialakulni, amikor valaki rájött arra, hogy az embereket a tétmérkőzések érdeklik, mire manapság már alig lehet olyan bokszmeccset találni, aminek a végén nem bajnokot avatnak, hanem csak győztest hirdetnek.

Mi is ilyen mérkőzést néztünk, amelynek semmi köze sem volt a vegasi vagy Atlantic City-beli kaszinókban rendezett csillogó-villogó show-műsorokhoz. Egészen pontosan Maspethben voltunk, egy csupa beton épület sötét utcájában, Queensben. Maspetht délről és nyugatról a Brooklyn Greenpoint és a Bushwick nevű részek határolják, északon és keleten pedig temetők terülnek el. Sokan anélkül élik le az életüket New Yorkban, hogy akár hallottak volna Maspethről, pedig lehet, hogy kocsival már áthajtottak rajta párszor. Raktáraival, gyáraival és vigasztalan lakónegyedeivel nem valószínű, hogy Maspeth válna a városi megújulás legújabb célpontjává, de soha nem lehet tudni. Előbb vagy utóbb elfognak a jobb kinézetű helyek a városban, akkor aztán jönnek majd a művészek, hogy kibéreljék az átépített gyárépületekben kialakított műteremlakásokat, a fiatal otthonkeresők meg

szépen felszedik az aszfaltot, a helyére sódert szórnak, és nekilátnak átépíteni a sorházak belső tereit. A Grand sugárutat ginkgófák övezik majd, és minden sarkon lesz egy koreai zöldséges.

Egyelőre azonban az Új Maspeth Sportcsarnok volt az egyetlen jele a környék csillogó jövőjének. Néhány hónappal korábban a Madison Square Garden felújítás miatt bezárta a Felt Forumot, aztán december elején megnyílt az Új Maspeth Sportcsarnok, ahol minden csütörtök este bokszmeccseket rendeztek este hét órai kezdettel.

Az épület kisebb volt a Felt Forumnál, és spártaian egyszerű a maga betonfalával, fémtetejével meg cementpadlójával. A téglalap alakú csarnokban a ring a hosszanti falak között állt, a rövidebb falakon meg a bejárat kapott helyet. A ringet három oldalról összecsukszó fémzékek vették körül. A székek szürkék voltak, az első két sor kivételével, mert azokat a székeket vörösre festették. Ezek voltak a fenntartott helyek. A többi székre az ült, aki akart, és aki kifizette az ötdolláros belépőt, ami két dollárral volt kevesebb egy manhattani mozipremierre szóló jegynél. Ennek ellenére a székek fele üresen állt.

A belépő árát azért tartották ilyen alacsonyan, hogy minél többen jöjjenek, így azok, akik kábeltevéen nézik az összecsapásokat, ne üres széksorokat lássanak. Az Új Maspeth Sportcsarnok a kábeltevéék kedvence volt, és alapjában véve azért is alapították, hogy ellássa programmal az FBCS-t, a Five Borough Cable Broadcasts nevű csatornát, amely meg akarta vetni a lábát a New York-i piacon. Az FBCS közvetítőkocsija már a sportcsarnok előtt parkolt, amikor Mickkel nem sokkal hét után megérkeztünk. Időben jötték, a közvetítés nyolckor kezdődött.

Véget ért az utolsó bemelegítő összecsapás ötödik menete, és a fehér nadrágos fiú maradt állva. Mindketten fekete srácok voltak Brooklynból, az egyik Bedford-Stuyvesantból, a másik meg Crown Heightsből. Mindkettőnek rövid volt a haja, arca pedig átlagos, egyforma magasra nőttek, bár a kék nadrágos fiú alacsonyabbnak látszott, mert kicsit meggörnyedve bokszolt. Még szerencse, hogy más színű nadrágot hordtak, különben képtelen lettem volna megkülönböztetni őket.

– Már ki kellett volna ütnie – jegyezte meg Mick. – A másik régen kikészült, mégsem ütötte ki.

– A fehér nadrágos fiúnak szíve van – mondtam.

– Üveges volt a tekintete. Mi is a neve a kék gatyásnak? – A programfüzetre pillantottam, egy kék papírlapra, amelyen az összecsapások

résztevőinek a neve állt. – McCann – bólintott. – McCann megkegyelmezett neki.

– Pedig ütötte rendesen.

– Ütötte hát, de a ravaszt nem tudta meghúzni. Sok ilyen van: elkapják az emberüket, megrakják, aztán befejezni már nem tudják. Nem tudom, miért van ez.

– Még hátravan három menet.

Mick megrázta a fejét. – Elszalasztotta a lehetőséget.

Igaza volt. McCann könnyedén megnyerte a három menetet, de soha nem került olyan közel ellenfele kiütéséhez, mint az ötödik menetben. A végén egy pillanatra átölelték egymást izzadt testükkel, aztán McCann győztesként felemelte a kezét. A bírók egyetértettek vele. Ketten mindegyik menetet neki ítélték, a harmadik szerint az egyiket a fehér nadrágos nyerte.

– Hozok egy sört – mondta Mick. – Nem kérsz valamit?

– Most nem.

A ring jobb oldalán ültünk az első szürke széksorban, szemben a bejárattal, így szemmel tarthattuk, ki lép be, bár én csak a ringre figyeltem. Mick felé pillantottam. A terem túlsó végében állt a büfénél, és a tömegben felismertem valakit. Egy magas, fekete férfit tengerészkék színű, jól szabott halszálkás öltönyben. Felálltam, ahogy közeledett, majd kezét fogtunk.

– Gondoltam, hogy maga az – mondta a férfi. – Beugrottam Burdette és McCann meccsére, erre kit látok? Az én Matthew barátomat.

– Olcsó a jegy Maspethben.

– Komolyan? – tette a kezét a vállamra. – Először is egy bokszmeccsen találkoztunk, ugye? A Felt Forumban.

– Pontosan.

– Danny Boy Bell-lel volt.

– Maga meg Sunnyval. A családnevére nem emlékszem.

– Sunny Hendryx. Sonya volt a keresztnéve, csak senki sem hívta úgy.

– Miért nem csatlakozik hozzánk? – kérdeztem. – A barátom sörért ment, de ez a sor szinte teljesen üres. Már ha nem bánja, hogy ilyen olcsó helyen kell ülnie.

– A kék saroknál ülök – mosolyodott el. – A győztest jöttem ünnepelni. Emlékszik Kid Bascombra, ugye?

– Hogyne. Azon az estén öklözött, amikor először találkoztunk. Egy olasz gyereket vert meg, akire egyáltalán nem emlékszem.

– Nincs vele egyedül. Senki sem emlékszik rá.

– Felsőtestre mért ütéssel küldte földre, ebben biztos vagyok. De Kid ma este nem bokszol. A programban legalábbis nem szerepel a neve.

– Visszavonult pár éve. Szögre akasztotta a kesztyűt.

– Gondoltam.

– Ott ül – mutatta. – Az én emberem ma este Eldon Rasheed. Nyernie kellene, de az ellenfelének két vereség mellett tizenegy győzelme van. Az egyik vereséget Rasheedtől szenvedte el, szóval nem lesz egyszerű a meccs.

Stratégiáról és taktikáról beszélt, amikor Mick megjelent két papírpohárral. Az egyikben sör, a másikban kóla.

– Ha megszomjaznál – mondta. – Nem lenne kedvem megint beállni abba a sorba.

– Mick Ballou – mondtam –, Chance...

– Chance Coulter.

– Örvendek – mondta Mick. Mivel mindkét kezében ott volt még a pohár, nem tudtak kezet fogni.

– Most következik Dominguez – mutatta Chance. Az öklözőt kísérete követte. Királykék köpenyt viselt, jóképű volt, állkapcsa hosszú és egyenes, bajusza fekete és gondosan nyírt. Rajongóira mosolygott, majd integetett neki, aztán felmászott a ringbe.

– Jól néz ki – jegyezte meg Chance. – Eldonnak nem lesz olyan könnyű dolga.

– Maga a másiknak drukkol? – kérdezte Mick.

– Igen, Eldon Rasheednek. Itt is van. Utána ihatunk egyet.

Azt feleltem, hogy ez jó ötlet. Chance odament a székéhez a kék saroknál. Mick a kezembe nyomta mindkét poharat, aztán leült.

– „Eldon Rasheed Peter Dominguez ellen” – olvasta. – Honnét szedik ezek a nevüket?

– A Peter Dominguez elég hétköznapi hangzik – feleltem.

Mick rám pillantott.

– Eldon Rasheed – mondta hangosan, amint az öklöző bemászott a ringbe.

– Nos, ha ez egy szépségverseny lenne, akkor Pedro rögvest nyerne is. Mert ez a Rasheed úgy néz ki, mint akit isten a teremtés után rögvest pofán vágott egy ásóval.

– Miért tenne ilyet isten?

– Ki tudja, isten mit miért tesz? Ez a barátod, Chance, ez egy jó kiállítású alak. Honnét ismered?

- Pár éve dolgoztam neki.
- Nyomoztál?
- Nyomoztam.
- Ügyvédnek néztem. Legalábbis úgy öltözik.
- Ami azt illeti, afrikai mütárgyakkal kereskedik.
- Faragások, meg ilyenek?
- Ilyesmik.

A műsorvezető a ringben állt, üvöltve ismertette az összecsapás résztvevőit, és egyben promotálta is a jövő heti eseményt. Bemutatott egy helybéli pehelysúlyú fiút, aki jövő héten lép majd a szorítóba, aztán felsorolta a ring körül ülő hírességek nevét, köztük Kid Bascombét is. Kid ugyanolyan gyér tapsot kapott, mint a többiek.

Bemutatásra került a mérkőzésvezető, a három pontozóbíró, valamint az időmérő is, akinek az volt a feladata, hogy számoljon, amikor valaki padlóra kerül. Úgy látszott, aznap este nem marad munka nélkül: az öklözők nehézsúlyúak voltak, és mindketten többször is kiütötték ellenfelüket. Dominguez tizenegy győzelméből nyolcszor KO-val nyert, Rasheednek pedig, aki eddig tíz meccsen keresztül nem talált legyőzőre, csak egyetlenegyszer kellett végigbokszolnia az összes menetet.

A teremben helyet foglaló latin szurkolók hatalmas üdvrivalgással fogadták Dominguezt. Rasheed köszöntése már visszafogottabb volt.

Megálltak a ring közepén, a bíró elmondott nekik mindent, amit már eddig is tudtak, aztán összeérintették kesztyűjüket, és visszamentek a helyükre. A gong megszólalt, a mérkőzés elkezdődött.

Az első menetben csak kóstolgatták egymást, és bevettek pár ütést. Rasheed balhorga nagyon szép volt, és pontos ütésekkel mért Dominguez testére. Kifejezetten jól mozgott hatalmas mérete ellenére. Dominguez mintha feszélyezett lett volna, mozgása sem volt olyan természetes, de jobbegyenesen gyorsan és pontosan sült el, és a menet kezdete után alig fél perccel egy nagy ütést vitt be Dominguez szeme fölé. Rasheed lerázta magáról, de azért látszott rajta, hogy megérezte. – Erős gyerek ez a Pedro – szólalt meg Mick két menet közt. – Lehet, hogy meg is nyerte a menetet azzal a jobbegyenessel.

- Soha nem értem, hogyan számolják a pontokat.
- Még pár ilyen ütés, és nem lesz szükség számolásra.

A második menetben Rasheed volt a jobb. Elkerülte Dominguez jobb kezét, és bevitt néhány szép ütést. A menet közepe felé véletlenül észrevettem egy férfit, aki az egyik piros széksor közepén ült, a ringgel szemben. Már

korábban is megakadt rajta a szemem, és most megint rápillantottam.

Negyvenöt lehetett, kopaszodott, haja barna volt, szemöldöke prominens, arca simára borotvált. Vónásai mintha kicsit elkenődtek volna, akár egy egykoron aktív bokszolónak, ám a műsorvezető nem mutatta be őt. A teremben nem taposták egymás sarkát a hírességek, így gyakorlatilag mindenki annak számított, aki valamikor nyert legalább két profi meccset. A férfi a ring közelében ült, így ha bemutatták volna, csak átmászik a kötélén, és fogadja a tapsot.

Egy fiúval volt, a férfi átkarolta, keze a fiú vállán pihent, másik kezével meg mutogatott, hogy mi történik a ringben. Apának és fiának néztem őket, bár nem nagyon láttam a hasonlóságot kettejük között: a fiú alig múlhatott tízéves, haja barna volt, sűrű. Apja hajáról ugyanezt már nem lehetett elmondani. A férfi kék zakót viselt és szürke flanelnadrágot. Világoskék nyakkendőjét legalább két és fél centi átmérőjű fekete pöttyök díszítették. A fiún piros ing volt és tengerészkek farmer.

El nem tudtam képzelni, honnan ismerem a férfit.

A harmadik menetet teljesen kiegyensúlyozottnak találtam. Nem számoltam az ütések, de volt egy olyan érzésem, hogy Rasheed többet vitt be. Dominguez párszor jól eltalálta ellenfelét, és mozgása tiszteletet parancsolóbb volt Rasheedénál. A menet végére már nem érdekelt a pöttyös nyakkendő férfi, másvalakit néztem.

Ez fiatalabb volt, egész pontosan harminckét éves. Egyhetvenöt magas, testfelépítése akár egy nehézsúlyúé. Zakóját és nyakkendőjét levette, kék csíkos fehér inget viselt. Olyan jóképű volt, mint a ruhakatalógusok modelljei: arcát akárha egy darabból faragták volna ki, felső ajka teltebb, orrnyerge vastagabb volt a kelleténél. Haja sűrű, fekete, és fodrásznál csináltatta. Bőre barnasága antiguai szuvenir.

Richard Thurmannek hívták, és ő volt a Five Borough Cable Sportscasts producere. A szorító mellett állt, és az egyik kameramannal beszélt. Aztán megjelent a ringben a lány a táblával, tudatva a nézőkkel, hogy a negyedik menet következik, és közben a kelleténél kicsit többet is mutatott a testből falatnyi ruhájának köszönhetően, ám a látványban csak mi részesülhettünk, mert a tévében ezalatt egy sörreklám futott. Magas lány volt, telt alakkal.

Odament a kamerához, és mondott valamit Thurmannek, aki erre kedélyesen megpaskolta a fenekét. A lány mintha nem is vette volna észre. Lehet, hogy Thurman állandón lányok fenekét paskolta, és lehet, hogy a

lánynak állandóan a fenekét paskolták. Vagy talán régi barátok voltak, bár a lány bőre elég fehéren virított, így Antiguára valószínűleg nem együtt utaztak.

Miután a lány kimászott a szorítóból, megszólalt a gong. Az öklözők felálltak a sarokból, kezdetét vette a negyedik menet.

Az első perc még véget sem ért, amikor Dominguez felhasította Rasheed bal szemöldökét. A fekete fiú sokat küzdött, rendesen sorozta ellenfele felsőtestét, és a végén jó ütemben húzta el a fejét egy erős ütés elől. Mielőtt a gong megszólalt volna, Dominguez még egyet behúzott neki. El sem tudtam képzelni, ki nyerhette a menetet, és ezt meg is mondtam Micknek.

– Nem is érdekes – felelte. – Nem jutunk el a tizedik menetig.

– Neked melyik tetszik jobban?

– A fekete srác, de nincs túl sok esélye. Pedro kurva erős.

Odapillantottam a férfira és a fiúra.

– Az a pasi ott – mutattam. – Első sor, a gyerek mellett. Kék zakó, pöttyös nyakkendő.

– Mi van vele?

– Azt hiszem, ismerem – feleltem. – De nem tudom, honnan. Neked nem ismerős?

– Soha nem láttam.

– Egyszerűen nem tudom, honnan ismerem.

– Zsarunak látszik.

– Nem – ráztam a fejem. – Tényleg?

– Nem azt mondom, hogy zsaru, csak azt, hogy annak látszik. Tudod, hogy néz ki? Mint az a színész, aki mindig rendőrt játszik. Nem jut eszembe a neve.

– Egy színész, aki mindig rendőrt alakít. Mindegyik színész mindig rendőrt alakít.

– Gene Hackman – bólintott Mick.

Megint odanéztam.

– Hackman idősebb – mondtam. – És vékonyabb is. Ez a pasas tettebb, Hackman meg vékonyabb. Hackmannek több haja van, nem?

– Édes istenem – sóhajtott Mick. – Nem azt mondtam, hogy ő Hackman, csak azt, hogy hasonlít rá.

– Mert ha mégis ő lenne Hackman, akkor behívják a ringbe, és bemutatják, nem?

– Annyira kell nekik egy híresség, hogy Hackman kertészét is bemutatták volna, ha itt van.

– De igazad van – jegyeztem meg. – Határozott a hasonlóság.

- Nem lehetne összetéveszteni őket, viszont...
- Hasonlítanak. De nem emiatt ismerős.
- Talán az egyik gyűlésedről.
- Lehet.
- Hacsak nem sört iszik. Mert ha tag lenne, akkor nem inná itt a sört, igaz?
- Valószínűleg nem.
- Pedig elég sokan isznak közületek, ugye?
- Nem mindannyian.
- Akkor reménykedjünk, hogy kóla van a poharában – mondta. – Vagy ha sör, akkor imádkozzunk, hogy nem adja a gyerekeknek.

Dominguez határozottan jobb lett az ötödik menetre. Sok erős ütése mellé ment, pár azonban betalált, és megingatta Rasheedot, aki ügyesen táncolt és ugrált, de a menetet egyértelműen Dominguez nyerte.

Aztán a hatodikban Rasheed kapott egyet az állkapcsára, és padlóra került.

Egyértelmű volt a helyzet, a közönség felállva éljenzett. Rasheed ötnél már állt, a kötelező nyolc után a bíró intett neki, hogy folytathatja a küzdelmet, mire Dominguez lendületesen belépett. Rasheed többször megingott, de becsülettel tartotta magát, állta az ütések, kikerült egy- párat, és küzdött keményen. Dominguez még a menet elején padlóra küldte, de Rasheed a harmadik perc végén is állt.

- Még egy menet – jegyezte meg Mick.
- Nem.
- Nem?
- Megvolt az esélye – mondtam. – Mint annak az írnek korábban. Mi volt a neve?
- Ír? Miféle ír?
- McCann.
- Ja, a fekete ír. Szerinted Dominguez is olyan, mint aki nem tudja a végén meghúzni a ravaszt?
- Tudja, hogy hogyan kell, mégsem ment neki. Túl sokat ütött. Olyan volt, mintha egy homokzsákot püfölt volna az egész menetben. Szerintem a végére jobban elfáradt Rasheednál.
- Akkor a pontozóbírók döntenek? Mert így Pedro lesz a győztes, hacsak az embered, Chance meg nem keni őket.
- Nem kellett megkenni senkit. Tétek híján nem voltak fogadások sem.
- Nem kerül a pontozóbírók elé. Rasheed ki fogja ütni.

– Matt, te álmodozol.
– Majd meglátod.
– Akarsz fogadni? Pénzben nem fogadok veled, de másban igen. Mi legyen az?

– Nem tudom.

Odanéztem az apára és fiára. Egy gondolat kezdett kibomlani a ködből, de még nem láttam tisztán.

– Ha nyerek – mondta –, akkor ma este mulatunk. Utána meg elmegyünk reggel a nyolcas misére a St. Bernardba. A hentesek miséjére.

– És ha én nyerek?

– Akkor nem megyünk el.

Felnevettem.

– Ezt kitaláltad. Eleve nem akartunk elmenni. Akkor meg mit fogok nyerni?

– Rendben – bólintott. – Ha te nyersz, akkor elmegyek egy gyűlésre.

– Gyűlésre?

– Egy kibaszott AA-gyűlésre.

– Aztán miért?

– Nem tudom.

– Ha egyszer kedved lesz elmenni, én szívesen elviszlek. De azt nem akarom, hogy miattam menjél.

Az apa megigazította fia haját a homlokán. Volt valami a mozdulatban, ami úgy megütött, mintha egy jobbhorog egyenesen szíven talált volna. Mick mondott valamit, de abban a pillanatban semmit sem hallottam. Megkértem, hogy ismétlje meg.

– Akkor nem fogadunk – mondta.

– Rendben.

Megszólalt a gong. Az öklözők felálltak a sarokban.

– Jobb is így – legyintett Mick. – Azt hiszem, igazad van. Szerintem az a barom Pedro kiütötte saját magát.

Aztán ez lett a vége. A hetedik menet nem volt egyértelmű, mert Dominguez még mindig állta a sarat, és bevitt pár ütést, amitől a közönség lázba jött. De a nézőket egyszerűbb volt lázba hozni, mint Rasheedot kiütni, aki olyan erősnek látszott, mint a mérkőzés elején, és majdnem szétvetette az önbizalom. A menet végén egy villámgyors jobbhoroggal gyomorszájon vágta Dominguezt, ekkor Mickkel egymásra néztünk, és bólintottunk. Senki sem éljenzett, senki sem kiabált, de ennek a meccsnek itt volt a vége, és ezt

pontosan tudtuk, ahogy Eldon Rasheed is tudta. És szerintem Dominguez is.

Két menet közt Mick így szólt:

– El kell ismernem, Matt, hogy láttál valamit abban a menetben, amit én nem. A sok ütéstől az ember hajlamos azt hinni, hogy itt a vége. Nem nagyok az ütések, csak sok van belőlük, aztán egyszer csak arra leszek figyelmes, hogy az emberemnek nincsen lába. És ha már lábakról beszélünk – intett a ring felé.

A lány táblával a kezében tudatta velünk, hogy következik a nyolcadik menet.

– A lány is ismerős valahonnan – mondtam.

– Egy gyűlésen találkoztál vele.

– Valamiért kétkem.

– Mert emlékeznél rá, mi? Akkor csakis álom lehetett. Egy álomban voltatok együtt.

– Az már sokkal valószínűbb. – A lányról a pöttyös nyakkendősférfira pillantottam, aztán vissza a lányra. – Azt mondják, ez a középkorúság legbiztosabb jele – folytattam. – Amikor mindenki, akivel találkozol, emlékeztet valakire.

– Ezt mondják?

– Többek közt ezt is – bólintottam, aztán megszólalt a nyolcadik menet kezdetét jelző gong. Két perce tartott a küzdelem, amikor Eldon Rasheed bevitt egy brutális balhorgot Peter Dominguez májára. Az öklöző leengedte a kezét, amit Rasheed kihasználta, és jobbal állcsúcson vágta.

Dominguez nyolcnál már állt, de csak a macsósága miatt. Rasheed megint nekiesett, és három ütés után az öklöző újra padlóra került. A bíró most már számolni sem kezdett. Belépett kettejük közé, és felemelte Rasheed kezét.

A legtöbben azok közül, akik korábban Domingueznek szorítottak, most felállva éljenezték Rasheedot.

Chance és Kid Bascomb mellett álltunk a kék sarokban, amikor a műsorvezető lecsendesítette a tömeget, és közölte velünk, amit már addig is tudtunk: a bíró a nyolcadik menetben két perc harmincnyolc másodperc eltelte után megállította a küzdelmet, a győztes pedig technikai KO-val Eldon „Buldog” Rasheed. Hozzátette, hogy lesz még két négymenetes összecsapás, melyekről nem szabad lemaradnunk, hiszen az Új Maspeth Sportcsarnok a bokszolás új otthona.

A hátralévő meccseken szorítóba lépő öklözők feladata roppant hálátlan

volt: gyakorlatilag üres nézőtér előtt kellett bokszolniuk. Ezek az összecsapások egyfajta biztosítékként szolgáltak az FBCS-nek. Ha Rasheed idő előtt kiüti Dominguezt (vagy fordítva), akkor itt van még két összecsapás, melyekkel ki lehetett tölteni az adásidőt.

Mivel már tizenegyre járt, a hátralévő két mérkőzés egyike sem kerülhetett képernyőre, a nézők pedig tömegesen hagyták ott a nézőteret.

Richard Thurman a szorítóban állt, és segített összepakolni a kameramannak. A lányt nem láttam sehol. Ahogy nem láttam sehol az apát és a fiát sem, bár szerettem volna megmutatni őket Chance-nek, hátha felismeri valamelyiket.

A pokolba az egésszel. Senki sem fizetett nekem azért, hogy ismerős arcokat azonosítsak. Azért fizettek, hogy kövessem Richard Thurmant, és kiderítsem, vajon ő ölte-e meg a feleségét, vagy sem.

MÁSODIK FEJEZET

Richard és Amanda Thurman még novemberben hivatalosak voltak egy partira a Central Park mellett. Nem sokkal éjfél előtt távoztak. Kellemes éjszaka volt, egész héten szokatlan meleg jellemezte a várost, ezért úgy döntöttek, hogy hazasétálnak.

A lakásuk egy téglaház teljes negyedik emeletét elfoglalta a Nyugati Ötvenkettedik utcában a Nyolcadik és a Kilencedik sugárút között. A földszinten egy olasz étterem volt, az első emeleten meg egy utazási ügynök és egy színházi szervezőiroda osztozkodott. A második és harmadik emeleten lakások voltak. A másodikon kettő, az egyikben egy nyugdíjas színésznő lakott, a másikban meg egy tőzsdealkusz egy férfi modellel. A harmadikon lakó házaspár (egy nyugdíjas ügyvéd és a felesége) elsején Floridába repültek azzal, hogy csak május elején érkeznek vissza.

Amikor Thurmanék valamikor éjfél és fél egy között hazaértek, a harmadik emeleten két betörő lépett ki az ügyvéd üres lakásából. A betörők – két nagydarab, izmos, fehér férfi a húszas éveik végén vagy a harmincas éveik elején – fegyvert rántottak, és beteretelték Thurmanéket az ügyvéd lakásába, amelyet éppen kiraboltak. Ott elszedték Richardtól a karóráját és a tárcáját, Amandától elvették az ékszereit, majd közölték velük, hogy ostoba yuppie-k, akik megérdemlik a halált.

Richard Thurmant jól elverték, megkötözték és betömték a száját, majd a szeme láttára megerőszakolták a feleségét. Végül egyikük fejbe verte Richardot egy pajszerral, mire a férfi elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, a betörők már nem voltak sehol, a felesége pedig ott feküdt a padlón meztelenül és eszméletlenül.

Thurman legurult az ágyról, és a padlót kezdte rugdalni, de a vastag szőnyeg miatt az alsó szomszéd semmit sem hallott belőle. Levert egy lámpát is, ám annak a zajára sem figyelt fel senki. Odavonszolta magát a feleségéhez abban a reményben, hogy eszméltre tudja téríteni, de Amanda nem válaszolt és nem is lélegzett. Férje a bőrét hidegnek érezte, és attól tartott, hogy a felesége meghalt.

Kezét nem tudta kiszabadítani, szája még mindig le volt ragasztva. Ennek ellenére kiabálni próbált, minden eredmény nélkül. Az ablakok persze csukva voltak, a régi épületek falai meg vastagok. Végül sikerült feldöntenie egy kis

asztalt, amelyről a telefon leesett a földre az ügyvéd egyik pipaszurkálójával együtt. Thurman ezt kapta a foga közé, hogy a rendőrséget tárcsázza. Megadta a nevét, és azt mondta, hogy attól fél, a felesége meghalt vagy éppen haldoklik. Aztán elájult, és a rendőrség már így talált rá.

Ez november második hétvégéjén történt, szombatról vasárnapra virradó éjjel. Január utolsó keddjén Jimmy Armstrong bárjában üldögéltem délután kettőkor egy csésze kávéát kortyolgatva. Velem szemben egy negyvenes férfi ült. Sötét haja és rövidre nyírt szakálla egy kicsit őszült. Barna tweedzakót viselt, alatta bézsszínű garbót. Bőre sápadt volt, ami nem ritka New Yorkban a tél közepén. Tekintete fémkeretes szemüvege mögött fürkésző volt.

– Szerintem az a rohadék megölte a húgomat – mondta. Szavaiból düh áradt, de a hangja nyugodt volt, majdnem semleges. – Szerintem megölte Amandát, és meg fogja úszni. Azt pedig nem engedhetem.

Az Armstrong a Tizedik sugárút és az Ötvenhetedik utca sarkán áll már egy ideje. Korábban a Kilencedik sugárúton volt az Ötvenhetedik és az Ötvennyolcadik utca között. Ma egy kínai étterem működik a helyén. Akkoriban abban a hotelban éltem, amelyik a sarkon áll, és legalább naponta egyszer az Armstrongban ettem, ott találkoztam az ügyfelekkel, és a törzsasztalomnál töltöttem az estéimet is, a helyiség hátsó részében, emberekkel beszélgetve vagy csak magamban borongva, a bourbont hol tisztán ittam, hol jéggel, és ha nagyon ébren akartam maradni, akkor kávé is töltöttem hozzá.

Amikor abbahagytam a piálást, az Armstrong volt annak a listának az első helyén, melyet a jövőben kerülendő helyekről, emberekről és dolgokról állítottam össze. Megkönnyítette a dolgomat, hogy Jimmy bérletét nem hosszabbították meg, és egy sarokkal nyugatra költözött, ami viszont kívül esett rendszeres útvonalamon. Sokáig nem mentem az Armstrongba, aztán egyszer egy józan életű barátom azt javasolta, hogy együnk ott valamit. Azóta már vagy fél tucatszor ebédeltem vagy vacsoráltam az Armstrongban. Azt mondják, nem jó ötlet kocsmákban töltenie az embernek az idejét, ha józan akar maradni, de az Armstrong inkább volt étterem, mint kocsmá, különösen most, a csupasz téglafalakkal és a nagy virágcserepekkel. A háttérben klasszikus zene szólt, hétvégenként kamaraegyüttesek játszottak a sarokban. Nem lehet mondani, hogy a Pokol Konyhájának tipikus étterme lenne.

Amikor Lyman Warriner közölte, hogy Bostonból érkezett, azt javasoltam neki, hogy találkozzunk a hoteljában, mire kiderült, hogy az egyik barátjánál

szállt meg. Az én hotelszobám parányi, a hall meg túl kopottas ahhoz, hogy bizalmat ébresszen bárkiben is. Így aztán az Armstrongot választottam, hogy ott találkozzam jövőre ügyfelemmel. Éppen egy barokk fűvós kvartett szól a hangszórókból, miközben a kávémat kortyolgattam, Warriner pedig a teáját kavargatva vádolta gyilkossággal Richard Thurmant.

Megkérdeztem tőle, hogy mire jutott a rendőrség.

– Az ügyet még nem zárták le – csóválta meg a fejét. – De amennyire én látom, nagyjából feladták a reményt, hogy megoldják az ügyet.

– Azért ez ennyire nem fekete-fehér – feleltem. – Ez mindössze azt jelenti, hogy az ügyben aktívan már nem nyomoznak.

Bólintott.

– Beszéltem Joseph Durkin detektívvel. Ha jól értem, maguk ketten barátok.

– Baráti a kapcsolatunk.

Felhúzta a szemöldökét.

– Igen, a kettő közt van különbség. Durkin nyomozó nem mondta, hogy szerinte Richard a felelős Amanda haláláért, de azt sem mondta, hogy nem, már ha érti, hogy mire gondolok.

– Azt hiszem.

– Megkérdeztem tőle, tudok-e tenni valamit a megoldásért. Azt felelte, hogy ők már mindent megtettek, amit hivatalos úton meg lehetett tenni. Kellott egy perc, amíg rájöttem, hogy mire céloz. Azt nem mondta, hogy fogadjak fel magán-detektívet, hiszen nem is mondhatta, viszont erre akart kilyukadni. „Mondjuk egy nem hivatalos nyomozás, mondjuk egy magánnyomozó...”, próbálkoztam, mire rám vigyorgott.

– Nem javasolhatta, hogy bízson meg egy magánnyomozót.

– Tudom. Amennyire látom, magát sem javasolhatta konkrétan. „Ha ajánlanom kellene valakit, akkor azt mondanám, hogy üsse fel a telefonkönyvet”, mondta. „Csakhogy van egy fickó a környéken, akinek nincs benne a száma a telefonkönyvben, mert feketén dolgozik, ugyanis nincsen engedélye.” Miért mosolyog?

– Jól utánozza Joe Durkint.

– Köszönöm. Kár, hogy nem lehet belőle megélni. Nem bánja, ha rágyújtok?

– Egyáltalán nem.

– Biztos benne? Mert majdnem mindenki leszokott már. Én is, de visszaszoktam. – Úgy tűnt, mintha magyarázni akarta volna még, végül elővett

egy Marlborót, és rágyújtott. Úgy szívta a füstöt, akárha az élete múlt volna rajta.

– Durkin detektív azt mondta, hogy maga elég szokatlan módon dolgozik. Hogy néha sajátos módszerei vannak.

– Ezeket a szavakat használta?

– Nagyjából. Azt mondta, hogy a munkadíját önkényesen állapítja meg, és nemegyszer arcpiritóan sokat kér. Nem, nem ezeket a szavakat használta. Azt is mondta, hogy nem készít jelentést, és a költségeit sem vezeti. – Előrehajolt.

– Ezzel én együtt tudok élni. Azt is mondta Durkin, ha valamibe belemélyeszi a fogát, akkor azt nem ereszi. És én ezt akarom. Ha az a rohadék ölte meg Amandát, hát én tudni akarom.

– Miből gondolja, hogy a férje tette?

– Megérzés. Nincs semmiféle tudományos magyarázatom rá.

– Ez nem jelenti azt, hogy a megérzése tévedne.

– Nem. – A cigarettájára nézett. – Soha nem kedveltem Richardot – folytatta. – Megpróbáltam, mert Amanda szerette őt, vagy szerelmes volt belé. Mindegy, hogy mondjuk. Ugyanakkor elég nehéz kedvelni valakit, aki egyértelműen utálja az embert.

– Thurman utálta magát?

– Azonnal és reflexszerűen. Meleg vagyok.

– És ezért utálta magát?

– Talán volt más oka is, de a szexuális beállítottságom elég volt ahhoz, hogy alatta találjam magam befolyásos barátai tág körének. Láttam valaha Thurmant?

– Csak a fotóját a lapokban.

– Maga viszont nem lepődött meg, amikor elmondtam, hogy meleg vagyok. Azonnal tudta, ugye?

– Azt nem mondanám, hogy tudtam. Mindenesetre valószínűnek látszott.

– A kinézetem alapján. Nem akarok csapdát állítani magának, Matthew. Nem bánja, ha Matthew-nak hívom?

– Nem.

– Vagy inkább a Mattet kedveli?

– Mindegy.

– Hívjon nyugodtan Lymannek. Arra akarok kilyukadni, hogy melegen nézek ki, akármit is jelentsen ez, bár azoknak az embereknek, akik nem sok homoszexuálissal találkoztak, ennyire talán nem egyértelmű. Nos. Úgy gondolom, hogy Richard Thurman, legalábbis kinézete alapján, annyira

mélyen titkolja saját homoszexualitását, hogy olyat ritkán látni.

– És ez mit jelent?

– Azt, hogy akár még tisztában sincs azzal, hogy a férfiakat kedveli. Szexuálisan. Ezért utálja a melegségüket felvállalókat, mert attól tart, hogy mi átlátunk rajta.

Megjelent a pincérnő, és töltött még egy kávét. Megkérdezte Warrinert, hogy kér-e még forró vizet a teájába. Azt felelte, hogy igen, és egy friss teafiltert is kér mellé.

– Fura egy dolog ez – mondta. – Akik kávét isznak, azoknak a pincérnő ingyen teletölti az üres bögréjét. De akik teát isznak, csak forró vizet kapnak, a teafilterért már fizetni kell. Különbösen is, a tea olcsóbb. – Sóhajtott. – Ha ügyvéd lennék, beperelném őket. Nyilván csak viccelek, de könnyen lehet, hogy pereskedni szerető társadalmunkban valaki éppen ezt teszi.

– Nem lennék meglepve.

– Terhes volt. Tudta? Majdnem két hónapos terhes. Már orvosnál is járt.

– Benne volt a lapokban.

– Ő az egyetlen hozzátartozóm. Így aztán a vérvonalunknak is vége szakad. Tudom, hogy ennek zavarnia kellene engem, de nem zavar. Az már sokkal inkább, hogy Amandát a saját férje ölte meg, és még meg is ússza. Közben meg azt sem tudom pontosan, hogy mi történt. Mert ha biztosan tudnám...

– Akkor?

– Akkor nem zavarna annyira.

A pincérnő meghozta a teáját. Warriner beledugta a forró vízbe a filtert. Megkérdeztem tőle, miért akarta volna Richard megölni Amandát.

– Pénzért – felelte. – Amandának volt egy kis pénze.

– Mennyi?

– Az apánk sok pénzt keresett. Ingatlanokban utazott. Anyánk persze egy jó részét elherdálta, de valami azért maradt, amikor meghalt.

– Az mikor történt?

– Nyolc éve. Amikor a végrendelet hivatalossá vált, Amandával mindketten erős hatszázezer dollárt örököltünk. Kétlem, hogy mindet elköltötte volna.

Mire végeztünk, öt óra felé járt az idő, és egyre többen tértek be inni. Több oldalt teleírtam a jegyzetfüzetemben, és kávét is éppen eleget ittam már. Lyman Warriner teáról sörre váltott, és alig volt már a poharában a Priorból.

Ideje volt megállapodnunk a díjazásomban, és mint mindig, most sem tudtam, hogy mennyit kérjek. Valamiért úgy véltem, hogy akármennyit kérek, ki tudja fizetni, de ennek nem sok köze volt a kalkulációhoz. Végül kétezer-ötszáz dollárt mondtam neki, és Warriner meg sem kérdezte, hogyan jutottam erre az összegre. Elővette a csekk-könyvét, és lecsavarta töltőtolla kupakját. Nem is emlékeztem, mikor láttam utoljára töltőtollat.

– Matthew Scudder? Két 't' és két 'd', ugye? – Bólintottam, ő kitöltötte a csekket, majd megfújta, hogy megszáradjon rajta a tinta. Mondtam neki, hogy akár még vissza is kaphat a pénzből, ha gyorsabban végzek, vagy kérek még, ha úgy látom jónak. Bólintott. Úgy láttam, nem nagyon törődik a pénzzel.

Eltettem a csekket.

– Csak tudni akarom – mondta Warriner.

– Ennél többet nem is nagyon érdemes remélnie. Az egy dolog, hogy kiderítem, ő tette-e, az meg egy másik, hogy ezt bíróság előtt is lehet-e bizonyítani. Lehet, hogy a gyanúja megalapozott lesz, és a sógora mégis megússza.

– Matthew, nem az esküdszéknek kell bizonyítania. Hanem nekem.

Ezt nem hagyhattam annyiban.

– Úgy beszél, mintha maga akarná a kezébe venni a dolgokat.

– Azt már megtettem, nem igaz? Felbéreltem egy magádetektívet. Nem hagyom, hogy a nyomozás elhaljon. Nem hagyom, hogy isten malmai a szokott lassúsággal öröljenek.

– Nem akarok olyasvalaminek a részese lenni, aminek a végén maga Richard Thurman meggyilkolása miatt bíróság elé kerül.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán megszólalt:

– Nem fogom azt mondani, hogy nem jutott eszembe, de őszintén úgy gondolom, hogy nem tudnám megtenni. Nem hiszem, hogy az én stílusom lenne.

– Akkor rendben.

– Rendben lenne? – Intett a pincérnőnek, adott neki egy húszdollárost, és mondta, hogy tartsa meg a visszajárót. Összességében tízdollárnyit sem fogyasztottunk, de három órára lefoglaltuk az asztalt. – Ha tényleg Richard ölte meg Amandát, akkor kivételesen ostoba – jegyezte meg.

– Gyilkolni sohasem bölcs dolog.

– Úgy gondolja? Nem vagyok biztos abban, hogy egyetérték, de maga a szakértő, nem én. Csak arra akarok kilyukadni, hogy Richard elhamarkodottan cselekedett. Várnia kellett volna.

– Miért?

– Több pénzért. Ne felejtse el, ugyanannyit örököltem, mint Amanda, és biztosíthatom róla, hogy nem vertem el. Amanda lett volna az örökösöm, és az életbiztosításom kedvezményezettje is ő volt. – Elővett egy cigarettát, majd visszarakta a dobozba. – Mert senki másra nem hagyhattam – folytatta. – A partnerem másfél éve halt meg egy négybetűs betegségben. – Bágyadtan elmosolyodott. – Talán tudja, miben.

Nem mondtam semmit.

– HIV-pozitív vagyok – folytatta. – Évek óta tudom. Hazudtam Amandának. Azt mondtam neki, hogy a teszt negatív lett, így nincs miért aggódnom. – Tekintete megkereste az enyémet. – Etikus hazugság, nem gondolja? Mivel nem szándékoztam lefeküdni vele, nem is akartam terhelni az igazsággal. – Elővett egy újabb cigarettát, de ezt sem gyújtotta meg. – Különben meg – mondta – az is benne volt a pakliban, hogy nem betegszem meg. Attól, hogy a vírus bennem van, még nem vagyok feltétlenül AIDS-es. Gondoltam. Az első árulkodó bíborszínű elváltozás augusztusban jelent meg a bőrömön. KS. Kaposi-szarkóma.

– Tudom.

- Manapság azért ez már nem jelent halálos ítéletet, mint régebben. Sokáig élhetek még. Akár tíz évet is, vagy többet. – Rágyújtott. – De van egy olyan érzésem, hogy nem ez fog történni.

Felállt, levette felöltőjét a fogasról. Én is fogtam a kabátomat, és követtem őt az utcára. Egy taxi gurult felénk, Warriner leintette. Kinyitotta a hátsó ajtót, és felém fordult.

– Végül nem tudtam elmondani Amandának – magyarázta. – Azt hittem, hálaadaskor majd elmondom neki, de akkor már persze túl késő volt. Így aztán nem tudta, ezért Richard sem tudhatta, mert akkor elnapolta volna Amanda megölését a több pénz reményében. – Eldobta a csikket. – Ironikus – mondta. – Ha elmondtam volna neki, hogy haldoklom, talán még ma is élne.

HARMADIK FEJEZET

Másnap reggel felkeltem, és beváltottam Warriner csekkjét a bankban. Egy kevés készpénzt azért kivettem, hogy legyen nálam valami. A hétvégén havazott egy kicsit, de jó része elolvadt, csak kis szürke halmok maradtak a járdaszegélyen. Hideg volt, a szél viszont nem fúj, így egészen kellemes téli nap elé néztem.

Lesétáltam a Mindtown North kapitányságra a Nyugati Ötvennegyedikre abban a reményben, hogy elcsípem Joe Durkint, de nem volt benn. Hagytam neki üzenetet, hogy hívjon vissza, aztán elsétáltam a Központi Könyvtárba a Negyvenkettedik utca és Ötödik sugárút sarkára. Pár óra alatt mindent elolvastam, amit csak találtam Amanda Warriner haláláról. Ha már ott voltam, utánanéztem a férjének is a New York Timesban. Megtaláltam a rövid hírt a házasságkötésükről, ami négy éve történt szeptemberben. Amanda akkor már megkapta az örökségét.

Warriner ugyan elmondta, hogy mikor házasodtak össze, de soha nem árt megerősíteni azt, amit egy ügyfél mond. A hír további információkkal is szolgált, melyeket nem kaphattam meg Warrinertől, nevezetesen Thurman szüleinek és rokonainak nevével, iskoláinak listájával, valamint a Five Borough Cable előtti munkahelyeivel.

Sem megerősíteni, sem megcáfolni nem tudták a tények azt a feltételezést, mely szerint Richard Thurman megölte volna a feleségét, de nem is számítottam arra, hogy két óra alatt megoldom az ügyet a könyvtárban ülve.

Egy sarki fülkéből felhívtam a kapitányságot. Joe még nem jött vissza. Ebédre hot dogot és knisht ettem, aztán elmentem a svéd templomba a Negyvennyolcadik utcában, ahol minden hétköznapi fél egykor van gyűlés. Egy férfi beszélt, aki Long Islanden él, és mindennap bejár egy nagy könyvelőcéghez. Tíz hónapja józan, és egyszerűen nem tud betelni vele.

– Megkaptam az üzeneted – mondta Durkin. – Hívtalak a hotelodban, de azt mondták, hogy nem vagy benn.

– Éppen erre jártam. Gondoltam, hátha itt talállak.

– Akkor ma vegyél lottót, Matt. Űlj csak le.

– Egy férfi keresett meg – mondtam. – Lyman Warriner.

– A fivér. Gondoltam, hogy felhív majd. Tudsz neki segíteni?

– Meglátjuk – feleltem, és a tenyerembe tettem egy százdollárost, amit az ujjai közé dugtam. – Köszönöm, hogy hozzám küldted.

Egyedül voltunk az irodájában, így fogta a bankót, és kihajtogatta.

– Eredeti – nyugtattam meg. – Ott voltam, amikor nyomták.

– Ettől sokkal jobban érzem magam. – Legyintett. – Azon gondolkodtam, miért is fogadom ezt el tőled. Akarod tudni, hogy miért? Mert ez nem csak egy ügy, aminek kapcsán tudsz keresni pár dollárt, hanem mert tényleg örülök, hogy elvállaltad. Jó lenne, ha tudnál neki segíteni.

– Szerinted Thurman ölte meg a feleségét?

– Szerintem? Tudom, hogy ő ölte meg.

– Hommét?

Eltűnődött a kérdésem.

– Nem tudom – felelte. – Zsaruöszön. Az elég lesz?

– Nekem igen. Thurman örülhet, hogy szabadlábon van, mert ha Lyman feminin megérzésén és a te zsaruöszönödön múlna, már régen rács mögött lenne.

– Találkoztál a pasival, Matt?

– Nem.

– Akkor te nem láttad őt úgy, ahogy én. Ez egy mocskos rohadék, esküszöm az istenre. Én kaptam meg az ügyet, és én érkeztem elsőként a helyszínre az egyenruhások után. Akkor láttam először. Ott ült sokkos állapotban, vérzett a feje, az arca vörös volt, ahol letépte a szájáról a ragasztószalagot. Meg nem tudom mondani neked, Matt, hogy hányszor láttam az elmúlt hetekben, de egyszer sem éreztem azt, hogy igazat mond. Egyszerűen nem hittem el neki, hogy sajnálja a felesége halálát.

– Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy meg is ölte őt.

– Jogos. Találkoztam jó pár gyilkossal, aki sajnálta az áldozatát, szóval fordítva is igaz lehet. És ne érts félre, nem akarok én lenni Joseph Durkin, az Emberi Hazugságvizsgáló. Nem mindig tudom megmondani, hogy ki hazudik. De ezzel az alakkal könnyű. Ha mozog a szája, akkor hazudik.

– Egyedül ölte meg a feleségét?

Durkin megrázta a fejét.

– Nem látom, hogyan tehetne volna egyedül. A nőt tényleg megerőszakolták, ez nem vitás, minden jelét megtalálta az orvosszakértő, ráadásul análisan is. A vaginájában talált sperma nem a férjétől származik. Más a vércsoport.

– És az ánuszában?

– Ott nem találtak spermát. Lehet, hogy az a pasi a biztonságos szex híve.
– Nemi erőszak a modem korban.
– Ott a kormánypropaganda is. Azóta mindenki jobban figyel a biztonságos közösülésre. Na szóval, a jelek szerint valóban volt két betörő, ahogyan a férj állította.

– A spermán kívül van más bizonyíték is?

– Fanszörzet. Kétfélét találtak, az egyik biztosan nem a férjé, a másik lehet, hogy az övé. Az a helyzet, hogy a fanszörzet önmagában még nem bizonyít sokat. Mindkét mintából meg lehet állapítani, hogy tulajdonosuk kaukázusi férfi, és nagyjából kész. Ezenfelül az sem bizonyít semmit, ha az egyik minta Thurmané, hiszen házások voltak, és nem példa nélküli dolog, ha a feleség bozontjába beleakad egy-egy szál a férjéből, és ott is marad pár napig.

Egy kicsit elgondolkodtam.

– Ahhoz, hogy Thurman egyedül kövesse el...

– Nem követhette el.

– Hogyne követhette volna el. Nem kellett más, csak valaki más spermája meg fanszörzete.

– Amit honnan szerzett? Leszopott egy matrózt, aztán nejlonzacskóba köpte az anyagot?

Egy pillanatra átfutott az agyamon Lyman Warriner meglátása, mely szerint Thurman latens homoszexuális.

– Akár így is szerezhette – feleltem. – Mindössze annyit teszek, hogy megnézem, mi lehetséges, és mi nem. Így vagy úgy, de szerzett valahonnan fanszörzetet és spermát. Elment a feleségével a partira, hazasétáltak...

– Aztán felmentek a másodikra, ahol azt mondta a feleségének, várjon egy pillanatra, majd betört Gottschalkék lakásába. „Nézd csak, édesem, most tanultam meg, hogyan kell kinyitni egy ajtót kulcs nélkül.”

– Az ajtót felfeszítették?

– Pajszerral.

– Azt utólag is megtehetette.

– Utólag? Mi után?

– Miután megölte Amandát, és felhívta a rendőrséget. Tegyük fel, hogy volt kulcsa Gottschalkék lakásához.

- Gottschalkék szerint nem volt.

– A tudtuk nélkül is szerezhették.

– Kettő darab zár van az ajtón.

– Akkor kettő zárhoz szerzett kulcsot. „Várj egy pillanatra, drágám,

megígértem Roynak és Irmának, hogy meglocsolom a virágaikat.”

– Nem is ez a nevük. A férfit Alfrednek hívják, a feleség nevét meg elfelejtettem.

– „Megígértem Alfrednek és Mianevének, hogy meglocsolom a virágaikat.”

– Hajnali egykor?

– Nem mindegy? Azt is mondhatta, hogy egy könyvet akar kölcsönvenni tőlük, valamit, amit régóta el akart olvasni. Lehet, hogy mindketten kicsit piásak voltak, és úgy döntöttek, hogy belógnak Gottschalkék lakásába, és titokban dugnak egyet.

– „Olyan izgalmas lesz, szívem. Emlékszel, amikor még nem voltunk házasok?”

– Erről van szó. Valahogy ráveszi a nőt, hogy menjen be vele a lakásba, megöli, aztán elrendezi, mintha nemi erőszak lett volna, és elhelyezi a bizonyítékot. A spermát meg a fanszörzetet. Semmit sem találtak a nő körme alatt, ami arra utalt volna, hogy megkarmolt valakit?

– Nem, de nem is beszélt arról Thurman, hogy a felesége ellenkezett volna. Ráadásul ketten voltak, az egyik lefogta a nőt, amíg a másik...

– Mi lenne, ha visszatérnénk az ötlethez, hogy egyedül követte el? Megöli a nőt, megrendezi a nemi erőszakot, feldúlja Gottschalkék lakását, mintha valóban betörték volna. Gottschalkék szerint mi hiányzik?

Durkin bólintott.

– Kikérdeztük őket. A férj utazott ide Floridából. Azt mondta, a felesége beteg, ezért ha nem szükséges, akkor nem kellene utazással fárasztani. A mélyhűtőben tartanak pár száz dollárt végszükség esetére, ez eltűnt.

Ezenfelül nyoma veszett ékszereknek, mandzsettagomboknak és gyűrűknek, amiket a férfi úgy örökölt, de nem hordott. A nő ékszerei is eltűntek, de azt nem tudta megmondani, hogy mi, mert nem tudta, hogy mit vitt magával az asszony Floridába, és mit tett be a bank széfjébe. A legértékesebb dolgaik a floridai bankjukban vannak, ezért nem is számított arra, hogy olyan nagy kár érte volna őket, mindenesetre Ruth, a felesége készít egy listát arról, hogy mit vittek el a rablók. Így hívják a feleségét. Ruth. Tudtam, hogy eszembe fog jutni.

– Bundáik nem voltak?

– Egy sem. Az asszony állatvédő. Nem mintha szüksége lenne bundára, lévén az év felét meg még egy napot Floridában töltik.

– Hat hónapot meg egy napot?

– Ennyi kell ahhoz, hogy Floridában legyenek adóalanyok. Ott nincs állami jövedelemadó.

– Azt hittem, a férfi már nyugdíjas.

– Az is, de van jövedelme. Befektetésekből meg ilyesmikből.

– Szóval bundák nem voltak – mondtam. – Valami nagyobb tárgy? Hifitorony, tévé?

– Semmi. Két tévéjük is van, az egyik egy projektor a nappaliban, a másik meg egy kisebb a hálóban. A betörők kihúzták a hálósobait, kivitték a nappaliba, de otthagyták. Ahogy én látom, el akarták vinni, de vagy otffelejtették a nagy izgalomban, vagy úgy döntöttek, hogy nem éri meg a kockázatot, elvégre egy halott nőt hagytak maguk után a lakásban.

– Feltéve, hogy tudták, hogy halott.

– Összeverték az arcát, és a harisnyáját a nyaka köré tekerték. Pontosan tudták, hogy rosszabb állapotban hagyták, mint amilyenben találták.

– Szóval egy kis készpénzt vittek magukkal, meg ékszereket.

– Úgy látszik. Gottschalk ennyit mondott. Az a helyzet, Matt, hogy teljesen feldúlták a lakást.

– A nyomrögzítők?

– Nem, a betörők. Alaposan feltúrtak és felforgattak mindent. A fiókokat kihúzták, a könyveket ledobálták a polcra. Nem mintha dugihelyet kerestek volna, mert az ágyakban a matracot nem vágják szét, de nagyjából minden mást. Gondolom, készpénzt kerestek, és nem azt a pár száz dollárt a hűtőben.

– Gottschalk mit mondott?

– Mit mondhatott volna? Volt százezer dollárom a szőnyeg alatt, és a rohadékok megtalálták? Azt mondta, nem volt semmi igazán értékes a lakásban, kivéve néhány képet, de azokhoz meg nem nyúltak. Pár bekeretezett nyomat, számozott meg aláírt cucc, Matisse, Chagall meg még valaki, de nem emlékszem rá. Biztosítása is van rájuk, de az egész értéke nem több nyolcvan lepedőnél. A betörők leszedtek párat a falról, nyilván a széfet keresték, mert nem vitték magukkal őket.

– Maradjunk ott, hogy Thurman tette – mondtam.

– Megint? Mondd csak.

– A lakást feldúlják, így tényleg úgy néz ki, mintha betörték volna, de valójában csak valami készpénzt meg pár ékszert kell elrejtene. Megmotoztátok?

– Thurmant? – Megrázta a fejét. – Összeverték, a kezét összekötözték a háta mögött, a felesége ott fekszik mellette holtan, mégis hogyan motozzuk

meg? Nézzük meg a seggét, hogy nem dugta-e fel oda a platina mandzsettagombokat? Különbösen is, ha a te változatodnál maradunk, akkor mindent el tudott rejteni a lakásában.

– Éppen ezt akartam mondani.

– Rendben. Thurman bejut Gottschalkék lakásába, mert kulcsa van mind a két zárhoz, kinyírja a feleségét, megrendezi a nemi erőszakot, ellopja a kápét és az ékszereket, felviszi a lakásukba, és eldugja a zoknis fiókba. Aztán visszamegy a lakásba, felfeszíti az ajtót, hogy úgy nézzen ki, mint ahová betörték. Aztán, gondolom, megint felmegy a lakásukba eldugni a pajszer, mert nem akarja, hogy megtaláljuk Gottschalkék lakásában.

– Átkutattátok Thurman lakását?

– Át – felelte. – Az engedélyével. Mondtam neki, hogy elég sanszos, hogy a betörők először az ő lakásukban kezdték, aztán haladtak egyre lejjebb, amiről tudtam, hogy nem igaz, mert semmi nyomát nem láttuk az illetéktelen behatolásnak Thurmanék ajtaján. Persze bejuthattak a tűzlépcsőn is, de nem foglalkozom azzal, ki mit csinálhatott volna, mert senki sem járt a lakásukban. Ennek ellenére átkutattam, hátha találok valamit, amit az alattuk lévő lakásból loptak el.

– És nem találtál semmit?

– Semmit, de nem tudom, hogy ez mit bizonyít. Nem tudtam alaposan átfésülni a lakást, Gottschalkék ékszereit betehette akár a maga meg a felesége dolgai közé is, nyilván nem szúrom ki, mert nem tudom, hogy mit keresek. A készpénzt meg, azt a pár száz dollárt nyugodtan a tárcájába is dughatta.

– Azt hittem, a betörők elvitték a tárcáját.

– Aha, el. A tárcáját meg az óráját. A tárcát a földszinten eldobták az ajtó előtt. A készpénzt kivették belőle, a hitelkártyákat azonban benne hagyták.

– Akár ő maga is leszaladhatott, hogy otthagyja a tárcáját.

– Vagy akár a lépcső tetejéről is ledobhatta. Mert akkor nem kell leszaladnia se.

– Az ékszereket meg, amiket állítólag elvettek a rablók a feleségétől...

– Visszarakhatta az ékszeresdobozba. És az is lehet, hogy a Rolex eleve nem is volt rajta. És azt is eldugta a zoknik közé.

– És utána? – kérdeztem. – Összeveri magát, összekötözi a kezét a háta mögött, leragasztja a saját száját...

– Ha én csinálom, akkor először a számat ragasztom le, és csak utána kötözöm össze a kezemet a hátam mögött.

– Neked jobban megy a tervezés, Joe. Hogyan volt Thurman megkötözve?

Láttad őt akkor?

– A rosseb egye meg, nem – felelte Joe. – És ez azóta is kurvára zavar. Meg akartam fingatni a két egyenruhást, akik kiszabadították, de mit várhat tőlük az ember? Itt van egy rendes kinézetű férfi, rendes ruhákban, megkötözve fekszik a padlón, hisztériás rohamban a halott felesége mellett. Most hogy mondják meg neki, hogy meg kell várnia a detektívet, amíg megérkezik? Persze hogy kiszabadították. Én magam is ugyanezt tettem volna a helyükben, ahogy te is.

– Persze.

– De kurvára szerettem volna, ha nem ezt teszik. Bárcsak én értem volna oda elsőnek. Ha maradunk annál, amihez annyira ragaszkodsz, azaz hogy saját maga követte el az egészet, akkor a következő kérdésed az lenne, hogy hogyan kötözte meg magát, ugye?

– Hogyne.

– A lábai voltak megkötözve. Azt nem olyan nehéz megcsinálni. A kezei meg a háta mögött voltak összekötve, viszont ezt sem olyan nehéz megcsinálni, mint ahogyan gondolod. – Kihúzott egy fiókot, turkált benne egy darabig, aztán előhúzott egy bilincset. – Nyújtsd ki a kezed, Matt. – Rácsatolta a kezemre a bilincset. – Na most, dőlj előre, és dugd át a kezeden az egyik lábad, aztán a másikat. Ül le az asztal szélére. Gyerünk csak, meg tudod csinálni.

– Jézusom.

– A tévében mindig ezt lehet látni. A pasit megbilincselik, a keze a háta mögött, aztán szinte átugrik a saját karján. Na, tessék, most állj fel, és húzd a kezed a hátad mögé.

– Nem hiszem, hogy menne.

– Nos, sokat segítene, ha kicsit soványabb lennél. Thurmannek lapos a hasa, feneke meg gyakorlatilag nincs neki.

– És a karja hosszú? Sokkal könnyebb lenne, ha a karom hosszabb lenne pár centivel.

– Nem mértem le a karját. Amúgy itt lenne érdemes elkezdened a nyomozásodat. Menj el a környékbeli mosodákba, és derítsd ki, hogy mekkora az ingmérete.

– Nyisd ki a bilincset.

– Hát, nem is tudom – mondta. – Megmondom őszintén, tetszik a látvány, ahogy a saját segged markolászod, nem bírsz felállni, de leülni sem. Nem szeretnék közbeavatkozni.

– Gyerünk már.

– Tudom, hogy van valahol kulcsom hozzá. De ne aggódj, majd kivezetlek valahogy az ügyeletes tiszthez, neki csak van kulcsa. Jó, rendben. – Azzal elővette a kulcsot, és kinyitotta a bilincset. Kiegyenesedtem. A vállam sajgott, és az egyik combomban meghúztam egy izmot. – Nem is tudom – mondta Durkin. – A tévében könnyebbnek látszott.

– Nem mondod.

– Az van – sóhajtott – hogy nem láttam, hogyan volt megkötözve, így azt sem tudom, hogy képes volt-e megkötözni magát, vagy sem. Én inkább nem veszem meg a sztoridat, és annál maradok, hogy betörők kötözték meg. Tudod, hogy mi zavar?

– Mi?

– Még mindig meg volt kötözve, amikor odaértek az egyenruhások. Legurult az ágyról, feldöntött egy asztalt, telefonált...

– Egy pipaszurkálóval, amit a foga között tartott.

– Bizony. Mindezt megtette, még a ragasztószalagot is leszedte valahogy a szájáról, ami nem lehetetlen.

– Szerintem sem.

– Akarod, hogy kipróbáljuk? Hozok ragasztószalagot, és megnézzük, hogyan boldogulsz vele. Viccelek, Matt. Tudod, hogy mi a baj veled? Nincs humorérzéked.

– Mindig is szerettem volna tudni, hogy mi a baj velem.

– Most már tudod. Komolyan, engem az zavar, hogy minden mást megcsinál, de a kezét nem szabadítja ki. Néha csak akkor megy, ha Houdini a neved. Ha nem tudsz mozogni, vagy ha annyira szorosan vagy megkötözve, akkor nem megy. De Thurman képes volt mozogni, és szerinted mennyire profin kötözhették meg a betörők, ha egyszer ilyen trehányul kutatták át a lakást? Bárcsak láttam volna, hogyan volt megkötözve, mert van egy olyan érzésem, hogy ki tudta volna szabadítani a kezét is, de úgy döntött, hogy nem teszi. És miért döntene így?

– Mert azt akarta, hogy a járőrök megkötözve találják meg.

– Pontosan. Hiszen így alibit szerez a gyilkosság idejére. Ha viszont kiszabadítja magát, mondhatjuk, hogy ő ölte meg a feleségét, és eleve nem is volt megkötözve. De most, ahogy látom, csak annyit mondhatunk, hogy megkötözve akart maradni, mert az volt neki a jó, hogy így találjunk rá. Ezzel még semmit sem bizonyítottunk, de amennyi erővel nem szabadította ki magát, ugyanannyi erővel akár ki is szabadulhatott volna. Márpedig ennek egy oka

lehet csak...

– Értem, hogy mire akarsz kilyukadni.

– Ezért szerettem volna látni megkötözve.

– Én is. Hogyan volt megkötözve?

– Most mondtam.

– Úgy értem, hogy mit használtak? Spárgát? Ruhaszárító kötelet? Mit?

– Értelek. Egyszerű házi spárgát használtak, elég erőset. Csomagokat szoktak ezzel kötni. Van, aki a barátnőjét kötni meg vele, mert ilyenről is hallottunk. Magukkal hozták volna? Nem tudom. Gottschalkéknak a konyhában van egy fiókja tele fogókkal meg csavarhúzókkal, olyasmikkel, amik minden háztartásban megvannak. Gottschalk nem tudta megmondani, a spárga az övé volt-e, vagy sem. Ki emlékszik ilyesmire, pláne ha hetvennyolc éves az ember, és két helyen van lakása? A betörők kihúzták ezt a fiókot is, így ha volt benne spárga, meglátták azt is.

– És mi van a ragasztószalaggal?

– Hétköznapi ragasztószalag, fehér. Minden háztartás gyógyszeres szekrényében van ilyen.

– Az enyémben nincs – jegyeztem meg. – Az enyémben egy üveg Rexall aszpirin van meg egy fogselyem.

– Mármint olyanok gyógyszeres szekrényében, akik átlagember módjára élnek. Gottschalk azt mondta, hogy emlékei szerint volt ragasztószalagjuk, de a fürdőben nem találtunk ilyet. A betörők sem a spárga, sem a ragasztó maradványát nem hagyták ott.

– Vajon miért nem?

– Nem tudom. Gondolom, spórolósak. A pajszer is magukkal vitték. Tudod, ha én éppen egy olyan lakásból távoznék, amiben egy halott nő van, akkor nem hiszem, hogy magammal hurcolnám a betörőszerszámaimat. Ugyanakkor ha a betörők zsenik lennének...

– Akkor nem ebben a szakmában utaznának.

– Az biztos. Miért vitték magukkal? Ha Thurman benne volt a buliban, és ha, mondjuk, éppen ő maga vette a cuccot, akkor tarthatott volna attól, hogy a boltokat járva a nyomára bukkanunk. Ha azt használták, ami a lakásban volt... Nem tudom, Matt, az egész csak feltételezés.

– Tudom. „Mi lett volna ha” a játék neve, és nagy néha értelmes dolgokra bukkan az ember.

– És most mi ezt a játékot játsszuk.

– Thurman adott személyleírást a rablókról?

– Hogyne. A részletek kicsit ködösek, viszont a pasi következetes volt minden egyes kihallgatás során. Érdemben egyszer sem mondott ellent magának. A személyleírások benne vannak a jegyzőkönyvekben, majd meglátod. Thurman nagyjából annyit mondott, hogy két nagydarab fehér férfi volt a betörő, nagyjából vele és a feleségével egyidősek. Mindkettőnek bajusza volt, a nagyobbiknak hátul hosszabb volt a haja, mintha valami farkat növesztett volna. Tudod, mire gondol, ugye?

– Tudom.

– Egy biztos: az ilyen hajviselet annak a jele, hogy a felső tízezer tagja vagy. Igazán elegáns. Mint azok, akik oldalt is lenyírják a hajukat, meg az olyanok, akiknek mintha valami fez lenne a fejükön. Igazán elegáns. Hol is tartottam?

– A két betörőnél.

– Ott. Amikor nagyon segítőkészen megnézte a fotókat a bűnügyi nyilvántartásban, egyiküket sem ismerte fel. Erre leültettem egy rendőrségi rajzolóval. Ray Galindezzel. Ismered?

– Hogyne.

– Galindez nagyon jó, de mintha minden rajza egy dél-amerikait ábrázolna. Szóval a rajzok ott vannak a dossziében. Az egyik lap le is hozta őket.

– Én nem láttam, de biztos így van.

– Azt hiszem, a *Newsday* volt az. Páran idetelefonáltak, mi meg leellenőriztük az infót, de csak pocsékoltuk az időt. Semmi. Tudod, hogy mit gondolok?

– Mit?

– Szerintem nem egyedül csinálta.

– Szerintem sem.

– Egyértelműen nem lehet kizárni, mert valahogy megkötozhette magát, és megszabadulhatott a pajszerből meg a ragasztószalagtól meg a spárgától. De szerintem nem ez történt. Szerintem valaki segített neki.

– És szerintem igazad van.

– Szépen megszervez mindent néhány rosszéletűvel. Azt mondja: itt a kulcs, ne kínlódjatok, szépen menjetek fel a harmadikra, és törjétek be abba a lakásba. Nem kell aggódni, senki sincs otthon. A szomszédok sincsenek. Éreztétek jól magatokat, ürítétek ki a fiókokat, szedjétek össze a kápét meg az ékszereket. A lényeg az, hogy álljatok készen fél egykor, amikor mi hazaérünk a buliból.

– És Thurmanék azért sétálnak haza, mert a férj nem akar túl korán odaérni.

– Talán. Vagy csak azért, mert kellemes az este. Ki tudja? Szóval felérnek Gottschalkék emeletére, mire Thurman így szól a feleségéhez: „Nézd csak, szívem, Alfredék ajtaja nyitva van.” Aztán szépen belöki a nőt az ajtón, a két mocsok megragadja, megerőszakolja, végül megöli a nőt. Mire Thurman így szól: „Hé, te barom, nem akarsz egy tévével a kezeden sétálni éjjel az utcán, a pénzből, amit tőlem kaptál, tíz tévét is vehetsz.” Ezért otthagyják a tévét, de magukkal viszik a pajszert meg a ragasztószalagot meg a spárgát, mert hátha le lehet nyomozni őket. Hülyeség. Hogy a francba lehetne megtalálni, melyik boltban vették a spárgát?

– Azért vitték magukkal a cuccot, mert így tudni fogjuk, hogy Thurman nem cselekedhetett egyedül. El csak nem tüntethette a pajszert meg a ragasztószalagot?

– Rendben. De mielőtt elviszik a szajrét, egy kicsit megverik Thurmant, hogy sokkal súlyosabbnak látsszanak a sérülései, mint valójában. Nézd csak meg a fényképeket. Aztán megkötözik, beragasztják a száját, bár nem teljesen, hogy könnyen le tudja szedni magáról, amikor telefonálnia kell.

– Vagy nem kötözték meg olyan szorosan, így aztán Thurman ki tudta húzni a kezét, megtette, amit meg kellett tennie, majd visszadugta a kezét a spárgába.

– Ezt én is mondani akartam. Bárcsak azok a barom járőrök ne szabadították volna ki.

– Mindegy – legyintettem. – A betörők eltűnnek, Thurman vár, ameddig bír, aztán tárcsázza a rendőrséget.

– Pontosan. Nincs ebben semmi hiba.

– Nincs.

– Úgy értem, mondd el nekem, hogy szerinted hogyan másképpen maradhatott életben. Megölték a feleségét, ott fekszik holtan, akkor meg miért kötözik össze, ha egyszer sokkal egyszerűbb lenne megölni őt?

– Mert először őt kötözték meg, aztán a feleségét.

– Persze, ez az ő sztorija. Akkor is, miért hagyják életben? Mindkettejüket azonosítani tudja, a felesége megölése miatt meg mindketten lógni fognak...

– Nem ebben az államban.

– Ne is emlékeztess rá, rendben? A lényeg az, hogy gyilkosságért úgyis elítélik őket, azzal pedig nem ronthatnak sokat a helyzetükön, ha megölik Thurmant is. Ott a kezükben a pajszer, és csak fejbe kell vágniuk, hogy belülről nyalogassa a fejét, ahogy kis barna testvéreink szokták mondani.

– Lehet, hogy megtették.

- Mit tettek meg?
- Leütötték, és azt hitték, hogy meghalt. Ne feledd, éppen most végeztek a feleséggel, és az is lehet, hogy nem akarták megölni őt...
- Úgy érted, mi van, ha az igazat mondja.
- Egy pillanatra az ördög ügyvédjét játszom. Szóval a nőt nem szándékosan ölik meg...
- ...és pánikba ugyan nem esnek, de sietni kezdenek, fejbe verik Thurmant, azt hiszik, meghalt, mert egy pajszer kevesen szoktak túlélni, szóval el akarnak tűnni onnan, nyilván nem nézik meg a pulzusát, csak elpucolnak.
- Rosseb.
- Érted, hogy mire gondolok?
- Durkin sóhajtott.
- Persze, értem, hogy mire gondolsz. Ezért nem zártam le az ügyet. A bizonyítékok nem egyértelműek, a tények meg bármilyen elméletet alátámaszthatnak. – Felállt. – Iszom egy kávé – mondta. – Hozhatok neked is?
- Hogyne – feleltem. – Miért ne?

– Nem tudom, a kávé miért olyan rossz – mondta Durkin. – Tényleg nem értem. Régen volt itt ez a kávéautomata, tudod, apróval működött, és lényegében ihatatlan lé jött belőle. Erre összedobtuk páran a lóvét, és vettünk egy ilyen elektromos gépet, rendes kávé, erre ez az íze. Ha engem kérdezel, ez valamiféle természeti törvény. Ha a rendőrségen dolgozol, akkor szar kávé kell innod.

Annyira nem volt rossz az íze.

– Ha egyszer megoldjuk ezt az ügyet, tudod, hogyan fog történni?

– Téglával.

– Azzal ám. A téglá hall valamit, továbbadja, vagy a két zseni közül valamelyik rálép a saját farkára, behozzuk a rendőrségre, aztán megpróbál javítani a helyzetén azzal, hogy beköpi a partnerét. Meg Thurmant, mármint ha tényleg igazunk van, és ő tervelte ki az egészet.

– Vagy akkor is beköpheti őt, ha nem ő tervelte ki.

– Ezt meg hogy érted?

– „A luvnyának semmi baja nem volt, ember, amikor mi eljöttünk onnan” – mondtam. – „Nem mondom, bedugtuk neki mindketten, de élvezte, esküszöm, ember, hát most akkor miért kötöttünk volna harisnyát a nyakára? Biztosan a

férje volt az, mert gyorsan el akart válni tőle.”

– Jézusom. Pont így mondanák.

– Tudom. Ezt mondanák, ha Thurman ártatlan lenne. „Nem én öltem meg a luvnyát, esküszöm, tőkre életben volt, amikor eljöttem!” És akár még igaz is lehetne.

– Micsoda?

– Tegyük fel, hogy nem tervezte el Thurman. Hazaérnek, véletlenül belebotlanak a betörőkbe, elkapják őket, a feleségét megerőszakolják, mert állatok. Aztán végeznek és elmennek, Thurman kiszabadítja a kezét, a felesége eszméletlen, azt hiszi, hogy meghalt...

– Csakhogy még él, de támad egy ötlete...

– ...a harisnya meg ott hever a nő mellett, aztán már csak egy mozdulat, hogy a nyaka köré kerüljön, és a nő most már tényleg halott.

Durkin ezen elgondolkodott.

– Lehet – mondta. – Lehet. A kórboncnok szerint a halál egy óra felé állt be, ami passzol is Thurman sztorijához, de ha rögtön a betörők távozása után végzett a nővel, aztán várt egy kicsit, pont annyit, amennyit elméletileg eszméletlenül és megkötözve töltött, nos, ez így működhethetne.

– Működhethetne.

– És Thurman soha nem bukna le. A betörők azt állítanák, hogy a nő még élt, amikor eljöttek, de akkor is ezt mondanák, ha meghalt volna. – Megitta a kávéját, a papírpoharat meg a szemetesbe vágta. – Basszameg – szaladt ki belőle. – Rághatjuk a gittet, ameddig akarjuk. Szerintem ő tette. Akár előre eltervezte, akár az ölébe hullott a lehetőség, ő tette. A pénzért.

– A bátyja szerint a nő erős félmilliót örökölt.

Bólintott.

– Plusz a biztosítás.

– Nekem semmit sem mondott a biztosításról.

– Talán mert nem is tudott róla. Amanda és Thurman nem sokkal az után kötöttek életbiztosítást, hogy összeházasodtak. A kedvezményezett a másikkal volt. Természetes halál esetén százezer dollárra, baleseti halál esetén kétszázezer dollárra.

– Azért így még érdekesebb – mondtam. – A tét azonnal megemelkedett kétszázezer dollárra.

Durkin megrázta a fejét.

– Valamit rosszul értettem?

– Bizony. Amanda szeptemberben teherbe esett. Thurman amint megtudta,

azonnal szólt a biztosítónak, és megemelte a biztosítási összeget. A gyerek miatt megnőtt a felelősségük is. Jogos, nem?

– És mennyire emelte?

– Saját magának egymillió dollárra. Elvégre ő keresi a pénzt, ő tartja el a családot, az ő jövedelmét nehéz pótolni. Ám a felesége is fontos, valamennyire legalábbis, így hát az ő esetében félmillióra emelte az összeget.

– Azaz Amanda halála...

– Egymilliót jelentett neki, mert baleseti halálra továbbra is állt a kétszeres szorzó. És akkor még itt volt a nő saját vagyona, így ha kerekítünk, akkor Thurman másfél milliót tudott keresni Amanda halálán.

– Jézusom.

– Az.

– Jézusom.

– Az ám. Volt lehetősége és indítéka is a gyilkosságra, és kevés nála szívtelenebb kis pöcsöt láttam. Az meg a legjobb, hogy egy darab bizonyítékot nem találtam, ami arra utalna, hogy bármiben is bűnös lenne. – Egy pillanatra becsukta a szemét, aztán rám nézett. – Kérdezhetek valamit?

– Hogyne.

– Használ sz fogselymet?

– Mi van?

– Aszpirin és fogselyem. Azt mondtad, ez van a gyógyszeres szekrényedben. Használ sz fogselymet?

– Ó – feleltem. – Ha eszembe jut. A fogorvosom beszélt rá, hogy vegyek.

– Én is így vagyok vele, de soha nem használom.

– Én sem igazán. Az a jó hír, hogy így soha nem fog elfogyni.

– Kurvajó – bölintott. – Egy életre el vagyunk látva fogselyemmel.

NEGYEDIK FEJEZET

Aznap este Elaine Mardell-lel találkoztam egy színház előtt a Negyvenkettedik utcában, a Kilencedik sugárúttól nyugatra. A farmer feszült rajta, bakancsának szögletes volt az orra, motorosdzsekije zsebein a cipzárt felhúzta. Mondtam neki, hogy milyen remekül néz ki.

– Nem tudom – felelte. – Off-Broadway stílusban próbáltam felöltözni, de lehet, hogy túllöttem a célon.

Jó helyünk volt közel a színpadhoz, ám maga a színház eleve olyan kicsi volt, hogy nem is lehettek benne rossz ülőhelyek. A darab címére nem emlékszem, csak arra, hogy a hajléktalanságról szólt, és a szerző határozottan ellene volt. Az egyik színész, Harley Ziegler rendszeresen megjelent a St. Paulban az esti gyűléseken, pár sarokra a hotelomtól. Harley most egy részeges hajléktalant alakított, aki egy nagy kartondobozban élt. Meggyőző alakítást nyújtott, ami nem csoda, elvégre pár éve ezt a szerepet játszotta az életben.

Miután legördült a függöny, hátramentünk gratulálni Harley-nak, és összefutottam vagy fél tucat emberrel, akiket a gyűlésekről ismertem. Meghívtak minket egy kávéra, de mi inkább elsétáltunk egy Párizsi Zöld nevű étterembe a Kilencedik sugárúton. Mindketten szerettünk idejárni. Én kardhalsteaket rendeltem, Elaine linguini al pestót.

– Nem tudom, te hogy vagy vele – mondtam –, de amennyire látom, több bőrből készült ruhadarabot viselsz, mint egy átlagos heteroszexuális vegetáriánus.

– Ez egyike azon kis ellentmondásoknak, amelyek lényem titkos vonzerejét alkotják.

– Most már ezt is tudom.

– Most már ezt is tudod.

Bólintottam.

– Pár hónappal ezelőtt pár sarokra innen megöltek egy nőt. A férjével közösen félbeszakítottak egy rablást az alsó szomszédjuk lakásában. A rablók megerőszakolták, majd megölték a nőt.

– Emlékszem az esetre.

– Nos, ez most már az én ügyem. A halott nő bátyja tegnap este megbízott azzal, hogy derítsem ki, vajon a férj ölte-e meg a nőt. Az alsó szomszéd egy

háaspár, a férfi nyugdíjas zsidó ügyvéd, sok pénzüket van, viszont a feleségének egyetlen bundáját sem lopták el. Tudod, hogy miért nem?

– Mert az összeset felvette egyszerre.

– Aha. Mert a nő állatvédő.

– Tényleg? Jó neki.

– Gondolom. Azon gondolkodtam, vajon visel-e bőrcipőt.

– Feltehetően. Kit érdekel? – Előrehajolt. – Nézd – mondta akár még a kenyérről is lemondhatsz azzal az érveléssel, hogy az élesztő az életét adta érte. Lemondhatsz az antibiotikumokról is, elvégre milyen jogon öljük meg a baktériumokat? A nő visel bőrből készült ruhákat, de szőrmét nem. És akkor?

– Nos...

– Különbön is – mondta –, a bőr sikkes, a szőrme meg nem.

– Akkor mindent tudok.

– Helyes. A férje ölte meg?

– Nem tudom. Nemrég elsétáltam az épület előtt. Hazafelé meg tudom mutatni neked, ha érdekel. Lehet, hogy megérezel valami vibrálást a levegőben, és meg is van oldva az ügy. Elég csak elsétálnod az épület előtt.

– Mert neked nem sikerült.

– Nem. De a férjének másfél millió oka volt arra, hogy megölje.

– Másfél millió...

– Dollár – feleltem. – A biztosítás, plusz a nő saját vagyona. – Elmeséltem neki, hogy mit tudtam meg Thurmanékról Joe Durkintól és Lyman Warrinertől.

– Egyelőre nem nagyon látom, mit tehetnék, amit a rendőrség még nem tett meg – folytattam. – Egyelőre csak szaglászom. Bekopogok ajtókon, beszéllek emberekkel. Jó lenne kideríteni, hogy Thurmannek viszonya volt valakivel, de nyilván ez volt az első dolog, aminek Durkin utánament, és semmit sem talált.

– Lehet, hogy pasija van.

– Ez passzolna is az ügyfelem teóriájába, ám a melegek hajlamosak azt hinni, hogy az egész világ meleg.

– Miközben te meg én tudjuk, hogy ez nem így van.

– Nem. Van kedved elmenni Maspethbe holnap este?

– És ott mit csináljunk? Bizonyítsuk be megint, hogy az egész világ nem meleg?

– Nem, csak...

– Azért kérdelem, mert mi mást lehet csinálni Maspethben? Nem mintha valaha jártam volna ott. Mi van ott? – Elmondtam neki, mire így válaszolt. – Nem szeretem a bokszot. Nem morális kérdés. Ha két felnőtt férfi verni akarja

egymást, tegyék csak, én viszont csatornát váltok. Különben is, holnap este előadásom van.

– Mit hallgatsz ebben a szemeszterben?

– Kortárs latin-amerikai irodalmat. Most minden könyvet el kell olvasnom, amiről eddig csak mondogattam magamnak, hogy el kellene olvasnom őket.

Ősszel városépítészetet tanult, és többször elmentem vele épületeket nézni.

– Le fogsz maradni Maspeth architektúrális kincseiről – mondtam. – Bár meg kell mondanom neked, eddig még én sem találtam rá jó okot, hogy miért menjek el. Nem kell olyan messzire utaznom, hogy megnézzem magamnak Thurmant. Itt lakik a környéken, az irodája meg a Negyvennyolcadik utca és a Hatodik sugárút sarkán van. Szerintem csak valami jó kifogást keresek, hogy elmenjek megnézni a meccseket. Ha az Új Maspeth Sportcsarnokban bokszmeccsek helyett tollaslabda-bajnokságot szerveznének, akkor itthon maradnék.

– Nem szereted a tollaslabdát?

– Egészen pontosan nem tudom neked megmondani, mert még soha nem láttam élőben. Lehet, hogy tetszene. Ki tudja?

– Lehet. Egyszer találkoztam egy pasival, aki országosan jegyzett játékos volt. Klinikai szakpszichológus Schenectadyből. Valami bajnokságra érkezett New Yorkba. De játszani soha nem láttam.

– Majd szólok, ha összefutok vele Maspethben.

– Soha nem tudhatod. Kicsi a világ. Azt mondtad, hogy Thurmanék itt laktak a környéken?

– Alig egy sarokra.

– Lehet, hogy ide is jártak. Talán Gary ismeri őket. – Megrázta a fejét. – Ismerte őket. Ismerte a nőt.

– Lehet. Kérdezzük meg.

– Kérdezd csak meg te – mondta Elaine. – Nekem nem mennek most ezek az igeidők.

Miután fizettünk, odamentünk a bárpulthoz. Gary magas, langaléta alak volt kimért modorral, és olyan szakállal, hogy egy gerle nyugodtan fészket rakhatott volna benne. Örült, hogy láthat minket, majd megkérdezte, hogy mikor lesz már a számára valami munkám. Nehéz ezt most így megmondanom, feleltem.

– Egyszer ez az úriember nagy jelentőségű feladattal bízott meg – mondta Gary Elaine-nek. – Titokban be kellett épülnöm valahová, és kiválóan végeztem el a megbízást.

– Ezen nem vagyok meglepve – bólintott Elaine.

Kérdeztem Garyt Richard és Amanda Thurman felől. Néha látta őket, felelte Gary, néha magukban, néha más párokkal együtt.

– A férfi vodkát ivott vacsora előtt – mondta. – A nő meg egy pohár bort. A férfi néha egyedül is betért, és megivott egy gyors sört a pultnál. Nem emlékszem, milyen márkájút. Bud Light, Coors Light. Valamilyen kalóriaszegény sört.

– Járt itt a gyilkosság óta?

– Én csak egyszer láttam. Egy-két hete, amikor egy férfival jött, és együtt vacsoráztak. A gyilkosság óta ez volt az egyetlen alkalom, amikor láttam. Itt lakik a közelben.

– Tudom.

– Itt, az utcában. – A bárpultra könyökölt, és halkabban folytatta. – Mi az ábra? Valami törvénytelen dolgot gyanít?

– Egy nőt megerőszakoltak és megöltek. Az törvénytelen.

– Tudja, hogy mire gondolok. Ő ölte meg?

– Maga szerint? Olyan, mint egy gyilkos?

– Túl régóta élek New Yorkban – felelte. – Nekem mindenki olyan, mint egy gyilkos.

Kifelé menet így szólt Elaine.

– Tudod, hogy kit kellene magaddal hívnod holnap estére? Mick Ballou-t.

– Nem is rossz ötlet. Megállunk Grogannél egy percre.

– Hogyne – felelte. – Kedvelem Micket.

Mick ott ült, örült nekünk, és lelkesen fogadta az ötletet, hogy menjünk el kocsival Maspethbe, és azt nézzük, ahogy két felnőtt férfi veri egymást. Nem maradtunk sokáig Grogannél. Leintettem egy taxit, így nem sétáltunk el az épület előtt, amelyben Amanda Thurman meghalt – a férje segédletével vagy nagy bánatára.

Az éjszakát Elaine-nél töltöttem, másnap pedig elkezdtem beletúrni Richard Thurman életének részleteibe. Délután ötkor már a hotelomban néztem a CNN ötórás híreit. Aztán lezuhanyoztam, felöltöztem, és mire

leértem az utcára, Mick ezüstszínű Cadillacje már a tűzcsap előtt parkolt.

– Maspeth – mondta. Megkérdeztem tőle, tudja-e, hogyan kell odajutni. – Tudom – felelte. – Egy román zsidónak volt ott valami gyára. Egy tucat nő dolgozott neki, iratkapocs-kiszedőket szereltek össze.

– Micsodát?

– Mondjuk, hogy összetűztél két papírt, és most szét akarod szedni őket. Akkor fogsz egy ilyet, és kiszeded vele a kapcsot. Pár nő összeszereli őket, páran meg csomagolnak. – Sóhajtott. – Szerencsejátékos volt a pali, pénzt kért kölcsön, amit aztán nem tudott visszafizetni.

– Mi történt?

– Hosszú történet – legyintett. – Egyszer majd elmesélem.

Öt órával később Manhattan felé haladtunk a Queensboro hídon. Mick egy szót sem szólt a maspethi gyártulajdonosról. Helyette én beszéltem a kábeltévés fejesről.

– Hogy emberek mit nem képesek művelni egymással – mondta Mick.

Amiből persze ő is kivette a részét. Az egyik környékbeli legenda szerint megölt egy Farrelly nevű alakot, majd a fejét egy bowlingtáskában hordva körbejárt vagy egy tucatnyi kocsmát a Pokol Konyhájában. Egyesek szerint soha nem nyitotta ki a táskát, mások meg esküsznek arra, hogy nemcsak kinyitotta, hanem a hajánál fogva ki is vette a fejet, és ezt kérdezte a jelenlévőktől: – Láttatok már szegény Paddy Farrellynél ocsmányabb alakot?

A napilapok csak Hentesfiúként írtak róla, de más nem szólítja így, ahogy a műsorvezetőn kívül sem hívja senki Buldognak Eldon Rasheedot. A Farrelly-sztorinak biztosan köze volt a gúnynévhez, de talán még inkább a véres hentesköténynek, amit Mick viselni szeretett.

A kötény az apjáé volt. Az öreg Ballou Franciaországból érkezett, és a Nyugati Tizennegyedik utca nagybani húspiacán darabolta a dögöket. Mick anyja ír volt, az akcentusát tőle örökölte, a kinézetét meg az apjától.

Mick nagydarab férfi, magas és izmos; olyan, akárha egy tömbből faragtál volna ki. Egy kőkorszaki szoborra emlékeztet, egy kőfejre a Húsvét-szigetokról. Feje akár egy bölényé, bőrét betegség és erőszak barázdálta, járomcsontja fölött már kezdtek megpattanni az erek, amit hosszú évek kitartó piálásával lehet elérni. Szeme ijesztően zöld volt.

Mick kemény piás, karrierbűnöző, akinek nemcsak a kötényét, hanem a kezét is beszennyezte a vér, és vannak emberek, köztük én is, akik nem nagyon értik kettőnk barátságát. Nehéz lenne elmagyarázni, de az Elaine-nel való

kapcsolatom sem tartozik a könnyen megmagyarázható dolgok kategóriájába. Talán annyi elég, hogy a barátság mint olyan megmagyarázhatatlan. Az egyikre könnyebb magyarázatot keresni, a másokra nehezebb.

Mick meghívott a Groganbe egy kávéra vagy kólára, de nemet mondtam. Aztán ő is elismerte, hogy fáradt.

– Jövő héten majd belenyúlunk az éjszakába – mondta. – Záróra után becsukjuk az ajtót, és csak régi sztorikat mesélünk egymásnak.

– Jól hangzik.

– Reggel meg misére megyünk.

– Ebben még nem vagyok biztos – feleltem de a többiben mindenképpen.

A Northwesternnél kiszálltam, majd megálltam a recepciónál. Senki sem hagyott üzenetet. Felmentem a szobámba, és lefeküdtem.

Mielőtt elaludtam volna, azon kaptam magam, hogy azon a férfin jár az eszem, akit Maspethben láttam: a férfin, aki a fiával együtt az első sor közepén ült. Valahonnét ismertem, de még mindig nem tudtam, hogy honnan. A fiú nem volt ismerős, csak az apja.

A sötétben feküdve eszembe jutott, hogy nem is azt találtam különösnek, hogy a férfi ismerős. Mindennap többszáz embert látok, akiről úgy hiszem, hogy korábban már láttam valahol, ami nem is csoda, hiszen New Yorkban naponta ezer és ezer ember tölti meg az utcákat, a metrókat, a sportcsarnokokat, a színházakat, vagy például a sportcsarnokokat Queensben. Nem a felismerés érzése volt különös, hanem az egésznek a sürgető volta. Úgy éreztem, hogy valamiért nagyon fontos a helyére raknom a férfit: ki kell derítenem, hogy kicsoda, és hogy honnan ismerem.

A ring mellett ült, egyik keze a fiú vállán, a másikkal meg mutogatott, és közben magyarázta, hogy mi történik a szorítóban. Újabb kép: a férfi kisimítja a haját a fiú homlokából.

Erre a képre koncentrálni azon tűnődtem, vajon mitől lehet olyan fontos, hogy felismerjem a férfit, aztán a gondolataim elkanyarodtak egy másik alagútba, és elaludtam.

Pár óra múlva a kukáskocsi zajára ébredtem, amint a kukákat ürítette a szemközti étterem előtt. Kimentem a fürdőbe, aztán visszafeküdtem.

Képek villóztak a fejemben. A táblát tartó lány, amint hátraveti a fejét és kihúzza magát. Az apa izgatott arca. Keze a fiú homlokán. A lány. Az apa. A lány. A kéz...

Jézusom!

Felültem. A szívem a torkomban dobogott, a szám kiszáradt. Alig bírtam levegőt venni.

Odanyúltam az olvasólámpámhoz, és felkapcsoltam. Az órára néztem. Háromnegyed négy volt, de számomra véget ért az éjszaka.

ÖTÖDIK FEJEZET

Fél évvel korábban egy fullasztóan meleg keddi éjjelen, július közepén a szokásos gyűlésemre ültem a St. Paulban. Tudom, hogy kedd volt, mert elvállaltam egy hat hónapos megbízást, mely szerint minden este segíték összerakni a székeket gyűlés után. Egy elmélet szerint az ilyen feladatok segítik az embert józannak maradni. Hogy mi lehet benne az igazság, nem tudom. Nekem az a tapasztalatom, hogy az ember akkor marad józan, ha nem iszik, de abból nem lehetett nagy baj, ha székeket pakolgat. Elég nehéz úgy inni, ha az embernek egy fémszék van a kezében.

A gyűlésre magára nem nagyon emlékszem, de a szünetben odajött hozzám egy Will nevű alak, és azt mondta, hogy szeretne beszélni velem a gyűlés után. Azt feleltem neki, hogy ennek semmi akadálya, csak meg kell várnia, amíg elrakom a székeket.

A gyűlés folytatódott, és tízkor ért véget az imával, aztán a vártnál gyorsabban végeztem a pakolással, mert Will segített nekem. Amikor végeztünk, megkérdeztem, hogy beüljünk-e valahová egy kávéra.

– Nem, haza kell mennem – felelte. – Amúgy sem tartom fel sokáig. Maga detektív, ugye?

– Többé-kevésbé.

– És régen zsaru volt. Hallottam magáról, amikor először kijózanodtam és gyűlésre jöttem. Megtenne nekem egy szívességet? Megnézné ezt?

Egy barna papírzacskót nyújtott át. Kinyitottam, és egy videokazettát vettem ki belőle. A kazetta olyan merev, átlátszó tokban volt, amelyet a videotékákban használnak. A felirat szerint a film *A piszkos tizenkettő* volt.

Ránéztem a kazettára, majd Willre. Negyven körül járhatott, és a munkájának köze volt a számítógépekhez. Akkor már vagy fél éve lehetett józan. Nem sokkal karácsony után jött először, és hallottam a történetét a piával, de a magánéletéről semmit sem tudtam.

– Ismerem a filmet – mondtam. – Legalább négyszer vagy ötször láttam.

– De ezt a változatot soha nem látta.

– Miben különbözik a másiktól?

– Higgyen nekem. Vagy ne higgyen nekem, vigye haza a filmet, és nézze meg. Van lejátszója, ugye?

– Nincs.

– Ó – mondta, és elég elveszettnek látszott.
– Ha elmondaná nekem, mi olyan különleges ebben a filmben...
– Nem, semmit sem akarok mondani. Azt akarom, hogy preconcepciók nélkül lássa. Basszameg. – Hagytam neki időt, hogy kitalálja, mi legyen. – Mondanám, hogy jöjjön el a lakásomba, de ma este semmiképpen sem fog menni. Nincs valaki, akinek a lejátsozóján meg tudná nézni?
– Valakit csak találok.
– Remek. Megnézi, Matt? Holnap este megint itt leszek, és akkor beszélhetünk róla.
– Azt akarja, hogy ma este nézzem meg?
– Meg tudná tenni?
– Nos – feleltem. – Megpróbálom.
Eredetileg az volt a tervem, hogy csatlakozom a többiekhez a Flameben egy kávéra, de inkább visszamentem a hotelomba, és felhívtam Elaine-t. – Ha nem jó neked, csak szólj – mondtam neki –, de egy srác adott nekem egy filmet, és megkért, hogy még ma nézzem meg.
– Valaki adott neked egy filmet?
– Tudod, egy videokazettát.
– Ja, értem. És meg akarod nézni a micsodámon.
– Meg.
– A videomagnómon.
– Ha nem bánod.
– Miért bánám? Csak az a baj, hogy már a sminket is lemostam magamról.
– Azt sem tudtam, hogy sminkeled magad.
– Tényleg?
– Azt hittem, természetes szépség vagy.
– Istenem – sóhajtott. – Micsoda detektív vagy te.
– Mindjárt ott vagyok.
– A fenéket mindjárt. Negyedóra múlva gyere csak, addigra összeszedem magam, de ha előbb jössz, szólok a portásnak, hogy eszébe ne jusson beengedni.

Félórába is beletelt, mire odasétáltam. Elaine a Keleti Ötvenhatodik utcában él az Első és a Második sugárút között. A lakása a tizenötödik emeleten van, a nappalija ablakából pedig látni lehet az East Riveren túl

Queenst. Akár még Maspeth is látni lehet, már ha tudja az ember, hogy hol keresse.

A lakás Elaine-é. Az épület évekkel ezelőtt társasház lett, és akkor megvette a lakást. Ezenfelül van még több ingatlana, két családi háza, apartmanháza, a legtöbb, de nem mind, Queensben. Mivel más befektetései is vannak, ezért minden gond nélkül meg tudna élni, nyugodtan abba hagyhatná a munkáját. De ő úgy döntött, hogy még nem jött el az ideje.

Elaine egy call girl. Évekkel ezelőtt találkoztunk, amikor még jelvény lapult a tárcámban, feleségem és két fiam várt haza syosseti házukba, ami Long Islanden van, gyakorlatilag Queens másik oldalán, olyan távol, hogy Elaine ablakából nem is lehetett látni. Kapcsolatunk a kölcsönös igényeken alapul, gondolom, azon, amin – ha elég mélyre nézünk – majdnem minden kapcsolat.

Megtettünk egymásért ezt meg azt. Én megtettem érte, amit egy zsarú tesz meg egy lányért: elijesztettem a stricijét, halálra rémítettem a részeg kuncsaftjait, vagy ha egyikük volt olyan hálátlan, és az ágyában halt meg, hát fogtam a holttestet, és olyan helyen szabadultam meg tőle, ami sem az ő, sem Elaine jó hírének nem árthatott. Én azt tettem érte, amit egy zsarú tesz egy call girlért, ő meg azt tette értem, amit egy call girl tesz egy férfiért. Meglepően régóta tart a kapcsolatunk, mert őszintén kedveljük egymást.

Aztán úgy döntöttem, nem leszek többé rendőr, és egyszerre mondtam le a jelvényemről meg a házamról, a feleségemről és a gyerekeimről. Elaine-nel ritkán találkoztunk. Akár el is veszíthettük volna egymást szem elől, ha például valamelyikünk elköltözik, de maradtunk, ahol voltunk. Én egyre keményebben piáltam, aztán a detoxban tett néhány látogatás után kipróbáltam a pia nélküli életet.

Pár éve már józan voltam (egyszerre csak egy nap), amikor Elaine-t fenyegetni kezdte valaki a múltjából. Illetve a közös múltunkból, így a fenyegetés is közös lett, és együtt küzdöttük le, ez pedig közel hozott minket egymáshoz, bár meg nem tudtam volna mondani, hogy ez mit is jelent valójában. Elaine a barátom volt. Az egyetlen ember a múltamból, akivel rendszeresen kapcsolatot tartottam, már ettől fontos volt a számomra.

És ő volt az, akivel együtt töltöttem hetente két-három éjszakát, amiről meg végképp nem tudtam, hogy mit jelentett, és hogy hová tart. Amikor Jim Faberrel, az AA-szponzorommal beszéltem róla, ő azt mondta nekem, egyszerre csak egy nap számít. Ha az ember folyamatosan ilyen tanácsokat ad, akkor hamarosan bölcsként néznek rá.

A portás felszólalt az interkomon, majd a lift felé intett. Elaine az ajtóban várt, haját lófarkba fonta, rózsaszínű papucsot viselt, lime színű ujjatlan blúzt, a tetején kigombolva. Fülében aranykarikák lógtak, és pont annyira sminkelte ki magát, hogy alig észrevehetően kurvás legyen, márpedig ezt a hatást csak akkor tudta elérni, ha tényleg akarta.

– Látod? – szólaltam meg. – Természetes szépség.

– Örülök, hogy tetszem magának, miszter.

– Ez a természetes kisugárzás, ami árad belőled. Ennek soha nem tudok ellenállni.

Bementünk a lakásba, ahol Elaine kivette a kezemből a kazettát.

– *A piszkos tizenkettő* – olvasta. – Biztos vagy benne, hogy ezt a filmet akarod megnézni ma este? Egészen biztos?

– Erre kértek.

– Lee Marvin a nációk ellen? *Az a piszkos tizenkettő*? Mondhattad volna, és akkor elmesélem neked a sztorit egy perc alatt telefonon is. Moziiban láttam először, azóta meg nem tudom, hányszor a tévében. Mindenki játszik benne. Lee Marvin, Telly Savalas, Charles Bronson, Ernest Borgnine, meg az... Tudod, aki a *M*A*S*H*-ben is játszik.

– Alan Alda?

– Nem, a mozifilmben. És nem is Elliot Gould az. Hanem a másik. Donald Sutherland.

– És Trini Lopez.

– Trini Lopezről elfelejtkeztem. Akkor ölik meg, amikor ejtóernyővel földet érnek.

– Ne lödd le a poént.

– Nagyon vicces. Robert Ryan is játszik benne, ugye? Meg Robert Webber is. Ő nemrég halt meg. Olyan jó színész volt.

– Azt tudtam, hogy Robert Ryan meghalt.

– Évekkel ezelőtt. Mindkét Robert meghalt. De te is láttad a filmet, ugye? Persze hogy láttad, mindenki látta.

– Többször is.

– Akkor meg miért kell megnézned? Munka?

Ezen én is eltűnődtem. Will csak akkor adta oda a kazettát, amikor megbizonyosodott róla, hogy valóban detektív vagyok.

– Lehet – feleltem.

– Irigylésre méltó munkád van. Bárcsak nekem is azért fizetnének, hogy

régi filmeket nézzek.

– Tényleg? Én meg azt szeretném, ha a kefélésért fizetnének nekem.

– Szép, mondhatom. Csak vigyázz, mit kívánsz. Most tényleg meg akarod nézni ezt a filmet, vagy fegyver van a zsebedben?

– Hogyan?

– Mae West. Nem érdekes. Nézhetem veled, vagy az befolyásolja a koncentrációdat?

– Örülnék, ha velem néznéd – feleltem –, csak éppen azt nem tudom, mit fogunk látni.

– *A piszkos tizenkettőt, n'est-ce pas?* Nem ez áll a címkén? – A homlokára csapott, mint Peter Falk Colombóként, amikor valami teljesen egyértelmű dolog nem szúrta ki a szemét. – Hamisított kazetta – mondta. – Most már védjegyügyekben is nyomozol?

Dolgoztam párszor egy nagyobb nyomozóügynökségnek: utcai árusokat ellenőriztem, hogy hamis Batman-pólókat meg jelvényeket árulnak-e. Rendesen fizettek, de ocsmány meló volt. Dakarból meg Karacsiból frissen érkezett bevándorlókkal kellett veszekednem, akik azt sem tudták, hogy rosszat műveinek, és egy idő után elment a kedvem az egésztől. – Kétlem, hogy erről lenne szó – mondtam.

– Szerzői jogok, rosszul mondtam. Valaki ellopott egy csomagot, és feketén értékesítette? Erről van szó?

– Kétlem – feleltem –, de nyugodtan találgass csak tovább. Nekem közben meg kell nézmem a filmet, hogy eldönthessem, igazad van-e vagy sem.

– Akkor nézzük. Mit veszthetünk?

A film úgy kezdődött, ahogy a felirat ígérte. Az elején főcím, alatta Lee Marvin celláról cellára járt. Megismertük a tizenkét amerikai katonát, gyilkosokat, nemierőszak-tevőket és kemény bűnözőket, akik a halálos ítéletre vártak bűneikért.

– Tanulatlan szememnek – jegyezte meg Elaine – ez pontosan úgy néz ki, mint az a film, amire emlékszem.

Tíz percig ez igaz is volt, aztán éppen azon kezdtem gondolkozni, hogy Willnek az alkoholon és a kemikáliáktól való függőségén túl van-e még valami problémája, amikor a képernyő hirtelen elsötétült tíz másodpercre, majd egy fiatal, vékony férfi jelent meg fiúsan nyitott, középnyugati arccal.

Arca simára borotvált volt, haja gondosan elválasztva és oldalra fésülve. A derekára tekert kanárisárga törülközőt leszámítva meztelen volt.

Csuklójánál és bokájánál fogva hozzá volt bilincselve egy X alakú fémvázhoz, amely olyan hatvanfokos szögben állhatott a padlón. A fémbilincseket leszámítva bőrszíjak rögzítették a térdénél és a könyökénél, valamint a derekán is, de ennek jó részét eltakarta a kanárisárga törülköző.

Nem láttam rajta, hogy különösen jól érezné magát, és arcán félszeg mosollyal megkérdezte:

– Akkor most megy az a kamera? Mégis mit kéne csinálnom?

Egy férfihang rivallt rá, hogy fogja be a száját. A fiatalember szája egy pillanatra nyitva maradt, majd becsukta. Most már tisztán láttam, hogy valójában egy fiú. Arcát nem borotválta simára, mert nem is kellett még borotválkoznia. Magas volt, de nem lehetett több tizenhatnál. Mellkasa is szőrtelen volt, bár hónalja már elkezdett szőrösödni.

A kamera a fiút mutatta, majd egy nő lépett be a képbe. Olyan magas lehetett, mint a fiú, de magasabbnak látszott, mert kihúzta magát, és nem volt hozzábilincselve egy fémvázhoz. Maszkot viselt, olyasmit, mint a Lone Ranger, de az övé fekete bőrből készült. Így aztán passzolt is az ágyékánál nyitott fekete bőrnadrághoz és a fekete bőrkesztyűhöz, ami egészen a könyökéig ért. Lábán fekete cipő volt majdnem tízcentis acélsarokkal. Deréktól felfelé meztelen volt, kis mellének bimbója mereven állt, és olyan skarlátvörös volt, mint az ajka, amit feltehetően kirúzsozott.

– Ez az a természetes kinézet, amit annyira kedvelsz – jegyezte meg Elaine.

– Ez mocskosabbnak ígérkezik *A piszkos tizenkettőnél*.

– Nem kell nézned.

– Mit mondtam neked? Én bírom, ha te is bírod. Volt egy ügyfelem, aki szado-mazo filmeket szeretett nézni. Én mindig butaságnak tartottam őket. Te nem akartál engem soha megkötözni?

– Nem.

– És azt, hogy én kötözzelek meg téged?

– Nem.

– Lehet, hogy valami hiányzik az életünkből. Ötvenmillió perverznek csak igaza van. Tessék, itt is vagyunk.

A nő levette a fiú derekáról a törülközőt, és félredobta. Kesztyűs kezével simogatni kezdte a fiút, akinek azonnal merevedése lett.

– Ah, fiatalság – mondta Elaine.

A kamera ráközelített a nő kezére, amint le-föl járt a fiú hímtagján. Aztán

elengedte őt, és lassan lehúzta a kezéről a kesztyűt. Egyszerre egy ujjáról.

– Cigány Rose Lee – jegyezte meg Elaine.

Körme pontosan olyan vörös volt, mint a szája és a mellbimbója. Pusztá kezébe fogta a kesztyűt, majd végigvágott vele a fiú mellkasán. A fiú szeme kikerekedett.

– Hé! – szólalt meg a fiú.

– Kuss – felelte a nő mérgesen, és megint a mellkasára vágott, aztán a szájára. Ismét a mellkasára, majd az arcára.

– Elég már! – csattant fel a fiú. – Ez nagyon fáj!

– Azt lefogadom – mondta Eliane. – Nézd csak, ott az ütés nyoma az arcán. Kicsit elragadta a hév a csajt.

A férfihang ismét csendre intette a fiút.

– Azt mondta, hogy kuss! – szólt rá a fiúra a nő is, majd odalépett hozzá, és a testéhez dörgölözött. Szájon csókolta, ujjhegyével megérintette a vörös csíkot az arcán. Aztán lejjebb folytatta a csókokat, a fiú mellkasán. Rúzsnyomot hagyott a bőrén minden csók után.

– Nem kezdő – mondta Elaine. Eddig a fotelban ült, most azonban odajött mellém, és a combomra tette a kezét. – Egy pasi mondta a gyűlésen, hogy ezt a filmet ma este mindenképpen nézd meg? Tényleg?

– Pontosan.

– Azt is mondta, hogy a barátnőd társaságában nézd? Hm?

Ujjai megmozdultak a combomon. Kezemmel gyengéden megállítottam a mozdulatot.

– Mi a baj? – kérdezte. – Nem szabad megérintenem?

Mielőtt válaszolhattam volna, a nő a képernyőn kesztyűs kezébe vette a fiú péniszét. Aztán a másikkal ütésre emelte a kesztyűt, és ágyékon vágta.

– Hééé! – kiáltott fel a fiú. – Jézusom, ezt hagyd abba! Fáj! És engedjete már el, nem akarom ezt csinálni...

A fiú folytatta, mire a nő dühös arccal odalépett elé, és a térdével ágyékon rúgta a fiút.

A fiú felsikoltott.

– Ragaszd már le a száját, az isten szerelmére – szólalt meg a férfihang. – Nem akarom ezt a szart hallgatni. Menj onnan, majd én megcsinálom.

Azt hittem, hogy a hang az operatőrhöz tartozik, de a felvétel ugyanúgy forgott tovább, amikor a hang tulajdonosa belépett a képbe. Megjegyeztem, hogy szerintem furcsa dolog bűvárruhát viselni, mire Elaine kijavított.

– Ez lakkruha – mondta. – Fekete lakkruha. Méret után csináltatják.

– Kicsodák?

– Akik ezt szeretik. A nő a bőrt szereti, a férfi meg a fekete lakkot. „Vajon meg lehet még menteni ezt a házasságot?” című műsorokba való.

A férfi lakkmaszkot viselt, valójában csuklyát, amely az egész fejét betakarta. Mindkét szemének, szájának és orrának is lyukat vágtak rajta. Amikor megfordult, láttam, hogy ágyéknál ez a ruha is nyitott volt. Hosszú pénisze ernyedten lógott.

– A férfi a lakkmaszkban – utánzott Elaine egy tévés műsorvezetőt. – Neki vajon mi takargatnivalója lehet?

– Nem tudom.

– Mert ebben a ruhában nem lehet víz alá merülni, hacsak nem azt akarja, hogy egy hal elégítse ki. Egy dolgot most rögtön meg tudok mondani a pasiról. Nem zsidó.

A Lakkférfi addigra beragasztotta a fiú száját. A Börnő odanyújtotta neki a kesztyűjét, a férfi pedig még több vörös foltot hagyott a fiú bőrén.

Keze nagy volt és szőrös. A fekete lakkruha a csuklójáig ért, és mivel csak ezt láttam belőle, ezért jobban felfigyeltem rá, mint egyébként tettem volna. Jobb keze gyűrűsujján aranygyűrűt viselt, közepén egy nagy kővel, amiről nem tudtam, miféle lehet. Kék volt, sötétkék.

Letérdelt a fiú elé, és szájába vette a péniszét. Amikor a fiú megint merev lett, a férfi egy vékony bőrszíjat tekert az ágyékánál oda, ahol a hímtagja kezdődött.

– Na, most aztán kemény is marad – mondta a nőnek. – A vér be tud áramlani, de ki már nem,

– Akár a csótánymotel – motyogta Elaine.

A nő háttal a fiú elé állt, és bőrruhája nyílásán keresztül ráhúzta magát a fiú péniszére. Így mozgott rajta, miközben a férfi mindkettejüket simogatta, hol a nő mellét markolta, hol a fiú mellbimbóját csipkedte.

A fiú arckifejezése állandóan változott. Félt, de élvezte is. Fájdalmasan megrándult, amikor bántották, ám közben élvezni is akarta volna, ami történik, de állandóan félt attól, hogy mi jöhet még.

Egyikünk sem szólt semmit, csak néztük a filmet, Elaine pedig visszahúzta kezét a combomról. Volt valami, ami ugyanúgy belénk fojtotta a szót, akár a fehér ragasztószalag a fiúba.

Hirtelen nagyon rossz érzés kerített hatalmába.

Rossz érzésem igazolást nyert, amikor a Börnő egyre gyorsabban mozgott a fiún.

– Gyerünk! – sürgette a férfit levegő után kapkodva. – Csináld a mellbimbójával!

A Lakkférfi kilépett a képből. Amikor visszajött, valamit tartott a kezében. Először nem láttam, mi az. Végül felismertem. Egy oltókés volt, amit kertészek használnak.

Miközben a nő a fiún mozgott, mutató- és hüvelykujja közé fogta a fiú egyik mellbimbóját, és erősen meghúzta. A férfi a fiú homloka felé nyúlt. A fiú szeme vadul ugrált. A férfi gyengéden és óvatosan kisimította a fiú homlokából a haját.

A másik kezével megmarkolta az oltókést.

– Most! – kiáltotta a nő, ám a férfi várt, és a nőnek meg kellett ismételnie a felszólítást.

Aztán miközben folyamatosan simogatta a fiú haját, a férfi egy határozott mozdulattal levágta a mellbimbóját.

Megnyomtam a távirányítót, mire a képernyő elsötétült. Elaine karba font kézzel ült, jobb tenyerével a bal könyökét fogta, és bal felkarját magához szorította. Alig láthatóan remegett.

– Nem hiszem, hogy a maradékot meg akarnád nézni – mondtam.

Elaine nem válaszolt, csak ült a kanapé szélén, és lassan vette a levegőt. Aztán megszólalt:

– Ez igazi volt, ugye?

– Attól tartok.

– Levágták a mellbimbóját azzal az izével. Oltókéssel. Beoltották a mellbimbóját. Ha azonnal kórházba vitték, akkor talán még vissza lehet varrni. A Mets egyik játékosának...

– Bobby Ojeda. Tudom. Az egyik ujjpercét varrták vissza.

– A dobókezén, ugye?

– Igen.

– Azonnal kórházba vitték. Nem tudom, hogy egy mellbimbót is vissza lehet-e varrni. – Mély levegő, ki és be. – Nem hiszem, hogy bárki kórházba vitte volna azt a gyereket.

– Én sem.

– Úgy érzem, mindjárt elájulok. Vagy hányok.

– Hajolj le, és lógasd a fejedet a térded közé.

- És mit csináljak még? Vegyek búcsút a seggemtől?
- Ha rosszul érzed magad...
- Tudom, így visszaáramlik a vér a fejembe. Csak vicceltem. „Semmi baja, nővér, semmi baja, elvégre viccelődik!” De tényleg jól vagyok. Ismersz. Otthon tisztességesen neveltek, jó velem randizni, soha nem ájulok el és nem hányok, és soha nem rendelek langusztát. Matt, te tudtad, hogy ez fog történni?
- Nem.
- Nyissz, a mellbimbónak annyi, a vér meg csak folyik a mellkasára. Összevissza, akár egy öreg folyó. Minek hívják, amikor egy folyó ezt csinálja?
- Nem tudom.
- Kanyarog, ez az. A vér kanyarog lefelé a mellkasán. Megnézed a hátralévő részt is?
- Azt hiszem, nem ártana.
- Csak rosszabb lesz, ugye?
- Igen.
- El fog vérezni?
- Egy ilyen vágástól nem.
- Akkor mi történik? Megalvad a vére?
- Előbb vagy utóbb.
- Hacsak nem vagy hemofiliás. Nem hiszem, hogy végig bírnam nézni.
- Szerintem meg sem kellene próbálnod. Miért nem vársz meg a hálóban?
- És majd szólsz, ha már kijöhetek?

Bólintottam. Elaine felállt, egy pillanatra mintha megingott volna, aztán összeszedte magát, és kiment a nappaliból. Hallottam, ahogy becsukja maga mögött a háló ajtaját, aztán vártam, mert nekem sem nagyon akarózt tovább nézni a filmet. Pár perc múlva aztán fogtam a távirányítót, és bekapcsoltam a lejátszót.

Végignéztam az egészet. Tíz perc elteltével hallottam, amint Elaine kinyitja a háló ajtaját, de nem vettem le a szemem a képernyőről. Azt is éreztem, hogy elmegy mögöttem, majd visszaül mellém a kanapéra. Képtelen voltam ránézni, vagy akár mondani valamit. Csak ültem ott, tanújaként a borzalomnak.

Amikor véget ért, a képernyő megint elsötétedett, majd a piszkos tizenkettő hangos hősei, mocskos bűnözői és szociopatái rántottak vissza minket a valóságba, amint megrohamoztak egy franciaországi kastélyt, tele pihenő és lazító náci tisztekkal. Továbbra is csak ültünk, és végignéztük az

egész átkozott filmet, láttuk Telly Savalas tágra nyílt szemű összeomlását, láttuk, amint hőseink fegyverekből tüzelnek, kézigránátokat dobálnak, és megidézik a poklot.

Miután a főcím a végén is lement, Elaine odasétált a lejátszóhoz, és megnyomta a visszacsévélegombot.

– Mit is mondtam, hányszor láttam ezt a filmet? Ötször, hatszor? Minden egyes alkalommal azt kívánom, hogy bárcsak másként történne minden, és John Cassavetes ne halna meg a végén. Egy rohadékot alakít, de megszakad a szívem, amikor megölik. Neked nem?

– De.

– Mert sikerrel jártak, megcsinálták, és azt hiszem, hogy megúszták, erre jön egy golyó a semmiből, és az ember már halott is. John Cassavetes is meghalt, ugye? Nem tavaly halt meg?

– Azt hiszem.

– És Lee Marvin is halott. Lee Marvin és John Cassavetes és Robert Ryan és Robert Webber. Ki még?

– Nem tudom.

Ott állt előttem, és bámult le rám.

– Mindenki halott – közölte mérgesen. – Észrevetted? Jobbra-balra halnak meg az emberek. Még az a rohadt ajatollah is meghalt, pedig azt hittem, hogy örökké fog élni a turbános fejű szemétláda. Megölték a fiút, ugye?

– Nagyon úgy nézett ki.

– Akkor erről van szó. Megkínozták, megdugták, megint kínozták, megint megdugták, aztán megölték.

– Ezt láttuk.

– Össze vagyok zavarodva – mondta. Odament az egyik fotelhoz, és belevetette magát. – A piszkos tizenkettő, abban is nyakra-főre halnak meg az emberek, a németek, a mieink is. És akkor? Megnézed, és kész. Semmi következménye. De ez a másik... Az a két rohadék meg a gyerek...

– Az valódi.

– Hogyan képes valaki ilyesmire? Láttam eleget a világból, nem lehet naivnak nevezni. Legalábbis nem hiszem, hogy az lennék. Az vagyok?

– Soha nem hittem, hogy naiv vagy.

– Én egy világot látott nő vagyok, az isten szerelmére. Úgy értem, ne kerteljünk, mondjuk csak ki. Egy kurva vagyok.

– Elaine...

– Hadd fejezzem be. Nem alacsonyítom le magam, csakényt közlök. Történetesen olyan szakmát űzök, amiben nem feltétlenül az emberek legjobb oldalát látom. Tudom, hogy a világ tele van örültekkel és agybajosokkal. Tisztában vagyok vele. Azt is tudom, hogy az emberek mindenféle furcsa dolgokat szeretnek: férfiak női ruhákat vesznek fel, bőrt viselnek meg szőrmét meg latexet meg lakkruhát, megkötozik egymást, és néha igyekeznek megőrijteni a másikat. Azt is tudom, hogy vannak, akik átbillenek egy határon, és rettenetes dolgokat művelnek. Egyszer egy ilyen majdnem megölt engem is. Emlékszel?

– Élénken.

– Én is. Szóval. Isten hozott a világomban. Vannak napok, amikor úgy érzem, ki kellene irtani az emberiséget, máskor viszont együtt tudok élni az emberekkel. De ezt, ezt képtelen vagyok megérteni. Egyszerűen képtelen.

– Tudom.

– Koszosnak érzem magam – mondta. – Le kell zuhanyoznom.

HATODIK FEJEZET

Már másnap reggel felhívtam volna Willt, ha tudom a telefonszámát vagy hogy hol lehet elérni. Személyes dolgokat viszont tudtam róla: azt, hogy köhögés elleni szirupot kezdett el inni tizenkét évesen, azt, hogy a menyasszonya szakított vele, mert részegen vitába keveredett az apjával, és azt is, hogy a jelenlegi házassága mélypontra került, amikor kijózanodott. De nem tudtam a családnévét, azt sem, hogy hol dolgozik, így aztán vámom kellett az esti félkilences gyűlésig.

Nem sokkal a gyűlés kezdete után érkezett, majd a szünetben azonnal odajött hozzám, és megkérdezte, hogy láttam-e már a filmet.

– Hogyne – feleltem. – Mindig is az egyik nagy kedvencem volt. Azt a részt különösen szeretem, amikor Donald Sutherland generálisnak adja ki magát, és szemlézi a seregét.

– Jézusom – mondta. – Kifejezetten azt kértem, hogy ezt a filmet nézze meg. A kazettát, amit tegnap este adtam. Nem mondtam?

– Csak vicceltem – feleltem.

– Ó.

– Láttam a filmet. Nem mondhatnám, hogy élveztem volna, de végignéztem.

– És?

– És mi?

Úgy döntöttem, hogy nem kell kivárnunk a gyűlés végét. Karon fogtam Willt, és felmentünk az utcára. A Kilencedik sugárút túloldalán egy férfi és egy nő a pénzről vitatkoztak, hangjuktól zengett a sugárút. Megkérdeztem Willtől, hogy honnét szerezte a kazettát.

– Láta a feliratot – felelte. – A sarki videotékából. A Hatvanegyedik utca és a Broadway sarka.

– Kivette a filmet?

– Ki. Mimivel együtt láttuk már párszor, aztán a múltkor a tévében belefutottunk a folytatásba, és meg akartuk nézni az eredetit. Azt meg már maga is tudja, hogy mit láttunk helyette.

– Tudom.

– Egy kibaszott snuff film. Ez a neve, nem?

– Azt hiszem.

– Én még soha nem láttam ilyet.

– Én sem.

– Tényleg? Azt hittem, hogy maga zsarú volt...

– Soha.

Felsóhajtott.

– Most mit csináljunk?

– Ezt meg hogy érti, Will?

– Elmegyünk a zsarukhoz? Nem akarok bajba kerülni, de nem akarok úgy tenni, mintha nem láttam volna, érti? Azt hiszem, a tanácsára várok, hogy mi legyen a következő lépés.

A férfi és a nő még mindig üvöltöztek egymással a sugárút túloldalán. Hagyj békén, ismételte a férfi. Menjél már el a picsába.

– Akkor pontosan hogyan is szerezte a filmet? – kérdeztem. – Bement a tékába, levette a polcra...

– Nem magát a kazettát.

– Nem?

Elmagyarázta, hogyan megy ez. A polcokon csak egy üres tok van, azt kell odavinni a pulthoz, és ott adják oda a kazettát. Kifizette azt a pár dollárt, aztán fogta a kazettát, és hazavitte.

– És ez a téka a Broadway és a Hatvanegyedik sarkán van.

Bólintott.

– A saroktól a második vagy harmadik üzlet. Martin kocsmája mellett. Ismertem a helyet, egy nagy terem, akár a Blarney Stone, alacsony árú italokkal és elfogadható büfével. Évekkel ezelőtt egy tábla virított a kirakatban, miszerint a happy hour reggel nyolctól tízig tart, és minden ital féláron van. Milyen kocsmá az, amelyik reggel nyolctól félárú piával várja a kuncsaftokat?

– Meddig vannak nyitva?

– Azt hiszem, tizenegyig. Hétfélig.

– Akkor megyek és beszélek velük – mondtam.

– Most?

– Miért ne?

– Nem is tudom. Akarja, hogy magával menjek?

– Arra semmi szükség.

– Biztos benne? Csak mert akkor én visszamegyek a gyűlésre.

– Menjen.

Elindult, aztán megfordult.

– Matt? Tegnap kellett volna visszavinnem a filmet, szóval lehet, hogy pár

dollárt fizetnie kell a késésért. Csak mondja, hogy mennyit, és kifizetem.

Azt feleltem, hogy emiatt nem kell aggódnia.

A videotéka pontosan ott volt, ahol Will mondta. Előtte még beugrottam a hotelba, és fogtam a kazettát. A tékában négyen vagy öten nézelődtek, a pult mögött meg egy férfi és egy nő állt. Mindketten a harmincas éveikben jártak, a férfi arcát háromnapos borosta borította. Úgy véltem, ő a főnök. Ha a nő lett volna a főnök, akkor biztosan rászól a férfiről, hogy azonnal menjen haza és borotválkozzon meg.

Odamentem a férfihoz, és közöltem vele, hogy a főnökkel akarok beszélni.

– Én vagyok a tulajdonos – felelte a borostás.

Megmutattam neki a kazettát.

– Ha jól tévedek, akkor ez a maga kazettája.

– A mi matricánk van rajta. *A piszkos tizenkettő*, örök kedvenc. Mi a baj? Biztos, hogy a kazettával van baj, vagy esetleg nem tisztította meg a fejet?

– Egy kuncaftja vette ki két napja.

– És maga hozta vissza helyette? Ha két napja vette ki, akkor késésben van. Megnézem, mennyivel tartozik. – Odament a számítógéphez, és beütötte a számot a kazettáról. – William Haberman – mondta. – Úgy látom, hogy három napja vette ki, nem két napja, ami azt jelenti, hogy négy dollárral és kilencven centtel tartozik nekünk.

Nem nyúltam a tárcámért.

– Ismeri ezt a kazettát? Nem a filmet magát, hanem a kazettát.

– Ismernem kellene?

– A kazetta egyik részére egy másik filmet vettek fel.

– Hadd lássam – mondta, és elvette tőle a kazettát, majd a sarkára mutatott. – Látja itt? Az üres kazettának van itt egy kis műanyag füle. Ha valamit rögzített, letöri a kis fület, így nem lehet véletlenül felvenni valamit a helyére. A műsoros kazettáknál eleve nincs is ilyen fül, így nem lehet rögzíteni rá, és még szerencse, hogy ezt kitalálták, mert amekkora esze van az embereknek, állandóan felvénének valamit a kazettáinkra. Viszont ha ezt a lyukat beragasztja, akkor megint tud rá rögzíteni. Nem lehet, hogy a barátja is ezt tette?

– Kizárt.

Egy pillanatig gyanakodva nézett rám, aztán vállat vont.

– Akkor kér egy másik példányt a filmből? Semmi gond, ez egy népszerű film, több is van belőle. Nem tizenkettő, és nem is piszkos, de van elég. –

Éppen indulni akart, amikor a karjára tettem a kezem.

– Nem ez a probléma – mondtam.

– Nem?

– Valaki egy pornófilmet rögzített *A piszkos tizenkettő* közepére – mondtam. – Nem egy szokványos pornófilmet, hanem egy kivételesen erőszakos és szadista gyerekpornót.

– Maga viccel.

Megráztam a fejem.

– Szeretném tudni, hogyan került oda az a film – közöltem.

– Jézusom, azt elhiszem – mondta, majd a kazettáért nyúlt, de elkapta a kezét, mintha forró lett volna. – Esküszöm, nekem semmi közöm hozzá. Nekünk nincsenek pornófilmjeink. A legtöbb tékában van pár sornyi, az alapok, mint a *Mély Torok* és a többi, mert néha betér egy pár, akik szeretnének egy kis vizuális előjátékot, de nem akarnak lemerülni a Times Square fertőjébe. Én viszont azt mondtam, hogy nem akarok pornót a polcokon. – Lenézett a kazettára, de nem nyúlt hozzá. – Akkor meg hogyan került rá a film? Ez a nagy kérdés, ugye?

– Lehet, hogy valaki másolatokat akart készíteni a másik filmről.

– És nem volt kéznél üres kazettája, ezért használta ezt? De miért egy másoros kazettát, ráadásul amit egy tékából vett ki és vissza kellett vinnie? Ennek nincs sok értelme.

– Lehet, hogy valaki hibázott – jegyeztem meg. – Ki vette ki utoljára?

– Már mint Haberman előtt. Lássuk. – Konzultált a számítógéppel, aztán felhúzta a szemöldökét. – Ő volt az első.

– Ezek szerint új a kazetta?

– Nem, természetesen nem. Miért, újnak látszik? Nem is értem, itt van ez a számítógép, és olyan nyilvántartást lehet vezetni, mint még soha, erre ez történik. Váljon csak egy percet. Tudom, hogy honnan való ez a kazetta.

Egy nő jelent meg egy napon náluk, magyarázta, egy nejlonzacskóval, benne csupa klasszikussal.

– Benne volt *A máltai sólyom* mindhárom változata, ami hihetetlen. Az egyik 1936-ból a *Satan Met a Lady* Bette Davisszel és Warren Williamsszel. Joel Cairót Arthur Treacher alakítja, Sidney Greenstreet szerepét meg, akár hiszi, akár nem, egy kövér nő, egy bizonyos Alison Skipworth. És persze ott volt az 1931-es eredeti változat is, amiben Ricardo Cortez alakítja Spade-et, aki itt korántsem az a Bogart megformálta hős 1940-ből. Szóval az 1931-esnek is *A máltai sólyom* volt a címe, de a Huston-féle

változat bemutatója után új címet adtak neki: *Dangerous Female*.

A nő azt mondta, hogy lakásokat ad ki, és az egyik bérlője meghalt, ráadásul tartozott is neki lakbérrel, ezért adja el a dolgait, amit a lakásban talált.

– Szóval megvettem az egészet – folytatta a férfi. – Nem tudom, hogy a bérlője valóban tartozott-e neki, vagy csak lehetőséget látott arra, hogy keressen pár dollárt. Azt azonban tudtam, hogy nem tolvaj vagy betörő, és nem lopta azokat a kazettákat, amik ráadásul jó állapotban voltak. Azok legalábbis igen, amikbe belenéztem. – Bánatos mosoly. – De nem néztem meg mindet. Ezt az egyet biztosan nem.

– Ez megmagyarázhatja a dolgot – feleltem. – Ha az a férfi, akié a kazetták voltak, akárki is volt...

– Egyik éjjel le akart másolni egy kazettát, és jobb híján erre másolta rá. Hogyne, akár így is történhetett. Egy tékás kazettára nem vett volna fel semmit, de ez akkor még a sajátja volt, nem tudhatta, hogy egyszer majd tékában végzi. – Rám nézett. – Gyerekpornó? Nem túlzott?

Nem, feleltem. Megjegyezte, hogy micsoda világban élünk, majd megkérdeztem tőle a nő nevét.

– Azt én meg nem tudom mondani. Szerintem be sem mutatkozott.

– Csekket adott neki?

– Úgy emlékszem, hogy készpénzt akart. Kevesen szeretik a csekket, de lehet, hogy azt adtam neki. Akarja, hogy megnézzem?

– Értékelném.

Kiszolgált egy kuncsaftot, aztán hátrament az irodába, és pár perc múlva bukkant fel újra.

– Nem találtam meg – közölte. – De nem is számítottam rá, hogy megtalálom. Viszont találtam egy cetlit az ügyletről, ami szinte hihetetlen. Harmincegy kazettát hozott, én meg adtam neki hetvenöt dollárt. Nem hangzik soknak, de ezek használt kazetták voltak, és csak ennyi fért bele.

– A neve nincs rajta a cetlin?

– Nincs. Viszont július negyedikén történt, ha ez segít valamit. A nőt sem előtte, sem azóta nem láttam. Ha jól vettem ki a szavaiból, valahol a környéken él, de ennél többet nem tudok róla.

Más nem jutott az eszébe, én meg kifogytam a kérdésekből. Még annyit mondott, hogy Will egy teljesen új kópiát kap a filmből egy napra, ingyen.

Amikor visszaértem a hotelba, kikerestem a telefonkönyvből Will számát. Így sokkal egyszerűbb volt, hogy tudtam a nevét. Mondtam neki, hogy

bármikor bemehet a tékába a filmért.

– Ami meg azt a másik filmet illeti – folytattam –, egyikünk sem tud tenni semmit. Valaki rávette azt a pornót a sajáté piszkos tizenkettőjére, ami aztán ebben a tékában kötött ki. A kazetta eredeti tulajdonosa halott, nem lehet kideríteni, hogy ki lehetett, azt meg végképp nem lehet bebizonyítani, hogy a kazetta az övé volt. Maga a pornófilm meg másolással terjedt. Valaki kölcsönadott egy példányt, az meg lemásolta. Ilyen filmek nincsenek a piacon, csak egy belső kör juthat hozzá.

– Hála istennek – felelte Will. – És akkor felejtjük el az egészet? Egy gyereket megöltek.

– Lehet, hogy az eredeti film tízéves – válaszoltam. – Lehet, hogy Braziliában készítették. – Nem valószínű, elvégre ott kevesen beszélnek amerikai angolt, de nincs kizárva. – Rettenetes film, és az életem sokkal gazdagabb meg teljesebb lett volna, ha nem látom, ám kétlem, hogy lehetne valamit tenni. Szerintem több száz hasonló film forog a városban. Egyetlen különleges dolog van ebben az egyben. Az, hogy maga is, meg én is láttuk.

– Nincs értelme elvinnem a rendőrségre?

– Szerintem nem sok. Lefoglalnák, aztán mi történne? Beraknák egy raktárba, magának meg nem kevés kérdésre kellene választ adnia, hogy hogyan és miként került magához.

– Azt nem szeretném.

– Megértem.

– Nos – mondtam. – Akkor felejtjük el.

Csak éppen nekem nem ment.

Mély benyomást gyakorolt rám, amit és ahogyan láttam. Igazat beszéltem, amikor azt mondtam Willnek, hogy soha nem láttam snuff filmet. Időről időre hallottam pletykákat, hogy lefoglaltak egyet a Kínai negyedben, majd az Ötödik körzetben felállítottak egy filmvetítőt, és levetítették. A zsarú, akitől hallottam, egy másik zsarútól hallotta, aki viszont kijött a vetítésről, amikor a filmben szereplő lánynak levágták a kezét, és lehet, hogy így is történt, de a zsarustorik minden egyes meséléssel érdekesebbek lesznek, ahogy Paddy Farrelly fejének története is sok változáson eshetett át. Annyit tudtam, hogy vannak ilyen filmek, és annyit még, hogy vannak emberek, akik ilyeneket készítenek, meg olyanok is, akik ilyeneket néznek, ám az ő világuk eddig soha nem találkozott az enyémmel.

Szóval voltak dolgok, amik velem maradtak, és meglepő módon nem azok,

amikre számítottam. A fiú félszeg kérdése az elején: – Akkor most megy a kamera? Mégis mit csináljak? – A meglepetése, amikor a parti eldurvult, a látható képtelensége arra, hogy elhiggye, ami történik.

És közben a férfi keze a fiú homlokán, amint gyengéden, kedvesen simítja ki a haját a homlokából. A mozdulatot a felvétel során többször megismételte, egészen az utolsó pillanatokig, amikor a végső kegyetlenséget elkövették a gyerek ellen, majd a kamera a padlón tócsába gyűlő vérre fókuszált. A vértócsát már eddig is láttuk, de a kamera hangsúlyosan meg akarta mutatni, amint a fekete-fehér kockás padlón vöröslik. Mert vörös volt, akár a nő rúzsa, hosszú körmei és merev mellbimbója. A tócsából a vér lassan folyani kezdett a fekete-fehér kockás padló közepe felé, bele a lefolyóba.

Ez volt az utolsó kocka a filmen, a vér a padlón, amint folyik a lefolyó felé. Aztán sötét képernyő, majd ismét Lee Marvin, amint biztonságossá teszi a világot a demokrácia számára.

Pár napon, sőt egy egész héten keresztül többször is azon kaptam magam, hogy a látottakon gondolkodom. Semmit sem tettem, mert nem tudtam volna mit tenni. A kazettát beraktam a széfbe a bankomban – másodjára már nem néztem meg, egyszer bőven elég volt –, mert valamit mégiscsak tenni akartam. Ám semmi nem jutott eszembe, hogy mit tehetnék. A filmen végső soron két azonosíthatatlan felnőtt létesített egymással és egy harmadik személlyel szexuális kapcsolatot, akit szintén nem lehetett azonosítani, és akit – feltehetően akarata ellenére – megkínóztak, végül majdnem biztosan megöltek. Nem lehetett megmondani, hogy kik voltak ezek az emberek, vagy hogy hol és mikor tették azt, amit tettek.

Egyik nap délben, egy gyűlés után lementem a Broadwayn a Negyvenkettedik utcára, ahol eltöltöttem pár órát a Broadway és a Nyolcadik sugárút közti ocsmány környéken. Ki-bejártam a pornóboltokból. Először kellemetlennek találtam a helyzetet, aztán túltettem magam rajta, és alaposan átnéztem a szado-mazo kínálatot. Minden boltban találtam kötözős, kínzós, dominás és egyéb filmeket, a borítójukon pár képpel a végtermékből, valamint egy pár mondatos leírást, hogy meghozza az ember étvágyát.

Egy percig sem számítottam arra, hogy A piszkos tizenkettő általunk látott változatát megtalálom kereskedelmi forgalomban. A Times Square boltjaiban minimális a cenzúra, azonban a gyerekpornót és a gyilkosságot még mindig tiltják, és amit láttam, az mindkét kategóriába beletartozik. A fiú lehetett akár tizennyolc éves is, és egy jó vágó talán elvehette volna az erőszak életét, ám

nem bíztam abban, hogy akár csak egy lebutított verziót is találnék.

Némi esélye volt annak, hogy a Lakkférfi és a Börnő csináltak további filmeket is, akár együtt, akár külön-külön. Nem tudtam, hogy felismerném-e őket, de nem zárhattam ki, főleg akkor nem, ha mondjuk ugyanilyen öltözetet viselnek. Ezt kerestem hát, már ha egyáltalán kerestem valamit.

A Negyvenkettedik utcán észak felé haladva, majdnem a Nyolcadik sugárút sarkán találtam egy parányi boltot, amely a jelek szerint szado-mazo kiegészítőkre specializálódott. Voltak persze más témájú filmek is, de az S&M-részleg aránytalanul nagy választékkal rendelkezett. A filmek húsz dollárnál kezdődtek és száznál végződtek, az egyik magazinnak meg az volt a címe, hogy CiciKínzás.

Elkezdtem végignézni a videokazettákat, köztük a német és japán filmeket is, sőt még a házilag, primitíven nyomott borítóval ellátott amatőr filmeket is. Aztán talán a feléig juthattam a Lakkférfi és a partnere utáni keresésben, amikor feladtam. Nem is tudtam, mit keresek igazából, csak hagytam, hadd szippantson magába az a világ, amellyel oly hirtelen kellett megismerkednem. Ez a világ itt van, létezik tőlem alig egy mérföldre, és hiába tudtam a létezéséről, soha nem léptem be. Mert soha nem volt semmi okom belépni.

Végre kijutottam. Legalább egy órát töltöttem a boltban. Sok mindent megnéztem, de semmit sem vettem. Ha ez zavarta is az eladót, akkor sem mutatta. Sötét bőrű fiatalember volt az indiai szubkontinensről, arca kifejezéstelen, és egy szót sem szólt. Sőt, senki más sem a boltban. Sem az eladó, sem én, sem a többi vevő. Mindenki gondosan kerülte a szemkontaktust, nézegette a kínálatot, vett valamit vagy nem vett semmit, ki-be járkáltak a boltból, mintha nem is vettek volna tudomást a többiek létezéséről. Néha nyílt és csukódott az ajtó, aztán aprópénz csörgését hallottam, amint az eladó kiszámolta a visszajárót, vagy a pultra rakta a huszonötcenteseket, amivel a hátsó fiúkérek működtek. Amúgy teljes volt a csend.

Azonnal lezuhanyoztam, amint visszaértem a hotelba. Ez segített, mégsem tudtam teljesen megszabadulni a Times Square aurájától. Aznap éjjel gyűlésre mentem, utána megint lezuhanyoztam, aztán lefeküdtem. Ébredés után könnyű reggelit ettem, elolvastam a lapokat, majd lesétáltam a Nyolcadik sugárúton, és átmentem a Times Square-re.

Ugyanaz az eladó állt a pult mögött, aki tegnap is, ám ha fel is ismert,

megtartotta magának. Kértem tíz dollárért huszonötcenteseket, hátramentem a fülkékhez, beléptem az egyikbe, és bezártam magam mögött az ajtót. Mindegy, hogy az ember melyik fülkét választja, mert mindegyikben videoterminal működik, ami a központi, tizenhat csatornás rendszerre van rákötve. Az ember nyugodtan válogathat a tizenhat csatorna között. Nagyjából olyan, mint otthon a tévé, csak a műsor más, és huszonöt centért harminc másodpercet kap az ember.

Addig maradtam, amíg a huszonötcentesek tartottak. Néztem, amint férfiak és nők mindenféle dolgokat művelnek egymással a büntetés és a fájdalom témakörében. Az áldozatok egy része élvezni látszott a vele történeteket, és egyik sem látszott kétségbeesettnek. Előadók voltak, önkéntesek, akik tudták, hogy mire vállalkoznak, az egész csak show volt, semmi más.

Egyik film sem hasonlított arra, amit A piszkos tizenkettő helyett láttam.

Amikor kijöttem, tíz dollárral voltam szegényebb, és nagyjából ennyi évvel éreztem magam idősebbnek is. Az utcán fülledt, meleg volt a levegő, letöröltem az izzadságot a homlokomról, és azon tűnődtem, mit is keresek én a Negyvenkettedik utcában. Semmi sem volt itt, amit én akartam volna.

Ennek ellenére nehezemre esett elmennem a környékről. Nem kerültem vissza a többi pornóbolthoz, és nem akartam igénybe venni az utca többi szolgáltatását sem. Nem akartam drogot venni, és szexpartnerre sem volt szükségem. Nem akartam kungfufilmet nézni, nem akartam kosarascipőt venni, vagy elektromos berendezést, vagy szalmakalapot masnival. Vehettem volna pillangókést („Csak csomagban árusítjuk, mivel néhány államban tilos a használata, ezért neked kell otthon összeszerelned.”), hamis személyit fekete-fehérben öt dollárért, színesben tízért. Játshattam volna Pac-Mant vagy Donkey Kongot, vagy meghallgathattam volna egy fehér hajú fekete férfit, aki kezében ökörszarvval arról győzködte a járókelőket, hogy vitathatatlan bizonyítékokkal tudja alátámasztani: Jézus Krisztus néger volt, aki a mai Gabonban született.

Fel-alá sétáltam, fel és le. Egyszer átmentem a Nyolcadik sugárút túloldalára, és a Port Authority buszpályaudvarnál ettem egy szendvicset és ittam egy pohár tejet. Nem siettem az indulással, mert a légkondicionáló áldásnak bizonyult, aztán valami visszahívott az utcára.

Az egyik moziban két John Wayne-filmet vetítettek, az egyik a Rabold el az aranyat volt, a másik pedig a Sárga szalagot viselt. Kifizettem a két dollárt, vagy amennyi a jegy volt, és bementem a moziba. Végigültem az első film második felét, majd a második film első felét, aztán indultam vissza az utcára.

És megint sétáltam.

Gondolataimba merültem, amikor egy fekete srác lépett mellém, és megkérdezte, hogy mit csinállok. A fiúra néztem, és a szemében kihívást láttam. Tizenöt-tizenhat éves lehetett, nagyjából annyi, amennyi a filmben megölt srác, de benne nem láttam nyomát naivitásnak.

– Csak a kirakatot nézegetem.

– Maga minden kirakatot megnézett – közölte. – Le-föl járkál az utcán.

– És?

– Mit keres?

– Semmit.

– Menjen ki a sarokra – mondta a fiú. – Aztán le a Nyolcadikra, forduljon be a sarkon, és várjon.

– Miért?

– Hogy ne bámuljon mindenki minket, azért.

Megvártam a Nyolcadik sugárúton, és biztos levágott valahol egy sarkot, mert nagyon gyorsan odaért. Vagy a Hotel Carteron keresztül jött. A hotelt régebben Hotel Dixie-nek hívták, és egyetlen dolgról volt híres. A telefonközpontos mindig így jelentkezett be: – Dixie Hotel, és akkor mi van? – Azt hiszem, a hotel nevét akkor változtatták meg, amikor Jimmy Carter váltotta Gerald Fordot az elnöki székben, de lehet, hogy tévedek, és csak véletlen az egész.

Egy kapualjban vártam, amikor a fiú megjelent a Negyvenharmadik utcán zsebre dugott kézzel, fejét kissé oldalra döntve. Farmerdzsekit viselt, alatta pólót meg farmert, ám a hőség a jelek szerint egyáltalán nem zavarta.

– Tegnap is láttam magát, meg ma is – szólalt meg. – Oda-vissza, oda meg vissza. Mit keres?

– Semmit.

– Nebassz. A környéken mindenki keres valamit. Először azt hittem, hogy maga zsaru, de maga nem zsaru.

– Honnét tudod?

– Mert nem az. – Alaposan végigmért. – Ugye? Lehet, hogy zsaru.

Felnevettem.

– Most meg min nevet? Tök furán viselkedik. Valaki megkérdi, akar-e fűvet, akar-e H-t vagy valami könnyebbet, de rá se néz az emberre. Miféle drogot akar?

– Semmilyen.

– Akkor mit akar? Találkozni egy lánnyal? – Megráztam a fejem. – Egy

fiúval? Egy fiúval meg egy lánnyal? Meg akar nézni egy műsort? Maga akar lenni a műsor? Mondja csak nyugodtan, mit akar.

– Csak sétálgatok – feleltem. – Gondolkodnom kell pár dolgon.

– Húha – mondta. – Lejövök az utcára gondolkodni. Pont ide. Aha. Ha nem mondja meg, mit akar, soha nem kapja meg.

- Nem akarok semmit.

– Mondja csak meg, megszerzem magának.

– Mondtam, hogy semmit sem akarok.

– Én meg kurva sok dolgot akarok. Adjon egy dollárt.

A fiúnak se a hangja, se a viselkedése nem volt fenyegető.

– Miért adjak neked egy dollárt?

– Csak mert barátok vagyunk. És mivel barátok vagyunk, adok magának egy dzsodzseszt.

– Nem szívok füvet.

– Nem szív füvet? Akkor meg mit szív?

– Semmit sem szívok.

– Akkor adjon egy dollárt, és nem adok semmit se magának.

Annak ellenére felnevettem, hogy semmi kedvem nem volt hozzá.

Elővettem a tárcámat, és adtam neki egy ötdollárost.

– Ezt meg miért kaptam?

– Mert barátok vagyunk.

– Ja, de mit akar? Azt akarja, hogy elmenjek magával valahová? – Nem.

– Akkor ezt csak úgy adja nekem.

– Csak úgy. Ha nem kéred...

A bankóért nyúltam, de elrántotta a kezét, és felnevetett.

– Hé! – mondta. – Olyan nincs, hogy ad, aztán meg elveszi. A mamája nem tanította meg magának? – Elrakta az ötdollárost, oldalt hajtotta a fejét, és rám nézett. – Még mindig nem értem magát.

– Nincs rajtam mit érteni – feleltem. – Mi a neved?

– A nevem? Aztán meg miért akarja tudni a nevem?

– Csak úgy.

– Tj. Hívjon Tj-nek.

– Rendben.

- És magának mi a neve?

– Hívjál Bookernek.

– Bookernek? – Megrázta a fejét. – Maga aztán nem semmi, Booker. Mert maga aztán minden, csak nem Booker.

– A nevem Matt.

– Matt – ismételte. – Na, ez remben van. Matt. Matt. Ez jó. Gyakran kap mattot?

– Csak ha előtte sakkot is adnak.

– És azt nem szokott kapni.

– A jelek szerint nem.

– Fura egy alak maga.

– Nincs bennem semmi fura.

– Valamit akar, valamire gerjed.

– Nem gerjedek én semmire.

– Ebben az utcában? – Hangtalanul füttyült. Arca kerek volt, orra gomb, szeme élénk. Azon gondolkodtam, hogy az öt dollár elég lesz-e egy fiola crackre. A fiú egy kicsit duci volt ahhoz, hogy kokszos legyen, és nem is volt olyan a tekintete, igaz, ahhoz a tekintethez sok időre van szükség.

– Itt mindenki gerjed valamire – mondta. – Mindenki. Crackre, vagy füre, vagy szexre, vagy pénzre, tök mindegy, ide csak az jön, aki gerjed valamire. Ha maga nem gerjed semmire, akkor mit keres itt?

– És te, TJ?

Felnevetett.

– Én arra gerjedek, amire mások gerjednek – felelte. – Segítek nekik megszerezni, amire gerjednek, Matt.

Pár percet beszélgettem még vele, és mire végeztem, úgy éreztem, ennél jobban öt dollárt nem költhettem volna arra, hogy megfelelkezsem a környék mélyen lehangoló voltáról. Mire hazaértem, már le is ráztam magamról korábbi hangulatomat. Lezuhanyoztam, rendesen megvacsoráztam, és elmentem egy gyűlésre.

Másnap reggel borotválkozás közben megszólalt a telefon, mire metróra ültem, kimentem Brooklynba egy megbízásért egy Drew Kaplan nevű ügyvédőtől. Egyik ügyfelét cserbenhagyásos gázolással és gondatlanságból elkövetett emberöléssel vádolták.

– Esküszik, hogy ártatlan – mondta Kaplan. – Én úgy gondolom, hogy hazudik, mint a vízfolyás, de ha mégis az igazat mondaná, aminek minimális esélyét látom, akkor csak utána kellene nézni annak, hogy nincs-e egy szemtanú, aki szerint másvalaki ütötte el az öregasszonyt. Megpróbálsz?

Egy hetet töltöttem a nyomozással, végül Kaplan azt mondta, hogy hagyjam az egészet, mert az ügyfele hajlandó vádalkut kötni, és bűnösnek vallja magát cserbenhagyásos gázolásban.

– Ejtik az emberölési vádat – közölte –, és én azt tanácsoltam neki, hogy most azonnal fogadja el a vádalkut. Nagy nehezen igent mondott, mert kellett neki egy kis idő, hogy elhiggye: így nem fog egy napot sem börtönben tölteni. A kerületi ügyész hat hónapot fog kérni, de tudom, hogy a bíró beleegyezik a próbára bocsátásba, így aztán holnap rábólintunk az alkura, hacsak nem találtad meg azóta a tökéletes tanút.

– Éppen ma délután találtam valakit.

– Egy papot – szólalt meg Kaplan. – Egy papot, akinek szemüveg nélkül is tökéletes a látása, és a francia Becsületrend kitüntettetje.

– Nem igazán, de jó szemtanú. Az a helyzet, hogy biztos abban, hogy az embered volt.

– Jézusom – sóhajtott. – És erről tud a másik oldal is?

– Két órája még nem tudtak.

– Akkor nehogy most mondjuk el nekik – mondta. – Holnap aláírjuk az alkut. A csekked, ahogy szokták mondani, postán érkezik. Még mindig te vagy az az alak, akinek nincs engedélye és nem ír jelentést, ugye?

– Hacsak azt nem akarod, hogy tanúskodjam.

– Ebben az ügyben arra van szükségem, hogy ne tanúskodj, így eszedbe ne jusson jelentést írni, és felejtsd is el, hogy egyáltalán beszélgettünk.

– Részemről rendben.

– Remek. És Matt? Nem ártana egy kicsit elgondolkodnod azon, hogy megkéred az engedélyt. Több munkát is adnék neked, de sokszor csak olyannal dolgozhatok, akinek van engedélye.

– Egy ideje már gondolkodom rajta.

– Nos – felelte –, ha megvan ez engedélyed, szólj.

Kaplan csekkje nagylelkű volt, és miután beváltottam a bankban, kibéreltem egy kocsit, és elvittem Elaine-t a Berkshiresbe, hogy elköltsük a pénz egy részét. Amikor visszaértünk, Wally hívott fel a Reliable-től, és egy biztosítási ügyben adott kétnapi munkát.

A film, amelyet láttam, a múlt része lett, érzelmi hatása pedig elhalványult. Hatást gyakorolt rám, hiszen megnéztem, de valójában semmi köze nem volt hozzám, és nekem sem volt semmi közöm a filmhez, aztán ahogy múlt az idő, és az élet visszatért a rendes kerékvágásba, az élmény az lett, ami mindig is volt: egy égbekiáltó gattett az égbekiáltó gattettek tengerében. Minden reggel elolvasom az újságot, és mindennap új gattettek írják felül a tegnapiakat.

A film pár jelenete, kockája továbbra is sokszor bevillant az agyamba, de már nem olyan intenzitással, mint korábban. A Negyvenkettedik utcába sem mentem vissza, és TJ-vel sem futottam össze, eszembe sem nagyon jutott. Érdekes figura volt, de New York tele van érdekes figurákkal.

Teltek a hónapok. A Mets kiesett, a Yankees meg eleve be sem jutott a döntőbe. Két kaliforniai csapat csapott össze, és a legfigyelemreméltóbb esemény a döntő alatt a San Franciscó-i földrengés volt. Novemberben megválasztották a város első fekete polgármesterét, a következő héten megerőszakolták és megölték Amanda Warriner Thurmant egy olasz étterem fölött a Nyugati Ötvenkettedik utcában.

Aztán megláttam egy férfi kezét, amint kisimítja egy fiú világosbarna haját a homlokából, és minden visszatért.

HETEDIK FEJEZET

Mire a bank kinyitott, megreggeliztem, és két újságot is elolvastam. Kivettem a kazettát a széfből, és felhívtam Elaine-t egy utcai fülkéből.

– Helló – mondta. – Milyen volt a bokszmeccs?

– Jobb, mint amilyenre számítottam. És neked az órád?

– Jó, de rengeteg mindent kell elolvasnom. Van egy stréber lány, aki azonnal felemeli a kezét, valahányszor az előadó egy mondat végére ér. Ha nem találja ki, hogyan fojtsa belé a szót, esküszöm neked, én magam fogom megfojtani.

Megkérdeztem, hogy felmehetek-e hozzá.

– Szeretném használni a lejátszódat – mondtam. – Maximum egy óra.

– Persze – felelte ha most rögtön feljössz, és tényleg csak egy órát maradsz. És remélem, ez a film sokkal élvezetesebb lesz az előzőnél.

– Mindjárt ott vagyok – mondtam.

Letettem a kagylót, kiléptem a járdára, és leintettem az első taxit. Amikor odaértem, Elaine elvette a kabátomat, és így szólt:

– Na, milyen volt a tegnap este? Láttad a gyilkost? – Biztosan értetlenül néztem rá, mert ekképpen folytatta: – Richard Thurmant. Nem volt ott? Nem ezért mentél Maspethbe?

– Valaki másra gondoltam. De igen, ott volt, viszont nem sikerült kiderítenem, hogy megölte-e a feleségét. Egy másik gyilkossal voltam elfoglalva.

– Ó.

– A fekete lakkruhás férfival. Láttam egy férfit, és azt hiszem, hogy ő volt az.

– Ugyanazt a ruhát viselte?

– Kék zakót viselt. – Elmeséltem neki, hogy a férfit egy fiú társaságában láttam. – Szóval ugyanazt a filmet hoztam, mint a múltkor – mondtam. – Nem hiszem, hogy megint meg akarnád nézni.

– Semmi pénzért sem tenném. Inkább fogom magam, és elszaladok a könyvesboltba megvenni a könyveket, amiket el kell olvasnom. Egy órán belül visszaérek. A videót tudod kezelni, ugye? – Igen, feleltem. – Sietek, mert fél tizenkettőkor meg találkozóm van valakivel.

– Addigra én már itt sem leszek.

Megvártam, amíg kilép az ajtón, aztán beraktam a kazettát a lejátszóba, A piszkos tizenkettővel nem foglalkoztam, odapörgettem a szalagot a filmhez. Elaine tizenegy előtt pár perccel lépett be, majdnem pontosan egy óra elteltével. Addigra a filmet kétszer is végignézttem. Félórás volt, de másodjára már többször belepörgettem. Az ablaknál álltam, amikor Elaine a nappaliba lépett.

– Száz dollárt költöttem könyvekre – közölte. – És a felét meg sem találtam annak, ami a listámon van.

– Miért nem vettél puha kötésűeket?

– Azokat vettem. Nem tudom, mikor lesz időm ennyi mindent elolvasni. – A szatyor tartalmát a kanapéra öntötte, kivett egyet, megnézte, majd a kupac tetejére dobta. – De legalább angolul vannak, ami azért jó, mert történetesen nem olvasok sem spanyolul, sem portugálul. Viszont tényleg magát a könyvet olvasod, amikor a fordításnak állsz neki?

– Ha jó a fordítás.

– Gondolom, de nem olyan, mint amikor az ember feliratos filmet néz? Amit olvasol, az nem ugyanaz, mint amit mondanak. Megnézted a filmet?

– Meg.

– És? Ő volt az?

– Azt hiszem – feleltem. – Sokkal könnyebb dolgom lett volna, ha nincs a fején az az átkozott csuklya. Gondolom, szakadt róla a víz a gúnya alatt.

– Lehet, hogy az ágyékánál lévő nyíláson keresztül szellőzött.

– Szerintem ő az – jegyeztem meg. – Az a mozdulat, ahogy belesimított a fiú hajába, az volt olyan ismerős. Aztán másban is egyezést találtam. Ahogy tartotta magát, ahogy mozgott. Ezeket nem lehet álcázni, ezeket nem fedí el semmiféle ruha vagy öltözet. A keze is ugyanolyan volt. A mozdulat, ahogy kisimította a fiú haját az arcából. Pontosán, ahogy emlékeztem rá. – Megráztam a fejem. – Sőt, szerintem a lány is azonos.

– Miféle lány? Eddig nem beszéltél semmiféle lányról. Úgy érted, hogy a bűntársa, az a kis mellű nő?

– Szerintem a táblát tartó lány az. Tudod, aki két menet közt egy táblát fog a kezében, amire rá van írva, hogy hányadik menet következik.

– Gondolom, a meccsen nem a bőrruháját viselte.

Nemet intettem.

– Fürdőruhát viselt, ami kiemelte a lábát. Amúgy nem is néztem meg alaposan.

– Azt lefogadom.

– Komolyan mondom. Volt valami ismerős benne, de az arcát nem néztem meg.

– Persze hogy nem, mert végig csak a fenekét nézed. – Kezét a karomra tette. – Szeretnék erről még többet hallani – mondta.

– De most vársz valakit. Már megyek is. Nem bánod, ha a kazettát itt hagyom? Nem akarom magammal cipelni egész nap, vagy külön ezért visszamenni a bankba.

– Persze, hagyd csak. Nem szívesen siettetlek, de...

Megcsókoltam, és már úton is voltam.

Amikor kiléptem az utcára, hirtelen erős késztetés tört rám, hogy behúzódjak egy kapualjba, és megnézzem, ki jön Elaine-hez, aki ugyan nem mondta, hogy kuncsaftja lesz-e, én meg nem kérdeztem. Az árnyékba sem volt kedvem behúzódni, ott spekulálni meg még kevésbé, hogy vajon pontosan mit kell csinálnia Elaine-nek a kuncsafttal ahhoz, hogy megkeresse a spanyol és portugál nyelvű szerzőkre költött pénzt.

Néha zavart, hogy miből élt. Néha nem, és néha úgy gondoltam, hogy jobban vagy kevésbé kellene zavarnia. Egy napon, gondoltam már nem először, azért ezt is rendbe kell majd tennem.

Közben elsétáltam a Madisonra, és buszra ültem, majd harminc megállóval feljebb szálltam. Chance galériája egy drága gyerekruhákat árusító bolt fölött volt. A kirakatban egy kedves jelenet volt látható Beatrix Potter egyik regényéből, az állatok pedig a bolt kínálatát viselték. Az egyik nyúl drágább rugdalózó volt, mint amennyibe az összes érdekes latin-amerikai szerző könyve kerül.

A réztáblán ez állt: L. CHANCE COULTER/AFRIKÁNA. Felmentem a szőnyeggel borított lépcsőn. Az ajtón ugyanez a tábla lógott, mellette egy másik: CSAK ELŐZETES BEJELENTKEZÉS UTÁN. Nem jelentkeztem be előre, de lehet, hogy nem is volt rá szükségem. Becsöngettem, az ajtót pedig egy pillanat múlva Kid Bascomb nyitotta ki. Öltönyt viselt mellénnyel, és szélesen elmosolyodott, amikor meglátott.

– Mr. Scudder! – mondta. – Jó újra látni. Mr. Coulter várja magát?

– Hacsak nincs kristálygömbje, akkor nem.

– Örülni fog, hogy itt van. Jelenleg éppen telefonál, de jöjjön be, Mr. Scudder, és helyezze kényelembe magát. Szólok neki, hogy itt van.

Körbesétáltam a helyiségben, és megnéztem a maszkokat meg a szobrokat. Egyáltalán nem vagyok járatos az afrikai művészetben, de nem is kellett szakértőnek lenni ahhoz, hogy tudjam, ezek kiváló minőségű műtárgyak.

A felirat szerint egy Elefántcsontpartról származó szenufó maszkot néztem, amikor Kid megjelent, és közölte, hogy Mr. Chance hamarosan csatlakozik hozzám.

– Antwerpennel telefonál – mondta. – Az Belgiumban van.

– Milyen igaz. Nem is tudtam, hogy itt dolgozol, Kid.

– Csak egy ideig, Mr. Scudder. – Tegnap este Maspethben mondtam neki, hogy hívjon Mattnek, de veszett ügy volt. – Tudja, hogy visszavonultam a szorítóból. Nem voltam elég jó.

– Átkozottul jó voltál.

Vigyorgott.

– Nos, háromszor egymás után találkoztam valakivel, aki jobb volt nálam. Visszavonultam, és kerestem valami munkát, mire Mr. Chance megkérdezte, nincs-e kedvem neki dolgozni. Úgy értem, Mr. Coulter.

Nem csoda, hogy eltévesztette Chance nevét, mert amikor én találkoztam vele, nem volt semmiféle „L” betű a Chance előtt. Csak akkor került oda, amikor műtárgy-kereskedelemmel kezdett foglalkozni.

– És szereted?

– Jobb, mint az, hogy szétverik a pofámat. Igen, nagyon szeretem. Sok újat tanulok. Mindennap tanulok valamit.

– Bárcsak én is ugyanezt mondhatnám – szólalt meg Chance. – Matthew, ideje, hogy beugrott hozzám. Tegnap este azt hittem, hogy maradnak a barátjával. Lenn voltunk Eldon öltözőjében, de amikor megfordultam, hogy bemutassam magát, már nem volt ott.

– Úgy döntöttünk, hogy korán nyugovóra térünk.

– Mi meg hajnalig mulattunk. Még mindig szereti a finom kávé?

– Van még abból a különleges keverékből?

– Jamaicai Kék Hegy. Az ára nem e világi, de hát nézzen körül. – A szobrok és maszkok felé intett. – Itt mindennek nevetségesen magas az ára. Feketén issza, ugye? Arthur, hoznál nekünk kávé? Aztán nekiláthatnál azoknak a számláknak végre.

Chance először az otthonában kínált meg jamaicai kávéval. Lakását egy egykori tűzoltóállomásból alakította át Greenpoint egyik csendes utcájában. Lengyel szomszédai azt hitték, hogy a ház tulajdonosa egy Levandowski nevű, ágyhoz kötött egykori orvos, akinek Chance a házvezetője és egyben a sofőrje. Chance azonban egyedül élt a házban, amely tele volt edzőberendezésekkel, még egy biliárdasztalnak is jutott hely benne, és a falakat múzeumokba illő afrikai műtárgyak borították.

Megkérdeztem tőle, hogy még mindig ott lakik-e.

– Képtelen vagyok elköltözni onnan – felelte. – Azt hittem, el kell adnom ahhoz, hogy ezt a galériát megnyissam, de aztán megoldottam. Műtárgyakat vennem sem kellett, elvégre a házam tele volt velük.

– Még mindig megvan a gyűjteménye?

– Jobb, mint valaha. Bizonyos értelemben minden az én gyűjteményem, másfelől nézve meg mindenem eladó. Emlékszik arra a benini bronzszoborra? A királynő fejére?

– Azzal a rengeteg nyakláncal.

– Egy aukción vettem, és többet fizettem érte, mint amennyit ért. Aztán háromhavonta megemeltem az árát. Végül olyan drága lett, hogy jött valaki, és nem tudott ellenállni neki. Rossz volt megválni tőle, de fogtam a pénzt, és vettem rajta egy másikat. – Belém karolt. – Hadd mutassak pár dolgot. Tavasszal Afrikában voltam egy hónapig, amiből két hetet Maliban töltöttem, Dogon megyében. Édesen primitív nép, a kunyhóik az Mesa Verde-i anaszázik lakhelyére emlékeztettek. Nézze csak meg, az ott dogon. Négyszögletes lyukak a szemnek, minden nagyon tiszta, egyenes és határozott.

– Elég sokra vitte.

– Tényleg? – nézett rám.

Chance már akkor sikeres volt, amikor először találkoztam vele, bár akkor még másban utazott. Strici volt, de nem a tradicionális fajta rózsaszínű Cadillacben és széles karimájú, bíborszínű kalapban. Azért bérelt fel, hogy kiderítsem, ki ölte meg az egyik prostituáltját.

– Mindent magának köszönhetek – mondta. – Maga miatt hagytam ott az egészet.

Ez majdnem igaz is volt. Mire végeztem, egy másik lány is meghalt, a maradék meg szétszéledt.

– Amúgy is készen állt már arra, hogy valami újba kezdjen – feleltem. – Éppen krízisben volt.

– Úgy érti, hogy midlife-krízisem volt? Ahhoz én túl fiatal voltam még akkor. Matthew? Maga nem azért ugrott be, hogy az üzletről beszéljünk.

– Nem.

– És nem is a kávé miatt.

– Nem is amiatt. Láttam valakit tegnap este a bokszmeccsen. Arra gondoltam, hátha segít nekem kideríteni, hogy ki volt az.

– Velem volt ez a valaki? Vagy Rasheed sleppjének tagja?

Megráztam a fejem.

– Az első sorban ült a szorítóval szemben. – Lerajzoltam a levegőbe. – Itt van a ring, maga itt ült a kék saroknál. Ballou meg én itt ültünk. A fickó, aki érdekel engem, pontosan itt ült.

– Hogy nézett ki?

– Fehér, kopaszodott, úgy egyhetven magas, kábé hetven kiló.

– Váltósúly. Mit viselt?

– Kék zakó, szürke nadrág. Kék nyakkendő nagy pöttyökkel.

– Ilyen nyakkendőt kevesen hordanak. Lehet, hogy megragadt volna bennem, ha észreveszem, de nem vettem.

– Egy fiú volt vele. Tinédzser. Akár a fia is lehetett.

– Láttam őket – felelte Chance. – Legalábbis láttam egy apát és fiát az első sorban, azt azonban nem tudom megmondani, hogyan néztek ki.

Csak azért tűnhettek fel nekem, mert a fiú lehetett az egyetlen gyerek a nézőtéren.

– Tudja, hogy kire gondolok.

– Igen, de nem tudom megmondani, hogy ki a fickó. – Becsukta a szemét. – Majdnem látom magam előtt. Látom, ahogy ott ül, de ha arra kéme, hogy írjam le magának, nem tudnám megtenni. Mit csinált?

– Mit csinált?

– Valami ügyön dolgozik, ugye? Azt hittem, csak a meccsre jött ki Maspethbe, de közben dolgozott, igaz?

Egy másik ügyön, de semmi okom nem volt arra, hogy belemenjek a részletekbe.

– Dolgom volt ott – feleltem.

– És ez a férfi az ügy része, de nem tudja, hogy kicsoda.

– Lehet, hogy része az ügynek. Először azonosítanom kellene.

– Értem. – Elgondolkodott. – Az első sorban ült, akkor igazi rajongó. Lehet, hogy rendszeresen jár a meccsre. Éppen azt akartam mondani, hogy sem a Gardenben, sem máshol nem láttam, de az az igazság, hogy csak azóta járok bokszmérkőzésekre, amióta Rasheedban részesedést vásároltam.

– Nagy részesedést, Chance?

– Nagyon kicsit. Csak annyit, amennyit minimálisnak lehet nevezni. Még mindig kedveli a fiút? Tegnap éjjel azt mondta.

– Meggyőző a teljesítménye. Csak túl sokat kapott az ellenfele jobb kezétől.

– Tudom. Kid ugyanezt mondta. Hogy annak a Domingueznak gyorsan elsül a jobbja.

– Bizony.

– Gyorsan ám. Aztán ugyanolyan gyorsan vége is lett neki. – Elmosolyodott. – Imádom a bokszot.

– Én is.

– Brutális és barbár. Nem tudom megmagyarázni, és nem is érdekel, hogy miért, de szeretem.

– Tudom. Járt már korábban is Maspethben, Chance?
Megrázta a fejét.

– A francon túl van kettővel. Ugyanakkor hozzám közel van, mivel Greenpointban lakom, csak hogy nem Greenpointból mentem oda, és utána nem is Greenpointba mentem vissza, szóval nem voltam beljebb. Csak azért mentem Maspethbe, mert ott volt a mérkőzés.

– És visszamegy még?

– Ha meghívják Rasheedot, és nem kell máshol lennem, akkor persze. Rasheed következő meccse keddező három hétre lesz Atlantic Cityben. – Elmosolyodott. – Donald Trump kaszinójában, ami egy kicsivel jobb hely, mint az Új Maspeth Sportcsarnok.

Elmondta, hogy ki lesz Rasheed ellenfele, és azt javasolta, hogy menjek el én is. Azt feleltem, hogy megpróbálom. Azt akarták, hogy Rasheed háromhetente álljon szorítóba, magyarázta Chance, de végül csak a havi egy meccs jött össze.

– Sajnálom, hogy nem tudtam segíteni – nézett rám. – Körbekérdezhetek, ha akarja. Rasheed sleppje minden meccsen ott van. Még mindig abban a hotelban lakik?

– Még mindig.

– Ha hallok valamit...

– Köszönöm, Chance. És jó látni, hogy minden jóra fordult magával.

– Köszönöm.

Az ajtóban megálltam.

– Majdnem elfelejtettem. Nem tud valamit a táblás lányról?

– A kiről?

– Tudja. A lány, aki a táblát tartja a ringben, hogy melyik menet következik.

– Táblás lánynak hívják?

– Nem tudom. Tőlem hívhatja Miss Maspethnek is. Csak azt akartam kérdezni, hogy...

– Tudok-e róla valamit. Annyit igen, hogy hosszú combjai vannak.

- Ezt én is észrevettem.
- És elég sokat mutatott magából. Sajnos itt ér véget minden, amit a lányról tudok, Matthew. Már nem abban a biznyszben utazom.
- „Nem abban az biznyszben utazom.” Maga szerint prostituált a lány?
- Nem – felelte. – Pont úgy nézett ki, mint egy apáca.
- Vagy egy elsőáldozó.
- Én bérházasra gondoltam, de lehet, hogy magának van igaza.

NYOLCADIK FEJEZET

A Hatodik sugárúton van egy kocsmá, Hurley a neve, és pont szemben van azzal az üveg-acél épülettel, amely helyet ad a Five Borough Cable Sportscasts irodáinak. Az NBC munkatársai jártak ide éveken keresztül. Többek közt Johnny Carson tette híressé a helyet, amikor élőben közvetítették a műsorát New Yorkból: az összes Ed McMahon-féle piálós vicce a kocsmához kapcsolódott. A Hurley még mindig ugyanott állt, egy régi épületben, és még mindig tévések jártak oda, akik közül az egyik rendszeres látogató Richard Thurman volt. Munka végeztével gyakran betért, ivott egyet vagy kettőt, aztán hazament.

Nem kellett a világ legjobb detektívjének lennem ahhoz, hogy mindezt megtudjam, mert benne volt a jelentésben, amelyet Joe Durkin adott. Fél öt felé értem a Hurley-be, és a bárpultnál iszogattam az üdítőmet. Arra gondoltam, megpróbálok valami információt kiszedni a pultosból, de túl sokan voltak, így nem lett volna ideje velem foglalkozni. Amúgy meg olyan zaj volt, hogy kiabálnunk kellett.

A fickó mellettem a Super Bowlról akart beszélni, amit előző vasárnap játszottak. Eléggé egyoldalú beszélgetés lett belőle, így nem is tartott sokáig, aztán még az is kiderült, hogy egyikünk sem nézte végig a meccset. A közös érdeklődés annyira megindította, hogy meghívott egy italra, ám lelkesedése látványosan alábbhagyott, amikor kiderült, hogy üdítőt iszom, aztán a beszélgetés akkor szakadt meg teljesen, amikor a bokszra tereltem a szót. – Az nem sport – közölte. – Egy rakat kölyök a gettóból megpróbálja összeverni egymást. Miért nem élünk a lehetőséggel, és adunk nekik fegyvereket, hogy bátran lelőjék egymást?

Nem sokkal öt után megjelent Thurman. Egy vele egykorú férfi társaságában volt, és a pult túlsó végén találtak maguknak helyet. Italt rendeltek, aztán Thurman negyedóra elteltével egyedül távozott.

Pár perc múlva én is távoztam.

Az olasz éttermet Thurmanék épületének földszintjén Radicchióknak hívták. Az utca túloldalán álltam, és megállapítottam, hogy a legfelső lakásban nem ég a villany. Eggyel alatta, Gottschalkék lakása is sötét volt, hiszen Ruth és Alfred West Palm Beachen töltötték a telet.

Mivel nem ebédeltem, ezért beültem a Radicchióba. Mindössze két asztal volt foglalt, mindkettőnél egy fiatal pár ült, mély beszélgetésbe süppedve. Megfordult a fejemben, hogy felhívom Elaine-t, és megkérem, ugorjon be egy taxiba és csatlakozzon hozzám, de nem voltam meggyőződve arról, hogy ez olyan jó ötlet.

Bárányt ettem, meg egy fél adag farfallét, azt hiszem, ez a neve. Csokornyakkendő alakú tészta, melyet csípős, vörös szósszal tálalnak. A salátában, ami a bárány mellé járt, volt abból a keserű levélből is, amelyről az étterem a nevét kapta. Az étlap azt is tudatta velem, hogy a bor nélkül elköltött étkezés olyan, mint egy napsütés nélküli nap. A bárányhoz vizet ittam, utána meg egy eszpresszót. A pincér kéretlenül hozott egy pohár ánizslikőrt, de intettem neki, hogy vigye vissza.

– Nem számítjuk fel – biztosított a férfi. – Ha beleönti az eszpresszójába, sokkal jobb lesz tőle az íze.

– Nem akarom, hogy jobb legyen.

– *Scusi?*

Intettem, hogy vigye csak el a poharat, mire vállat vont, és visszavitte a bárpulthoz. Megittam a kávémat, és igyekeztem nem gondolni az ánizslikőr ízére, mert tudtam, hogy nem amiatt hozták ki. Ha az ánizs javítana a kávé ízén, akkor már az örölt szemekhez adnának egypár kiskanállal, mégsem teszi ezt senki.

Az alkohol volt az, ami megérintett, egész nap hallottam a hívószavát, akár egy szirén énekét, amely az elmúlt pár órában egyre erősödött. Tudtam, hogy nem fogok inni, nem is akartam inni, de a stimuláció a sejteim szintjén érintett meg, és felébresztett bennem valamit, ami mindig is a részem volt, és mindig az is marad.

Ha egyszer mégis fogom magam, és iszom egyet, akkor az bourbon lesz, vagy egy pohár Mick tizenkét éves ír whiskyjéből, nem pedig egy csésze eszpresszóba lötytyintett rohadt ánizslikőr.

Az órára néztem. Alig múlt hét óra, a gyűlés a St. Paulban meg csak fél kilenckor kezdődik. Az ajtót azonban már egy órával kezdés előtt kinyitják, és abból semmi bajom nem lehet, ha korábban odaérek. Segítek felállítani a székeket, kiteszem a brosrákat és a kekszet. Péntek esténként a Tizenkét lépés valamelyikéről szoktunk beszélni, ami az AA-program lényegét jelenti. Ezen a héten talán megint az első lépéshez érünk vissza. „Beismertük, hogy tehetetlenek vagyunk az alkohollal szemben, hogy az életünk irányíthatatlanná vált.”

Elcsíptem a pincér tekintetét, és intettem neki, hogy hozza a számlát.

A gyűlés végén Jim Faber jött oda hozzám, hogy fixálja a vasárnapi vacsoránkat. Ő a szponzorom, és mindig együtt vacsorázunk vasárnap este, feltéve, hogy mindketten ráérünk.

– Azt hiszem, beugrom a Flame-be – mondta. – Nem kell hazasietnem.

– Valami baj van?

– Vasárnapig ráér. Te nem akarsz meginni egy kávét?

Kimentettem magam, aztán felsétáltam a Hatvanegyedik utcáig, és átmentem Broadwayre. A videotéka nyitva volt, és pont úgy nézett ki, mint fél éve. Csak a tömeg volt nagyobb, mivel sokan szeretik filmek társaságában tölteni az üres hétvégét. A pénztár előtt rövid sor állt. Elöttem egy nő három filmet és három csomag pattogatott kukoricát tartott a kezében.

A tulajra még mindig ráfért volna a borotválkozás.

Odaadtam neki a névjegykártyámat. Csak a nevem meg a telefonszámom volt rajta. Jim Faber nyomtatott nekem egy egész dobozzal. A kártyára nézett, aztán rám.

– Júliusban jártam itt. Egy barátom kölcsönözte ki *A piszkos tizenkettőt*, és én...

– Emlékszem. Most mi a baj? Ne mondja, hogy egy újabb filmre bukkant.

– Szó sincs róla. De valamit kiderítettem, és nagyon fontos lenne megtalálnom, kitől vette a kazettákat.

– Azt hiszem, már mondtam magának. Egy idősebb nő hozta be egy rakat más kazettával együtt.

– Valóban mondta.

– És azt is mondtam, hogy soha nem láttam korábban azt a nőt? Nos, azóta hat hónap telt el, és nem láttam újra. Szeretnék segíteni, de...

– Most sok a dolga.

– Az biztos. Péntek este mindig ez van.

– Visszajövök, amikor kevesebben vannak.

– Az jobb lenne – felelte – de nem tudom, mit mondhatok még. Más nem panaszkodott, szóval úgy néz ki, ez volt az egyetlen kazetta, amire ilyen mocskos filmet vettek fel. Ami meg a nőt illeti, mindent tud, amit én tudok.

Lehet, hogy többet tud, mint sejti. Holnap mikor ér rá?

– Holnap? Holnap szombat van. Tízkor nyitunk, és délelőtt nagy a csend.

– Itt lesznek tízre.

– Tudja mit? Legyen fél tíz. Rendszerint korábban bejövök, hogy a

papírmunkát elintézzem. Beengedem magát, így lesz egy félóránk, mielőtt kinyitok.

Másnap reggel egy kávé és egy tojás társaságában elolvastam a Daily Newst. Egy idősebb nőt öltek meg Washington Heightsban tévészés közben. Egy eltévedt golyó csapódott a koponyájába, mivel a háza előtt tűzpárbaj tört ki. A lövések tényleges célpontja is golyót kapott, jelenleg kritikus az állapota. Tizenhat éves, és a rendőrség szerint a leszámolásnak köze lehetett a drogokhoz.

Ez a nő volt már a negyedik az évben, akit eltévedt golyó ölt meg. Tavaly rekordot döntött a város: harmincnégyen estek vétlen áldozatául a lövöldözéseknek. Ha így folytatódik, állapította meg a News, akkor szeptember közepén megdől az előző évi rekord.

A Park sugárúton, nem is olyan messze Chance galériájától egy férfi nyúlt ki egy fehér kisteherautó ablakán, hogy kitépje a zebránál várakozó nő kezéből a retikült. A nő a nyaka köré tekerte a retikül vállpántját, feltehetően azért, hogy nehezebb legyen ellopni tőle, és amikor a kisteherautó felgyorsított, magával húzta a nőt, aki meg is fulladt. A cikk mellett egy rövid keretes adott tippet a nőknek arra nézvést, hogy miként minimalizálhatják retiküljük ellopásának veszélyét. „Ne is hordjon magánál retikült”, javasolta az egyik szakértő.

Queensben egy csapat tinédzser sétált keresztül a Forest Park golfpályáján, és itt találtak rá egy nő holttestére, akit pár napja Woodhavenben raboltak el. Éppen a bevásárlását intézte a Jamaica sugárúton, amikor két férfi ugrott ki egy furgonból, megragadták, bedobták, majd elhajtottak. Olyan gyorsan történt minden, hogy a rendszámra senki sem emlékszik. Az elsődleges orvosszakértői jelentés nemi erőszak, valamint több mellkasi és alhasi szúrás nyomát rögzítette.

Ne nézz tévét, ne hordj magadnál retikült, ne sétálj az utcán. Jézusom.

Fél tízre értem oda a videotékába. A tulajdonos frissen borotváltan és tiszta ingben nyitott ajtót, majd hátravezetett az irodába. Emlékezett a nevemre, majd Phil Fieldingként mutatkozott be. Kezet fogtunk.

– A névjegykártyáján nem állt rajta, hogy maga pontosan micsoda. Nyomozó? Vagy valami hasonló?

– Valami hasonló.

– Pont, mint a filmekben – mondta. – Szeretnék segíteni, ha tudok, de

utoljára fél éve találkoztunk, és azóta semmi sem történt. Tegnap éjjel zárás után megnéztem a papírjaimat, hátha felírtam valahová a nő címét, de nem találtam semmit. Hacsak nincs valami ötlete, ami nekem nem jutott eszembe...

– A bérlő.

– Úgy érti, hogy a nő bérlője? Akié a kazetták voltak?

– Igen.

– Azt mondta, hogy meghalt. Vagy csak meglépett, és nem fizette ki a lakbért? Elég ködösen emlékszem, mert nem volt miért észben tartanom. Biztos vagyok benne, hogy azért adta el a kazettákat, mert valamennyit vissza akart szerezni abból, amennyivel a bérlő tartozott neki.

– Ezt mondta júliusban is.

– Szóval ha a bérlő meghalt vagy elköltözött...

– Ennek ellenére tudni szeretném, hogy ki volt az – mondtam. – Sok embernek vannak saját filmjei? Valamiért az a benyomásom, hogy inkább kölcsönzik a filmeket.

– Azt maga el sem hiszi – felelte. – Sokat eladunk. Gyerekműveket, ami meglepő, mert ezen a környéken nincs sok gyerek. Tudja, a szokásos: *Hófehérke, Óz, a csodák csodája*. Az *E.T.*-ből rengeteget adtunk el, most meg a *Batman* megy nagyon, bár nem annyira, ahogy én vártam. Sokan megveszik a kedvenc filmjüket. Meg persze ott vannak a tornavideók és az egyéb oktatófilmek, de az másik terület, semmi köze a filmekhez.

– Maga szerint sok embernek van harmincnél is több filmje?

– Nem – felelte. – Csak tippelek, de szerintem kevés embernek van egy tucatnál több filmje. És akkor ebbe nem számoltam bele a tornavideókat vagy a pornófilmeket, amikkel mi nem is foglalkozunk.

– Csak arra akarok kilyukadni, hogy a harminc kazetta tulajdonosa nagy filmőrült lehetett.

– Nem kérdés. Megvolt neki A máltai sólyom mindhárom verziója. Az 1931-es Ricardo Cortezzel...

– Ezt már elmondta.

– Tényleg? Nem vagyok meglepve, mert ez elég ritka dolog. Nem is tudom, hol szerezte meg a filmet, mert én még katalógusokban sem tudtam a nyomára bukkanni. Igen, filmőrült volt.

– Szóval akkor feltehetően kölcsönzött is filmeket, nem csak vásárolt.

– Értem, hogy mire akar kilyukadni. Igen, ez majdnem biztos. Sokan vesznek néha egy filmet, de a legtöbben kölcsönzik.

– És itt élt a környéken.

– Ezt meg honnan tudja?
– Ha a főbérlője itt lakott...
– Oké, értem.
– Akkor lehet, hogy a bérlő is a maga kuncsaftja volt.
Ezen elgondolkodott.
– Hogyne – mondta. – Lehetséges. Még az is lehetséges, hogy beszélgettünk a film noirról, de semmire sem emlékszem.
– Minden kuncsaftja benne van a rendszerben, ugye?
– Igen. Nagyban megkönnyíti az életemet.
– Azt mondta, hogy a nő június első hetében hozta be a kazettákat. Szóval ha a bérlő is idejárt, akkor hat-hét hónapja nem kölcsönzött ki semmit.
– Több ilyen kuncsaftom is lehet. Az emberek elköltöznek, meghalnak, vagy ellopják a lejátszójukat. Vagy egy másik tékába szoknak át. Sokan vannak, akiket hónapokig nem látok, aztán egyszer csak előkerülnek, és sorra veszik ki a filmeket.
– Mit gondol, hány inaktív kuncsaftja lehet június óta?
– El nem tudom képzelni – felelte. – De meg tudom nézni. Üljön csak le nyugodtan, vagy nézzen körbe, hátha talál kedvére való filmet.
Tíz óra is elmúlt, mire végzett, de senki sem reklamált, hogy nem nyitott még ki.
– Mondtam, hogy a reggelek még nagyon lassúak – jegyezte meg. – Huszonhat nevet találtam. Többen június negyedike óta nem jártak itt, pedig az azt megelőző hónapokban rendszeresen vettek ki filmet. Persze, ha mondjuk beteg volt, és sokáig kórházban ápolták...
– Nekilátok annak, amit talált.
– Rendben. Kimásoltam magának a neveket és a címeket, meg a telefonszámokat is, ha megadták. Sokan nem adják meg a telefonszámukat, főleg nők, és azt hiszem, igazuk is van. Vannak hitelkártyaszámaim is, de azokat nem másoltam le, mert azokat bizalmasan kell kezelnem, de ha másképp nem megy...
– Szerintem nem lesz rájuk szükségem. – A neveket két vonalas papírra másolta ki. Gyorsan átfutottam őket, és megkérdeztem, hogy nem ismerős-e valamelyik.
– Nem igazán – mondta. – Annyi embert látok nap mint nap, hogy csak a törzsvásárlókat ismerem, és őket is csak arcról. A nevüket nem tudom. Azért tartott ilyen sokáig összeszednem ezeket is, mert megnéztem, miket kölcsönöztek ki az elmúlt évben. Talán egyikükre lehet azt mondani, hogy

filmőrült, azok alapján, amiket kivett.

– Mindenesetre érdemes volt megpróbálni.

– Én is így vélem. Biztos vagyok benne, hogy a bérlő férfi volt, legalábbis a nő ekként beszélt róla, és a huszonhat ember között vannak nők is, azoknak is leírtam a nevét.

– Jó. – Összehajtottam a papírt, és zsebre dugtam. – Sajnálom, hogy ilyen sok fáradságot okoztam – mondtam. – Értékelem a segítségét.

– Hé – legyintett –, „Köszönök mindent a szüleimnek, a testvéreimnek, az ügynökömnek!” – Vigyorgott, aztán komolyan folytatta. – Megpróbál lebuktatni egy pornós hálózatot? Erről van szó? – Amikor haboztam a válasszal, megnyugtatott, hogy megérti, ha nem beszélhetek róla. Annyit azért megtennék, hogy bejövök hozzá, miután felderítettem az ügyet?

Hogyne, feleltem.

Volt huszonhat nevem, közülük mindössze tizenegy mellett állt telefonszám. Először a telefonszámokkal kezdtem, mert ehhez nem kellett bejárnom a várost. Ennek ellenére elég frusztráló volt az élmény, mert egyetlenegyszer sem vették fel a telefont, vagy ha igen, akkor is előre rögzített szöveget hallgathattam. Háromszor üzenetrögzítő válaszolt, az egyiknek kifejezetten jópofa volt a szövege, a másik kettő szimplán megismételte a telefonszám utolsó négy számjegyét, és megkért, hogy hagyjak üzenetet. Négyyszer a NYNEX automatizált üzenetét hallgathattam meg, mely szerint a hívott számon nem volt előfizető. Egyszer kaptam egy új számot, amit leírtam, aztán tárcsáztam is, de senki sem vette fel.

Amikor egy emberi hang szólt bele a kagylóba, hirtelen azt sem tudtam, mit mondjak. Gyorsan a listámra pillantottam.

– Ööö, Mr. Accardo? Joseph Accardo?

– Az beszél.

– Maga egy videotéka tagja – Jézusom, mi is a neve? – a Broadway és a Hatvanegyedik utca sarkán.

– Broadway és Hatvanegyedik – mondta. – Hol is van az a téka?

– A Martin mellett.

– Ja, igen. Mit csináltam? Valamit nem vittem vissza?

– Ó, nem – feleltem. – Csak észrevettem, hogy hónapok óta nem járt nálunk, Mr. Accardo, és csupán azért hívtam, hogy amennyiben ideje engedi, jöjjön el hozzánk, és nézze meg az új filmjeinket.

– No – mondta meglepve. – Ez nagyon kedves magától. Biztosan be fogok

ugrani. Egy ideje a munkahelyem melletti tékába járok, de benézek magukhoz.

Letettem a kagylót, és lehúztam Accardót a listáról. Maradt még huszonöt név, és nagyon úgy nézett ki, hogy gyalog kell bejárnom az összes címet.

Fél ötkor abbahagytam, addig újabb tíz nevet tudtam kihúzni a listámról. Lassan ment, lassabban, mint vártam. Mindegyik cím a közelben volt, így könnyen bejártam őket, ami nem jelentette azt, hogy meg is tudtam állapítani, bizonyos személy az adott címen lakik-e, vagy sem.

Öt-re a hotelban voltam. Lezuhanyoztam, megborotválkoztam, majd leültem a tévé elé. Hétkor találkoztam Elaine-nel egy marokkói étteremben a Cornelia utcában a Village-ben. Mindketten kuszkuszt rendeltünk.

- Ha az étel is olyan jó, mint az illata – jegyezte meg Elaine akkor szerencsések vagyunk. Hol lehet a világon a legjobb kuszkuszt kapni?

- Nem tudom. Casablancában?

- Walla Wallában.

- Ó.

- Érted. Kuszkuszt, Walla Walla. Ha például Németországban akarsz kuszkuszt enni, akkor Baden Badenbe mész.

- Azt hiszem, értelek.

- Tudtam, hogy érteni fogod, mert neked ilyesmire jár az agyad. És Samoán hol vennél kuszkuszt?

- Pago Pagóban. Ne haragudj, mindjárt jövök. Ki kell szaladnom a mosdóba.

A kuszkuszt nagyszerű volt, az adagok nagyok. Miközben ettünk, elmeséltem Elaine-nek, mivel töltöttem a napot.

- Frusztráló volt – mondtam –, mert nem elég, hogy megnézem, kinek a neve áll a csengő mellett.

- New Yorkban ez nem sokat jelent.

- A legtöbben elvből nem is írják ki a nevüket a csengő mellé. Azt hiszem, ezt meg is értem, pláne olyan városban, ami különös figyelmet fordít az anonimitásra, de vannak, akik ezt furcsának találják. Aztán sokan nem a saját nevüket írják ki, mert törvényellenesen bérlik a lakást, és nem akarják, hogy ez kiderüljön. Szóval, ha mondjuk Bili Williamst keresem, akkor...

- Azaz William Williamst – mondta Elaine. – Walla Walla kuszkuszt-királyát.

- Őt. Szóval ha a neve nincs kinn a csengőn, az még nem jelenti azt, hogy nem is lakik ott. Ahogy az sem, ha kinn van a neve.

- Szegényem. Mit csináltál? Hívtad a házmestert?

– Ha a házban lakik a házmester, de a kisebb épületekben nincsen házmester. És ahogy a lakók nincsenek otthon, úgy a házmester sincs. A vége úgyis az lesz, hogy mindenhová becsöngetek vagy bekopogtatok, emberekkel beszélgetek, akik azt sem tudják, hogy ki a szomszédjuk, és nagyon figyelnek arra, hogy mit osztanak meg idegenekkel.

– Nehéz kenyérkereset.

– Néha én is úgy érzem.

– Még szerencse, hogy imádod csinálni.

– Tényleg? Tényleg.

– Hát persze.

– Gondolom. Jó érzés, amikor csak ütök és ütök valamit, aztán lassan elkezd alakot öltetni. De nem minden és nem mindig. – Már a desszertnél tartottunk, valami nyúlós mézes süteménynél, ami olyan édes volt, hogy megenni sem bírtam. A pincér hozott nekünk marokkói kávé, ami ugyanazon az elven alapul, mint a török kávé: sűrű volt és keserű, a pohár aljának alsó harmadát pedig megülte a zacc.

– Megdolgoztam a pénzemért a mai napon – mondtam. – Ez jó érzés. Ugyanakkor rossz ügyön dolgozom.

– Egyszerre nem tudsz két ügyön dolgozni?

– Talán tudnék, de senki sem fizet azért, hogy a snuff film ügyében nyomozzak. Azt kellene kiderítenem, vajon Richard Thurman megölte-e a feleségét, vagy sem.

– De azon is dolgozol.

– Tényleg? Csütörtök este bokszmeccsre mentem azzal a kifogással, hogy Thurman a közvetítés producere. Több dolgot is sikerült megállapítanom. Megállapítottam azt, hogy azok közé tartozik, akik munka közben levetik a zakójukat és a nyakkendőjüket. Jó kondiban van, mert könnyedén felmászik a szorítóba, és le is tud ugrani onnan. Nézttem, amint megpaskolta a táblás lány fenekét, és...

– Nos, ez már valami.

– Neki valami volt. Nekem inkább semmi.

– Most viccelsz? Ez azt jelenti, hogy két hónappal a felesége halála után idegen luvnyák fenekét fogdossa.

– Két és fél hónappal.

– Nem mindegy?

– Luvnya?

– Luvnya, csaj, bula. Mi a bajod a luvnyával?

- Semmi. De nem fogdosta a fenekét. Csak megpaskolta.
- Több millió ember szeme láttára.
- Pár száz ember volt csak.
- Meg a tévénézők.
- Akik viszont reklámot néztek. Különb is, mit bizonyít ez? Azt, hogy egy hidegvérű rohadék, aki más nők fenekére teszi a kezét, miközben a felesége sírján még el sem hervadtak a virágok? Vagy azt, hogy nem kell alakoskodnia, mert ártatlan? Mindkét oldalról igaz.
- Nos – jegyezte meg Elaine.
- Ez történt csütörtökön. Tegnap meg, lévén hogy egy rettenthetetlen alak vagyok, megittam egy üdítőt abban a kocsmában, ahol ő is inni szokott. Ugyanolyan volt, mintha egy tömött metrókocsi két végében utaztunk volna, csak éppen egy kocsmában voltunk.
- Ez is valami.
- Tegnap este meg a Radicchióban vacsoráztam, a házuk földszintjén lévő étteremben.
- És milyen volt?
- Semmi különös. A tészta nem volt rossz. Egyszer kipróbálhatnánk.
- Ő is az étteremben volt?
- Szerintem még az épületben sem volt benne. Vagy ha igen, akkor otthon ült a sötétben. Tudod, ma reggel felhívtam a lakását. Amúgy is éppen telefonálgattam, így rácsörögtem.
- És mit mondott?
- A rögzítője válaszolt. Nem hagytam üzenetet.
- Remélem, ezt legalább annyira frusztrálónak találja majd, mint én.
- Csak remélni tudom. Tudod, mit kellene tennem? Vissza kellene adnom Lyman Warrinernek a pénzét.
- Azt ne tedd.
- Miért ne? Nem tarthatom meg, ha egyszer nem dolgozom meg érte, és jelenleg ötletem sincs, mit tehetnék. Elolvastam a rendőrségi aktát, és ők mindenre gondoltak, amire én, sőt még sokkal többre is.
- Ne add vissza a pénzt – ismételte Elaine. – Édesem, Warrinert nem érdekli a pénz. Meggyilkolták a húgát, és ha úgy érzi, hogy ezzel kapcsolatban tett valamit, akkor békében és nyugodtan halhat meg.
- Akkor mit csináljak? Mondjam neki, hogy dolgozom az ügyön?
- Ha megkérdezi, hogy állsz, azt feleled, hogy ilyen nyomozáshoz idő kell. Nem kérsz tőle több pénzt. . .

– Azt biztosan nem.

– ...így eszébe sem fog jutni, hogy át akarod venni. Nem kell megtartanod a pénzt, ha úgy érzed, hogy semmit sem tettél érte. Add oda valakinek. Adományozd AIDS-kutatásra. Add oda az Isten Szeretete Megmentnek. Rengeteg helyen tudnák hasznát venni annak a pénznek.

– Gondolom.

– De téged ismerve – közölte –, tudom, hogy meg fogsz dolgozni érte.

A Waverlyben adtak egy filmet, amit meg akartunk nézni, de szombat este lévén akkora sor állt a mozi előtt, hogy nem volt kedvünk beállni a végére. Egy kicsit sétálgattunk, aztán megittunk egy kapucsínót a Macdougall utcában, majd egy folkénekes lányt hallgattunk egy klubban a Bleecker utcában, ahol kértek belépőt.

– Hosszú haj és vastag, műanyag keretes szemüveg – mondta Elaine. – Plusz hosszú lebernyeg. Ki mondta, hogy a hatvanas évek véget értek?

– Minden dala ugyanolyan.

– Nos, eleve három akkordot tud csak.

A klub előtt megkérdeztem tőle, nincs-e kedve dzsesszt hallgatni.

– Persze, hol? – felelte. – A Édes Bazsalikomban? A Vanguardban? Te válassz.

– Én a Lúdanyóra gondoltam.

– Aha.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Semmit. Szeretem a Lúdanyót.

– Akarsz odamenni?

– Hogyne. És akkor is maradunk, ha Danny Boy nincs ott?

Danny Boy nem volt ott, de nem sokkal utánunk megérkezett. A Lúdanyó az Amszterdam sugárút és a Nyolcvanegyedik utca sarkán álló dzsessz-klub, melynek vegyes a közönsége. A fények visszafogottak, a dobos rendszerint seprút használ, és soha nem szólózik. Danny Boy Bellt két helyen lehet megtalálni. Az egyik a Poogan's Pub, a másik meg a Lúdanyó.

Akárhol is találom meg, mindig kilóg a tömegeből. Danny Boy albínó néger, bőre és szeme nagyon érzékeny a napfényre, így az életét úgy rendezte be, hogy soha ne kelljen találkoznia vele. Alacsony kis ember, remek ízléssel öltözködik, és nagyon kedveli a sötét zakókat meg a feltűnő mellényeket. Sok orosz vodkát iszik, tisztán és jéghidegen, és a legtöbbször nő társaságában

van, aki legalább annyira feltűnő, mint a mellénye. A ma esti nőnek rengeteg szőke haja volt, és egészen elképesztően hatalmas melle.

A főpincér ahhoz az oldalsó asztalhoz vezette, ahol mindig ülni szoktak. Biztos voltam abban, hogy nem vett észre minket, de a szünetben megjelent az asztalunknál egy pincér, és közölte, hogy Mr. Bell reméli, tudunk csatlakozni hozzá. Amikor az asztalhoz értünk, Danny Boy így szólt:

– Matthew, Elaine, oly jó újra látni titeket. Ez itt Sascha, ugye, édesem?

Sascha kuncogott. Egy kicsit beszélgettünk, aztán Sascha pár perc múlva elbillegett a végére.

– Hogy bepúderezze az orrát – mondta Danny Boy. – A legjobb érv a drogok legalizálása mellett az, hogy sokkal kevesebbet mennénk végére. Ha valaki egyszer kiszámolná, hogy hány emberóra kerül az amerikai gazdaságnak a kokain, akkor bele kellene venni a számításba a végén töltött időt is.

Megvártam Sascha következő látogatását a végére, és csak akkor hoztam szóba Richard Thurmant.

– Én úgy gondolom, hogy ő ölte meg a feleségét – mondta Danny Boy. – A nő gazdag volt, a pasi nem. Ha a pasi orvos lenne, akkor egészen biztos lennék a dolgomban. Szerintetek miért ölik meg az orvosok a feleségüket? Mert állandóan hülye ribancokat vesznek el? Ti hogyan magyarázzátok ezt?

Egy ideig erről beszélgettünk. Én úgy véltem, az orvosok megszokták, hogy istent játszanak, mert állandóan élet-halál döntéseket kell hozniuk. Elaine ennél kifinomultabb teóriával állt elő. Szerinte sok ember választja a gyógyítás mesterségét csak azért, hogy ne kelljen úgy gondolniuk magukra, mint akik bántani akarják az embereket.

- Azért lesznek orvosok, hogy bebizonyítsák: nem gyilkosok – mondta. – Aztán amikor túl nagy lesz rajtuk a nyomás, hirtelen életre kel valódi énjük, és ölnek.

– Ez érdekes – jegyezte meg Danny Boy. – Miért gondolják, hogy bántanak az embereket?

– A születéssel van kapcsolatban – felelte Elaine. – Az anyjuk meghal, amikor megszületnek, vagy természetellenesen nagy fájdalmat okoznak nekik. Szóval a gyermek azt gondolja, hogy bántja vagy egyenesen megöli a nőket. Ezt próbálja kompenzálni azzal, hogy orvosnak tanul, aztán amikor meleg lesz a helyzet...

– Megöli a feleségét – bólintott Danny Boy. – Ez tetszik.

Megkérdeztem Elaine-től, hogy milyen adatokkal tudja alátámasztani

teóriáját. Azzal nem tud szolgálni, felelte Elaine, de sok tanulmány született a témában. Danny Boy közölte, hogy őt nem érdeklik az adatok, mert mindenre lehet találni adatot, meg az ellenkezőjére is, viszont ez a teória az első, aminek szerinte értelme van, szóval a francba az adatokkal. Sascha a beszélgetés során visszatért az asztalhoz, de egyszer sem szólt közbe vagy szakított minket félbe.

– Szóval Thurman – mondta Danny Boy. – Én semmi érdemit nem hallottam. Bár nem is nagyon érdeklődtem. Kellene?

– Nem ártana, ha nyitva tartanád a füled.

Danny Boy töltött magának pár ujjnyi vodkát. Mindkét törzshelyén pezsgősvödörbe, jégkockákba ágyazva hozzák a vodkáját. Lenézett a pohárra, majd ledöntötte a tartalmát, mintha csak víz lett volna.

– Valami kábeltévénél dolgozik. Sportcsatornánál – mondta Danny.

– Five Borough.

– Annál. Elég sokat beszélnek róluk.

– Mit?

Megrázta a fejét.

– Semmi konkrétumot nem hallottam. Valami nem kóser a céggel, állítólag kétes eredetű pénz áll mögötte. Meglátom, hallok-e valami mást is.

Pár perc múlva Sascha megint kiment a vécére. Amikor már hallótávolságon kívül járt, Elaine előrehajolt, és így szólt:

– Ki nem állhatom. Ennek a gyerekeknek van a legnagyobb melle, amit valaha láttam.

– Tudom.

– Danny Boy, nagyobb a melle a fejednél.

– Tudom. Nem hétköznapi lány, ugye? De attól tartok, hogy le kell mondanom róla. – Töltött magának még egy italt. – Nem engedhetem meg magamnak – folytatta. – El sem hiszitek, mennyibe kerül az, amit felszippant.

– Akkor élvezd, amíg tudod.

– Fogom is. Ahogy az életet.

Miután felmentünk Elaine-hez, feltett egy kávé, majd leültünk a kanapéra. Dzsesszzongoristáktól válogatott ki pár lemezt – Monk, Randy Weston, Cedar Walton –, és a lemezjátszó mellé állította őket. – Nem semmi volt a csaj, mi? – kérdezte. – Sascha. Nem tudom, Danny Boy honnét szedi őket.

– A K Martból.

– Amikor ekkora melleket látok, azonnal a szilikon ugrik be, de lehet, hogy

valódiak. Úgy növesztette őket. Szerinted?

– Nem nagyon figyeltem a melleit.

– Akkor nem ártana több gyűlésre járnod, mert csak a vodka miatt csorgathatod a nyálad. – Közelebb ült. – Mit gondolsz? Jobban tetszenék neked, ha nagyobbak lennének a melleim?

– Persze.

– Tényleg.

Bólintottam.

– És a lábad is lehetne hosszabb.

– Komolyan? Vékonyabb boka?

– Abból baj nem lehet.

– Nahát! Sorold csak.

– Hagyd abba – mondtam. – Csiklandozol.

– Valóban? Akkor hagyom abba, ha elmondod, mi egyéb van a listádon.

Szűkebb punci?

– Arról nem is merek álmodni.

– Tudod – nézett rám Elaine –, te tényleg kihívod magad ellen a sorsot.

– Ki?

– Nagyon remélem – mondta Elaine. – Őszintén remélem.

Utána csak feküdtünk az ágyban, Elaine feltett egy új lemezt, és hozott két bögre kávét. Felültünk az ágyban, és nem sokat beszélünk.

Elaine egyszer csak így szólt.

– Ma be voltál rágva.

– Én? Mikor?

– Amikor mondtam, hogy el kell menned, mert jön hozzám valaki.

– Ó.

– Nem voltál berágva?

– Egy kicsit. Aztán túltettem magam rajta.

– Zavar, ugye? Hogy vannak kuncsaftjaim.

– Néha zavar. A legtöbbször nem.

– Előbb-utóbb úgyis abbahagyom – mondtam. – Nem lehet ezt a végtelenségig csinálni. Még Tommy John is visszavonult, pedig neki bionikus volt a keze. – Felém fordult, kezét a lábamra tette. – Ha megkérnél rá, hogy hagyjam abba, valószínűleg abbahagynám.

– Hogy utána engem utálj miatta?

– Úgy gondolod, ennyire neurotikus vagyok? – Elaine átgondolta. – Igen –

felelte végül. – Azt hiszem, valószínűleg ennyire neurotikus vagyok.

– Különben sem kérnélek meg rá.

– Nem, hanem csak simán utálnál. – A hátára fordult, és a plafont nézte.

Egy pillanat múlva megszólalt: – Abbahagyom, ha férjhez megyek.

Csend volt, aztán a hangszórókból a kakofón káoszt követően meglepően atonális akkord hangzott fel.

– Ha úgy teszel, hogy ezt nem hallottad – mondta Elaine –, akkor én úgy teszek, hogy nem mondtam. Az „sz”-szel kezdődő szót soha nem mondjuk ki, erre tessék, kimondtam a „h”-val kezdődőt.

– Az veszélyes hely. Az ábécé közepe – jegyeztem meg.

– Tudom. Meg kellene tanulnom, hogy nekem a „k”-nál van a helyem. Nem akarok férjhez menni. Szeretem a dolgokat úgy, ahogy vannak. Nem lehet, hogy minden úgy marad, ahogy volt?

– De.

– Szomorú vagyok. Amit nem értek, mert nincs miért szomorúnak lennem.

Hirtelen mégis sírhatnékom támadt.

– Semmi baj.

– Nem fogok sírni, de egy kicsit ölelj át. Öreg medvém. Csak ölelj át.

KILENCEDIK FEJEZET

Vasárnap délután megtaláltam a filmőrültemet.

Phil Fielding adatai szerint Arnold Leveque volt a neve, és a Columbus sugárúton élt, tízutcányira északra a videotékától. A ház eddig megúsza a dzsentrifikációt. A lépcsőn két férfi ült, és barna papírzacskóból sört iszogatott. Az egyik egy kislányt tartott a kezében, aki cumisüvegből narancslevet ivott.

Egyik csengő mellett sem állt ott Arnold Leveque neve. Megkérdeztem a két férfit, hogy tudják-e, hol lakik Leveque. Vállat vontak, és a fejüket rázták. Miután nem találtam a házmesterhez tartozó csengőt, megnyomta az összes csengőt az első emeleten, mire valaki beengedett.

A folyosó egér- és vizeletszagtól bűzlött. A túlsó végén kinyílt egy ajtó, és egy férfi dugta ki rajta a fejét. Felé indultam, mire így szólt:

- Mit akar? Ne jöjjön közelebb!
- Semmi baj – mondtam.
- Az lehet, de nekem meg késem van – felelte.

Felemeltem a kezem, hogy lássa a tenyeremet. Közöltem vele, hogy egy Arnold Leveque nevű férfit keresek.

- Tényleg? Remélem, nem tartozik magának.
- Miért?

– Mert meghalt – nevetett a saját viccén. Idős volt, haja ősz, szeme mélyen ült az arcában, és úgy nézett ki, mint aki hamarosan csatlakozik Leveque-hez. Nadrágja lógott rajta, hózentróger tartotta, nehogy leessen. Flanelingje is kilógott a nadrágból. Vagy valami segélyszervezettől szerezte a ruháját, vagy nemrégiben hirtelen lefogyott.

Míntha olvasott volna a gondolataimban, így szólt:

- Beteg vagyok, de ne féljen, nem fertőzök.
- Sokkal inkább tartok attól a késtől.
- Jézusom – mondta, aztán megmutatta a francia séfkés fanyelét és huszonöt centis acélélét. – Jöjjön be – intett. – Nem fogom leszúrni, ne féljen már, az isten szerelmére. – Elindult a lakásba, a kést meg letette egy ajtó melletti kisasztalra.

Lakása parányi volt, két kicsi helyiségből állt. Egyedül a nagyobbik helyiség mennyezetén lógó lámpában égett egy villanykörte. A másik kettő

kiégett, az az egy meg a legjobb esetben is negyvenwattos lehetett. A lakásban rend volt, de átjárta a betegség és az öregedés szaga.

– Honnét ismerte Arnie Leveque-et? – kérdezte.

– Nem ismertem.

– Nem? – Elővett egy zsebkendőt a zsebéből, és beleköhögött. – A fenébe – mondta. – Ezek a rohadékok mindent kivágtak belőlem, még az étvágyamat is, de semmit sem használt. Túl sokáig vártam. Az van, hogy féltem attól, hogy mit találnak. – Durván felnevetett. – Igazam volt!

Nem mondtam semmit.

– Nem volt Leveque-vel semmi baj. Francia kanadai volt, de akár itt is születhetett volna, mert úgy beszélt, mint mindenki más.

– Sokáig lakott itt?

– Mennyi az a sokáig? Én negyvenkét éve lakom itt. El tudja ezt hinni? Negyvenkét év ebben a szarlyukban. Szeptemberben lesz negyvenhárom éve, de azt hiszem, addigra már nem lakom itt. Egy sokkal kisebb helyre költözöm. – Megint nevetett, aminek köhögőroham lett a vége, aztán megint előszedte a zsebkendőt. – Ötven centi széles, két méter hosszú. Ha érti, mire gondolok.

– Gondolom, könnyebb, ha viccelődik velem.

– Ugyan már, nem segít – felelte. – Semmi sem segít. Azt hiszem, Arnie úgy tíz évig élhetett itt. Mondjuk. Nem sokat mozdult ki a szobájából. Persze, ahogy kinézett, nem is csoda, hogy nem flangált állandóan az utcán. – Biztos meglepve nézhettem, mert így szólt: – Ja, elfelejtettem, hogy maga nem ismerte őt. Kövér volt, mint egy disznó. – Kezét maga elé tartotta, széthúzta, majd leengedte. – Körte alakú. Úgy totyogott, mint egy kacsa. A másodikon lakott, így kétemeletnyi lépcsőt kellett megmásznia, ha elment otthonról.

– Mennyi idős volt?

– Nem tudom. Negyven? Nehéz megmondani, ha valaki ennyire kövér.

– És mit csinált?

– Mármint miből élt? Nem tudom. Egy ideig volt munkája, valahová bejárt, aztán egy idő után már csak ritkán ment el otthonról.

– Ha jól tudom, szerette a filmeket.

– Azokat nagyon. Volt is neki egy olyanja, mi a fene a neve, filmeket lehet rajta nézni a tévéjén.

– Videomagnó.

– Az.

– És mi történt vele?

– Leveque-vel? Nem figyelt? Meghalt.

- Hogyan?
- Megölték – felelte. – Maga szerint hogyan?

Mint kiderült, a többes szám harmadik személy valóban általános volt. Arnold Leveque az utcán halt meg, feltehetően egy rablás áldozataként. A helyzet évről évre rosszabb, mondta nekem az öreg, mert mindenki drogozik és az utcán él. Egy doboz cigiért megölik az embert, magyarázta, és fel sem veszik.

Megkérdeztem tőle, hogy mikor történt mindez. Azt felelte, hogy egy éve. Mondtam neki, hogy Leveque áprilisban még élt – Fielding feljegyzései szerint Leveque tizenkilencedikén még kivett egy filmet –, mire az öreg vállat vont, mondván, a dátumok egy ideje már nem nagyon mentek neki.

Elmagyarázta, hogy hol találom meg a házmestert.

– Nem csinál sokat – mondta. – Beszedi a lakbért, aztán nagyjából kész. – Amikor megkérdeztem, mi a neve, azt felelte, hogy Gus, majd amikor azt is tudni akartam, hogy milyen Gus, arcán ravasz mosollyal felelte: – Csak Gus. Miért mondjam meg magának a nevemet, ha maga sem mondja meg a magáét?

Adtam neki egy névjegykártyát. Kartávolságban maga elé tartotta, hunyorogva megnézte, majd hangosan felolvasta a nevemet. Megkérdezte, hogy megtarthatja-e. Azt feleltem, igen.

– Amikor találkozom Arnie-val – mondta –, megmondom neki, hogy kereste. – Aztán csak nevetett és nevetett.

Gus családneve Giesekind volt. Ezt akkor tudtam meg, amikor megnéztem a postaládáját. Ez is bizonyítja kiváló nyomozói képességeimet. A házmestert Herta Eigennek hívták, és az egyik pincelakásban találtam meg. Alacsony nő volt, alig egyhatvan, közép-európai akcentussal, és gyanakvó, fáradt kicsi arccal. Beszéd közben az ujjait húzogatta. Reuma rántotta görcsbe, de még bírta mozgatni őket.

– Rendőrök jöttek – közölte. – Elvittek valahová, és megmutatták nekem.

– Hogy azonosítsa?

A nő bólintott.

– „Ő az”, mondtam nekik. „Ez Leveque.” Mire visszahoztak ide, én meg beengedtem őket a lakásába. Bementek, én meg utánuk. „Most már elmehet, Mrs. Eigen”, mondták. „Semmi gond, feleltem, maradok.” Mert a zsaruk rendesek, de vannak, akik kirabolják a halottakat. Halottrablók. Így mondják?

– Így.

– Hullarablók. Nem halott –, hanem hullarablók. – Sóhajtott. – Szóval amikor végeztek, kiengedtem őket, aztán bezártam az ajtót, és megkérdezem tőlük, hogy most mit csináljak, jön-e valaki a dolgaiért, mire azt mondták, hogy majd jelentkeznek. Persze soha nem jelentkeztek.

– Nem hallott felőlük?

– Semmit. Senki nem mondott nekem semmit, hogy ki jön a dolgaiért, vagy hogy mit kéne csinálnom. Amikor nem hallottam felőlük, felhívtam a kapitányságot. Nem is tudták, miről beszélek. Gondolom, olyan sok embert ölnek meg, hogy az áldozatokkal már senki sem foglalkozik. – Megvonta a vállát. – Nekem meg van egy lakásom, amit ki kell adnom, érti? A bútorokat otthagytam, minden mást lehoztam ide. Amikor senki sem jött értük, megszabadultam mindentől.

– Eladta a videokazettákat is.

– A filmeket? Elvittem őket a Broadwayre, kaptam értük pár dollárt. Nem lett volna szabad?

– Nem baj.

– Nem loptam. Ha lett volna családjá, mindent odaadok nekik, de senkije sem volt. Mr. Leveque sok évig élt itt. Már akkor itt lakott, amikor én megkaptam ezt az állást.

– Az mikor történt?

– Hat éve. Várjon csak, nem igaz. Hét éve.

- És maga csak a házmester?

– Ki más lennék? Az angol királynő?

– Egyszer ismertem egy nőt, aki a bérlőinek soha nem árulta el, hogy ő a tulajdonos, mindenkinek azt mondta, hogy ő csak a házmester.

– Hogyne – felelte. – Enyém ez a ház, ezért élek a pincében. Gazdag nő vagyok, csak valamiért szeretek a föld alatt élni, mint egy vakond.

– Kié az épület?

– Nem tudom. – Ránéztem, mire így folytatta. – Pereljen be, akkor sem tudom. Ki tudja? Egy cég vett fel engem. Beszedem a lakbért, átadom nekik, aztán azt csinálnak vele, amit akarnak. Gondolom, odaadják a tulajdonosnak, akivel soha nem találkoztam. Számít, hogy ki az?

Nem láttam, miért számítana. Megkérdeztem tőle, hogy mikor halt meg Arnold Leveque.

– Tavasszal – felelte. – Ennél pontosabban meg nem tudom mondani.

Visszamentem a hotelomba, és bekapcsoltam a tévét. Három különböző csatornán közvetítettek főiskolai kosármecceket. Túlságosan sok minden járt a fejemben ahhoz, hogy nézni tudjam, így kerestem egy teniszmeccset, az sokkal megnyugtatóbb volt. Nem tudom, néztem-e, de az biztos, hogy ott ültem nyitott szemmel a készülék előtt, miközben a játékosok ide-oda ütögették a labdát.

Jimmel egy kínai étteremben találkoztam este a Kilencedik sugárúton. Gyakran szoktunk ott vacsorázni, mert mindig volt üres asztal, és nem érdekelte őket, meddig ülünk ott, és hányszor kell újratölteni a teáscsészénket. Az étel nem rossz, így nem is értem, miért nem megy jobban nekik.

- Olvastad a mai *Time*-st? – kérdezte Jim. – Volt benne egy cikk egy katolikus papról, aki azokat a sikeres regényeket írja. Nem jut eszembe a neve.

– Tudom, hogy kire gondolsz.

– Végeztetett egy telefonos közvélemény-kutatást, aminek az lett az eredménye, hogy a házasságban élők mindössze tíz százaléka követ el házasságtörést. Azt állítja, hogy senki sem csalja meg a házastársát, és ezt bizonyítani is tudja, mert egy rakat embert felhívtak telefonon, akik ezt mondták neki.

– Egy morális reneszánsz hajnalán élünk.

– Ő ezt állítja legalábbis. – Felvette a pálcikáit, és úgy mozgatta őket, mintha dobverők lettek volna. – Azon gondolkodom, vajon minket is felhívtak-e.

Felvontam a szemöldökömet. Tekintete került az enyémet.

– Azt hiszem, Beverlynek van valakije.

– Komolyan?

– Egy pasi, akivel az AA-ban találkozott.

– Lehet, hogy csak barátok.

– Nem hiszem. – Mindkettőnknek töltött teát. – Tudod, mielőtt kijózanodtam, én is éppen elégszer félrekeféltem. Amikor bementem egy kocsmába, mindig azt mondtam magamnak, hogy majd felszedek egy nőt. Rendszerint nagyon bepiáltam, de sokszor szerencsém volt. Néha még emlékeztem is rá másnap reggel.

– Néha meg nem.

– Nos. A lényeg az, hogy nem hagytam teljesen abba, amikor elkezdtem

AA-gyűlésekre járni. A házasságom a piálásom mélypontján majdnem véget ért, de végül kijózanodtam, és Beverlyvel mindent megbeszéltünk. Ő is elkezdett gyűlésekre járni, foglalkozni magával. Gyakran együtt ültünk be egy gyűlésre. És nekem akkor is megvoltak a magam ügyei. Érted?

– Nem tudtam.

– Nem? – Ezen elgondolkodott. – Nos, ez akkor történt, amikor még nem ismertük egymást. Mielőtt kijózanodtál. Mert pár év múlva abbahagytam. Ne gondolj valamiféle nagy erkölcsi döntésre. Egyszerűen csak nem akartam többet. Nem tudom, talán még egészségügyi oka is lehetett. Ott a herpesz meg az AIDS, de nem ez ijesztett meg. Azt hiszem, egyszerűen már nem érdekelt. – Belekortyolt a teájába. – Most egyike vagyok Feeney atya kilencven százalékának, Beverly meg a tíznek.

– Lehet, hogy most rajta a sor. Hogy egy kicsit félrelépjen.

– Nem ez az első alkalom.

– Ó.

– Nem tudom, mit érzek.

– Beverly tudja, hogy tudod?

– Ki tudja, mit tud? És ki tudja, hogy én mit tudok? Én csak azt akartam, hogy minden maradjon olyan, amilyen volt. Csakhogy ilyen nincs.

– Tudom – feleltem. – Elaine-nel voltam az éjjel, és kimondta a „h” betűs szót.

– Lehülyézett?

– Házasság.

– Ugyanaz. Hülye vagy, ha megnősülsz. Férjhez akar menni?

– Ezt nem mondta. Azt mondta, ha összeházasodnánk, akkor nem fogadna több kuncsaftot.

– Kuncsaftot?

– Azt.

– Értem. Ez a feltétel? Vegyél el, és abbahagyom?

– Nem, ilyesmiről szó sem volt. Csak hipotetikus alapon mondta, aztán elnézést kért, amiért kimondta a „h” betűs szót, és megállapodtunk abban, hogy egyikünk sem akarja, hogy a helyzet megváltozzon. – Úgy néztem bele a teásbögréembe, ahogy régebben a whiskys pohárba szoktam. – Nem tudom, hogy menni fog-e. Amennyire én látom, két ember kapcsolata pont akkor változik meg, amikor azt akarják, hogy ne változzon semmi.

– Nos – mondta Jim. – Majd meglátod, hogyan alakul.

– Egyszerre egy nap, és ne igyak.

– Ez tetszik – bólintott. – Jól hangzik.

Jó ideig ott ültünk még, mindenféléről beszélgettünk. Én meséltem az ügyeimről, a hivatalos ügyemről, amelyen a jelek szerint nem tudtam fogást találni, meg a másikról, amelytől képtelen voltam megszabadulni. Beszélgettünk a baseballról, arról, hogy csúszik a tavaszi felkészülési időszak kezdete. Beszélgettünk egy srácról a csoportunkban, akinek iszonyatos múltja volt a drogokkal meg az alkohollal, és aki négy hónap józanság után csúszott vissza.

Nyolc körül Jim így szólt:

– Szerintem fogom magam, és elmegyek egy gyűlésre, ahol senkit sem ismerek. Beszélni akarok erről az egészeztől Beverlyvel, de a környéken mindenki ismer.

– Tedd azt.

– Ja. Régimódi alak vagyok. Az özönvíz óta nem ittam, és nem akarom, hogy az újonnan jöttek meglássák, mégsem vagyok a komolyság és megbízhatóság szobra. – Vigyorgott. – Lemegyek a Village-be, ott nyugodtan beszélhetek összevissza. És ki tudja? Talán még szerencsém is lesz, és találkozom egy édes kis fiatal lánnyal, akinek egy apafigurára van szüksége az életében.

– Jó ötlet. Ne felejtse el megkérdezni, hogy van-e egy húga. Vagy nővére.

Én is elmentem egy gyűlésre. A St. Paulban vasárnap nincs gyűlés, ezért a Roosevelti Kórházba indultam. A jelenlévők egy része a detoxból jött át. Egy nő beszélt elsőként, aki heroinistaként kezdte, Minnesotában egy huszonnyolc napos program alatt leszokott a drogról, majd a következő tizenöt évet a piálásnak szentelte. Három éve volt józan.

Amikor a nő végzett, következett a bemutatkozás. A páciensek legtöbbször csak a keresztnévét mondta, meg azt, hogy most passzol. Úgy döntöttem, hogy mondok valamit, legalább annyit, hogy tetszett a nő története, és örülök, hogy józan, de amikor rám került a sor, csak ennyit mondtam: – A nevem Matt, alkoholista vagyok, és ma este inkább csak hallgatok.

Utána visszamentem a hotelomba. Nem várt üzenet. A szobámban olvastam két órát. Valakitől kaptam egy könyvet, az volt a címe, hogy *Newgate-naptár*, és tizenhetedik-tizennyolcadik századi bűnügyekről szólt. Egy hónapja lehetett nálam, és minden este elalvás előtt elolvastam belőle pár oldalt.

Összességében elég érdekes volt, és néhány eset kiemelkedett a többi

közül. Az fogott meg leginkább, hogy semmi sem változott. Az emberek akkoriban is ölték egymást okkal és ok nélkül, mindenféle módokon, ahogy csak eszükbe jutott, vagy amire lehetőségük nyílt.

A könyv néha kifejezetten jó ellenszert szolgáltatott a reggeli lapok zsibbasztó napi bűnkrónikájával szemben. Könnyebb volt így olvasni mindennap a lapokat, és levonni a következtetést, mely szerint az emberiség rosszabb, mint valaha, a világ a pokolra tart, mert ott is van a helyünk. Aztán, amikor férfiakról és nőkről olvastam, akik évszázadokkal ezelőtt pennykért vagy szerelemért ölték egymást, nyugodtan mondhattam magamnak: az emberiség mégsem rosszabb, mint valaha, sőt ennél jobbak már nem is lehetnének.

Más estéken ugyanez a felismerés nem megnyugvást hozott, hanem rosszkedvet. Mindig is ilyenek voltunk. Nem javulunk, soha nem leszünk jobbak. Aki a bűneinkért halt meg, hiába adta az életét. Cserébe még több bűnt követtünk el, és annyit sikerült felhalmozunk, hogy az örökkévalóságig elég lesz.

Amit aznap éjjel olvastam, nem nyugtatott meg, de álmod sem hozott a szememre. Éjfél körül elmentem otthonról. Hideg volt már, és a Hudson felől goromba szél fúj. Elsétáltam a Groganbe, Mick ír kocsmájába, bár az italengedélyen és a tulajdoni lapon másnak a neve szerepelt.

A kocsmá majdnem üres volt. Ketten piáltak magányosan a hosszú bárpult két végén: az egyik világos sört ivott, a másik meg egy korsó Guinnessst. A fal mellett egy asztalnál két öreg ült, a melegedőn osztogatott hosszú kabátban. A pult mögött Burke állt. Mielőtt megkérdezhettem volna, megelőzött, és közölte, hogy Mick nem volt benn egész este. – Bármikor megjöhet – mondta –, de én nem számítok rá.

Rendeltem egy kólát, és leültem a bárpulthoz. A tévén az a csatorna ment, amelyik régi fekete-fehér filmeket sugároz reklámok nélkül. A Kis Cézárt adták Edward G. Robinsonnal a főszerepben.

Egy félóráig néztem a filmet. Mick nem jött meg, és más sem. Megittam a kólámat, és hazamentem.

TIZEDIK FEJEZET

A zsarukat a Huszadik körzetben nem különösebben hatotta meg, hogy egyszer én is detektív voltam. Udvariasak voltak, és boldogan megosztották volna Arnold Leveque halálának körülményeit, csak éppen akadt egy probléma. Soha még csak nem is hallottak róla.

– Nem tudom, mikor halt meg – mondtam de valamikor április tizenkilencedike és június negyedike között.

– Tavaly.

– Igen.

– Arnold Leveque? Betűzze le megint a családnevét.

Lebetűztem, majd megadtam a címét a Columbus sugárúton.

– Tényleg a Huszadik körzet – mondta a rendőr. – Megkérdezem, hogy hallott-e róla valaki. – Senki sem hallott róla. Ezt nem nagyon értette egyikünk sem, aztán a rendőr elnézést kért, elment, majd pár perc múlva megjelent, arcán csodálkozó arckifejezéssel.

– Arnold Leveque – mondta. – Kaukázusi férfi, májusban halt meg. Több késszúrás a testen. Nincs az aktáinkban, mert nem a mi ügyünk volt. Az Ötvenkilencedik utca másik oldalán ölték meg. Az meg már a Midtown North kapitánysághoz tartozik a Nyugati Ötvennegyedik utcában.

– Tudom, hogy hol van – feleltem.

Így már érthető volt, hogy a helybéli kapitányságon miért rázták le Herta Eigent: nem tudták, hogy miről beszél. Reggeli után elsétáltam a Huszadik utcára, így majdnem dél felé járt, mire odaértem a Midtown Northba. Durkin nem volt benn, de nélküle is elboldogultam. Bárki megadhatta nekem a kért információt.

Volt egy Andreotti nevű zsarú, akivel az évek során többször találkoztam már. Az asztalánál ült, papírmunkát végzett, és egyáltalán nem bánta, hogy félbeszakítom.

– Leveque, Leveque – mondta. Összeráncolta a szemöldökét, és beletúrt a hajába. – Azt hiszem, az én voltam meg Bellamy. Dagadt fickó, ugye?

– Azt mondják.

– Annyi hullát lát az ember egy hét alatt, hogy nem tudom nyilvántartani őket. Biztosan megölték, mert a természetes halálokra egyáltalán nem

emlékszem.

– Értem.

– Meg hát ezt a nevet az ember nem felejtja el. Két-három hete volt egy nő, Wanda Plainhouse. Az ilyen megragad az emberben, meg annyira nem is volt rossz nő. – Elmosolyodott, aztán így szólt: – Persze nem halt meg, csak meg akartam mutatni, hogyan jegyzek meg neveket. Meg hogy miért.

Előszedte Leveque aktáját. A filmőrültet egy sikátorban találták meg két ház között a Negyvenkilencedik utcában, nyugatra a Tizedik sugárúttól. A holttestet egy névtelen telefonáló jelentette be május kilencedikén, reggel hat óra ötvenhatkor. A kórboncnok a halál időpontját előző éjjel tizenegyre tette. Az áldozatot hétszer szúrták hasba és mellkason egy hosszú, vékony pengéjű késsel. Bármelyik szúrás önmagában elegendő lett volna a halálhoz.

– Negyvenkilencedik a Tizedik és a Tizenegyedik között – mondtam.

– Közelebb a Tizenegyedikhez. Az épületek mindkét oldalon lebontásra vártak. X-ek az ablakokon, mindegyik lakatlan. Szerintem már nem is állnak.

– Vajon mit kereshetett ott?

Andreotti vállat vont.

– Valamit keresett, és szerencsétlenségére meg is találta. Drogot, nőt vagy férfit. Arrafelé mindenki keres valamit.

TJ jutott eszembe. Mindenki gerjed valamire, monda, különben mit keresne a Times Square környékén?

Megkérdeztem Andreottitól, hogy Leveque drogos volt-e. Külső jelét nem látták, de ez nem jelentett semmit.

– Lehet, hogy piás volt – monda. – Csak tántorgott, azt sem tudta, hol van. Nem, nem ez volt. A vérében alig volt alkohol. Mindegy, akármit is keresett, rossz helyen kereste.

– Rablás?

– Pénz nem volt a zsebében, az órája és a tárcája eltűnt, már ha volt neki. Nekem ez nagyon olyan, mintha drogos tette volna, akinél volt egy éles kés.

– Hogyan sikerült azonosítani?

– A házmeister azonosította. Az se hétköznapi figura, annyit mondhatok. Nagyjából eddig ér csak, de azzal nem lehetett szarozni. Beengedett a pasi szobájába, és úgy figyelt minket, mint valami vércse, mintha ki akarnánk pucolni azt a lyukat. Úgy viselkedett, mintha az övé lenne minden, ami, azt hiszem, igaz is lett, mert ha jól tudom, a pasinak nem jelentkezett hozzátartozója. – Beletúrt az aktába. – Nem, nem jelentkezett senki. Szóval a nő azonosította, de nem volt sok kedve hozzá. „Miért kell nekem hullát

nézegetnem? Éppen eleget láttam, nekem eliheti.” De azért megnézte, és azt mondta, hogy ő az.

– Miért éppen őt kértétek meg, hogy azonosítsa? Honnét volt meg Leveque neve és címe?

– Aha, értelek. Ez egy jó kérdés. Honnét tudtuk? – Felhúzta a szemöldökét, és megint beletúrt az aktába. – Ujjlenyomat – felelte. – Az ujjlenyomata megvan az adatbázisban. Így meglett a neve meg a címe is.

– Miért van benne az ujjlenyomata az adatbázisban?

– Nem tudom. Talán katona volt, vagy egyszer a kormánynak dolgozott. Tudod, hány ember ujjlenyomata van meg?

– De nem a New York-i Rendőrség adatbázisában.

– Igazad van. – Megrázta a fejét. – A mi adatbázisunkban volt... vagy a központban, Washingtonban? Nem emlékszem. Miért?

– És priusza van?

– Ha van neki, akkor maximum köpködésért kapták el, mert az aktájában semmi sem volt.

– Meg tudnád nézni?

Morgott egy kicsit, de megnézte.

– Csak egyvalami van itt – mondta. – Négy, majdnem öt éve tartóztatták le. Aztán el is engedték, majd a vádat is ejtették ellene.

A monitorra pillantott.

– A Btk. 235. paragrafus. Az meg mi a fene? Én még nem találkoztam vele. – Felkapott egy rongyosra lapozott könyvet, és megkereste benne a paragrafust. – Illetlenség és közszemérem sértés. Lehet, hogy valakire csúnyát mondott. A vádat ejtették, négy évvel később meg valaki leszúrja. Kétszer is meggondolod, hogy beszélj-e csúnyán, mi?

Lehet, hogy sikerült volna még megtudnom pár dolgot Leveque-ről, ha Andreottinak nincs más dolga. Lementem a Központi Könyvtárba a Negyvenkettedik utcában, és megnéztem, írtak-e valaha valamit Leveque-ről a New York Timesban, de életében és halálában is elkerülte a sajtó figyelmét.

Metróra szálltam, majd a Chamber utcában beugrottam néhány városi és kormányzói hivatalba, ahol tudtam, hogy olyan közalkalmazottak dolgoznak, akik tesznek nekem szívességet, ha én is teszek nekik szívességet. Megnézték az aktáikat, én meg pénzt csúsztattam nekik.

Sikerült megtudnom, hogy Arnold Leveque Lowellben született Massachusettsben harmincnyolc évvel ezelőtt. Huszonhárom éves korában már New Yorkban élt a Nyugati Harmincnegyedik utcában található Sloan

Házban (amelyet a YMCA tartott fenn), és egy tankönyv- kiadó postázójában dolgozott. Egy évvel később otthagyta a kiadót, és egy R&J Merchandise nevű cégnek dolgozott eladóként az Ötödik sugárúton a Negyvenedik utca környékén. Nem tudom, a cég mit adott el, mert már nem létezett. Az Ötödik sugárút tele van ilyen kétes üzletekkel, elszórva a tisztességes boltok között. Állandóan végkiárusítást rendeznek, gyanús eredetű féldrágaköveket árulnak, fényképezőgépeket és műszaki dolgokat. Az R&J talán egyike volt ezeknek a boltoknak.

Amennyire meg tudtam állapítani, a Sloan Házban élt egészen 1979-ig, amikor is elköltözött a Columbus sugárútra. Lehet, hogy a költözés oka az új munkahely volt, egy hónappal korábban kezdett el dolgozni ugyanis a CBS-nél, a hotelom közelében, az Ötvenhetedik utcában. Akár gyalog is járhatott dolgozni.

Azt nem sikerült kiderítenem, hogy mit csinált a CBS-nél, de mindössze évi tizenhatezer dollárt fizettek neki érte. Nem a csatorna elnöke volt, az biztos. Három évet töltött el a CBS-nél, és már évi két és fél ezer dollárral többet keresett, amikor 1982 októberében felmondott.

Amennyire láttam, azóta nem dolgozott.

A hotelomban levél várt. Ha akarok, csatlakozhatom a nyugdíjas rendőrök nemzetközi szervezetéhez, és évente részt vehetek a közgyűlésen, melyet Fort Lauderdale-ben tartanak. A tagság előnyeik magukban foglalták a tagsági kártyát, egy csinos jelvényt meg egy havi hírlevelet. Mi a fenéről írhatnak abban a hírlevélben? Hogy éppen ki halt meg?

Üzenet várt Joe Durkintól, hogy hívjam vissza. Az asztalánál ült, és így szólt bele a kagylóba.

– Ha jól hallom, Thurman neked nem elég, hanem egyéb lezáratlan ügyeket is be akarsz fejezni.

– Csak segíteni akarok.

– Arnold Leveque. Mi köze van neki Thurmanhez?

– Feltehetően semmi.

– Nem is tudom. Leveque-et májusban ölték meg, Amanda Thurmant meg novemberben, majdnem pontosan fél évvel később. Mindjárt látom is benne a rendszert.

– Az elkövetés módja egy kicsit más.

– Nos, a nőt betörők erőszakolták és ölték meg, a férfit meg egy sikátorban késelték meg, de csak azért, hogy a gyilkosok összezavarják a nyomukban

loholó rendőröket. De most komolyan, ki ez a Leveque?

–Nem tudom pontosan, de nagyon szeretném kideríteni, hogy mit csinált élete utolsó hét évében.

– A jelek szerint veszélyes környékeken flangált. Mi mást tehet egy férfi?

– Nem dolgozott, és nem kapott szociális segélyt sem. Láttam, hogy hol élt, a lakbére nem lehetett valami sok, de valamiből csak kellett élnie.

– Lehet, hogy örökölt. Amanda Thurmannek bejött.

– Ismét egy egyezés – mondtam. – Tetszik az érvelésed.

– Látod, az agyam egy pillanatra sem áll le. Még akkor sem, amikor alszom.

– Különösen akkor pörög nagyon, amikor alszol.

– Érted te ezt. És az meg micsoda, hogy hét évig nem dolgozott? Akkor is dolgozott, amikor letartóztatták.

– Az állami adatbázis szerint nem.

– Tudod, hogy mennyit érnek az állami adatbázisok – legyintett. – Dolgozott, amikor letartóztatták. Leveque, az francia név, nem? De. Na látod. Szerintem képek miatt kapcsolták le.

– Pornót árult?

– Andreotti ezt nem mondta?

– Nem. Csak a paragrafust.

– Jóval többet is a nyakába tudunk volna varrni, ha egy kicsit még kutakodunk. Mikor is volt ez? Nyolcvanöt októberében. Na szóval, akkor alapos razziát tartottak a Times Square környékén. Hogyne emlékeznek. A választás előtt történt, a polgármester jó pontokat akart gyűjteni. Kíváncsi vagyok, ez az új pasi milyen lesz.

– Én nem akarom az ő állását.

– Tudod, ha választanom kéne, hogy polgármester legyek-e, vagy kössem fel magam, a kötelet választanám. Szóval, Leveque. Lecsaptak minden egyes boltra, letartóztatták az összes eladót, elvitték az összes mocskos magazint, és összehívtak egy sajtókonferenciát. Néhányan a börtönben töltötték az éjszakát, és kész. Minden vádat ejtettek.

– A mocskos könyveket meg visszaadták.

Durkin felnevetett.

– Egy raktárban őrzik őket – mondta –, és senki sem fog rájuk találni a huszonharmadik századig. Persze néhány izgalmasabb darab biztosan átsegített jó pár rendőrt a házassága nehezebb szakaszán.

– Meg vagyok döbbenve.

–Azt gondoltam is. De azt hiszem, nem kell visszaadni a lefoglalt árut. Amúgy meg pár napja lekapcsoltunk egy utcai dílert, előzetesbe tettük, aztán valami gikszer miatt ki kellett engednünk, mire megkérdi, hogy mikor kapja vissza a drogját.

– Ugyan már, Joe.

– Esküszöm neked. Mire Nickerson így szól: „Nézd, Maurice, ha visszaadjuk neked a drogot, akkor le kell tartóztatnunk birtoklásért.” Csak hogy idegesítsük, tudod? Mire a seggfej azt mondja: „Azt nem lehet, ember, mert nem tudhatod, hogy drog van nálam.” Nick erre azt feleli neki, hogy honnét a francból ne tudnám, most adtam neked, láttam, hogy betetted a zsebedbe. Maurice meg közli, hogy ez soha nem állna meg a bíróság előtt. És mondjak én neked valamit? Szerintem igaza is van.

Joe megadta nekem annak a boltnak a nevét a Times Square-en, ahol Leveque-et letartóztatták. A Nyolcadik és a Broadway között volt, a legkeményebb környéken, és a címet látva azonnal tudtam, hogy semmi okom nincs lemenni oda, mert semmit sem fogok kideríteni. Nem tudom, mennyi ideig dolgozott ott, egy napig vagy egy évig, de esélyem sem volt arra, hogy kiderítsem. Még ha hajlandóak is lettek volna szóba állni velem, ennyi idő elteltével nem találtam volna senkit, aki bármit is tudott volna róla.

Pár percig a jegyzeteimet lapozgattam, aztán hátradőltem, és feltettem a lábam. Amikor becsuktam a szemem, bevillant a Maspethben látott férfi, a tökéletes apa, amint kisimítja fia homlokából a haját.

Úgy döntöttem, hogy túl sokat magyaráztam bele abba a mozdulatba. Elképzelésem sem volt, hogyan nézhetett ki a férfi a fekete lakkruha alatt. Lehet, hogy csak a fiú hasonlított arra a gyerekre a filmben, és ezért villant be a kép.

És ha a férfi azonos volt a filmben szereplővel? Hogyan fogom megtalálni? Elindulok egy szerencsétlen nyomorult porladó nyomain, aki jó egy éve meghalt?

Csütörtökön láttam őket a bokszmeccsen. Hétfő volt. Ha a fiú a férfi fia, és a kapcsolatuk teljesen ártatlan, akkor fölöslegesen pörögtem. Ha meg nem, akkor meg alaposan elkéstem.

Ha meg akarta ölni a fiút, ha ki akarta folytatni a vérének a lefolyóba a padlón, akkor elég sanszos, hogy mostanra már megtette.

De akkor meg miért vitte el a bokszmérkőzésre? Talán mert szereti a kifinomult pszichodramákat, és előtte bensőséges kapcsolatot alakít ki áldozatával. Ez megmagyarázná azt, hogy a fiú a filmben miért nem félt az elején, sőt, elég blazírtan tűrte, hogy kikötözték.

Ha a fiú halott is volt, semmit sem tehettem érte. Ha életben volt, akkor sem sokat, mert fényévekre voltam a Lakkférfi azonosításától és megtalálásától, és csigalassúsággal haladtam.

Egy darab halottam volt. És azzal mire mentem? Leveque-nek volt egy kazettája, amin a Lakkférfi megölt egy fiút. Leveque erőszakos halált halt, feltehetően nem egy szokványos rablás áldozataként a város olyan részében, ahol a késelés megszokott dolog. Leveque egy pornó- boltban dolgozott, ráadásul feketén, ami azt jelenti, hogy akár évek óta ott lehetett, leszámítva azt, hogy Gus Giesekind szerint Leveque alig mozdult ki otthonról.

A legutolsó rendes állása meg...

Kikerestem a telefonkönyvből egy számot. Amikor az üzenetrögzítő válaszolt, üzenetet hagytam. Aztán fogtam a kabátom, és lementem az Armstrongba.

Mire odaértem, már ott volt a vékony férfi kecskeszakállal és teknőckeretes szemüvegben. Barna kordbársony zakót viselt, könyökénél bőr rávarrással, és hajlított szárú pipát szívott. Párizsban teljesen otthonosan nézett volna ki, amint a Szajna partján egy kávézóban az eszpresszóját kortyolgatja. De most kanadai sört ivott egy kocsmában az Ötvenhetedik utcában, és egyáltalán nem lógott ki a képből.

– Manny – mondtam. – Hiszen csak most hagytam üzenetet.

– Tudom – felelte. – Hallottam is, amint beléptem az ajtón. Azt mondtad, itt fogsz majd keresni, ezért aztán becsuktam magam mögött az ajtót, és rögvest ideindultam. Még a kabátomat sem kellett felvennem, mert még mindig rajtam volt. És mivel olyan közel lakom, ezért...

– Ilyen hamar ideértél.

– Olybá tűnik.

– Leülünk? Jó újra látni, Manny. Olyan keveset találkozunk.

Naponta találkoztunk, amikor Jimmy kocsmája szinte a második otthonom volt a Kilencedik sugárúton. Manny Karesh törzsvendég volt, a legtöbbször csak egy órára ugrott be, de néha az egész estét ott töltötte. A CBS technikus volt, és itt lakott a sarkon. Soha nem piált keményen, és legalább annyit rendelt az étlapról, mint az itallapról, ám a legjobban mégis a társaságot

kedvelte.

Leültünk, én kávét rendeltem meg hamburgert, és elmeséltük egymásnak, mi történt velünk az elmúlt pár évben. Manny nyugdíjba vonult, mire azt feleltem, hogy én is valami effélét hallottam.

– De többet dolgozom, mint valaha – mondta. – Szabadúszó vagyok, néha a korábbi munkahelyemen, néha máshol. Annyit dolgozom, amennyit akarok, plusz még a nyugdíjam is kapom.

– Ha már szóba hoztad a CBS-t – jegyeztem meg.

– Szóba hoztam?

– Most már igen. Van valaki, akiről meg akarlak kérdezni téged, mert lehet, hogy régebben ismerted. Három évig dolgozott a csatornánál, és nyolcvankettő őszén mondott fel.

Kivette a pipát a szájából, és bólintott.

– Arnie Leveque – mondta. – Szóval végre felhívott. Nem voltam biztos benne. Miért vagy annyira meglepve?

– Miért hívott volna fel?

– Úgy érted, hogy nem hívott fel? Akkor miért...?

– Te kezd. Miért hívott volna fel?

– Mert magándetektívre volt szüksége. Egy forgatáson futottunk össze. Mikor is lehetett? Fél éve?

Régebben, mint gondoltam.

– Nem is tudom, hogyan került szóba, de tudni akarta, nem ismerek-e egy magándetektívet, bár arra nem merek megesküdni, hogy ezt a szót használta. Azt feleltem, hogy ismerek valakit, egy exzsarut, aki a környéken lakik, megadtam neki a neved, a számodat azonban nem tudtam fejből, viszont megmondtam neki, hogy a Northwestben laksz. Még mindig ott laksz?

– Igen.

– És még mindig ezt csinálod? Remélem, nem gond, hogy megadtam neki a neved.

– Dehogyan – feleltem. – Köszönöm. Viszont nem hívott fel.

– Nos, én azóta nem találkoztam vele, Matt, és ennek már legalább fél éve, szóval ha eddig nem jelentkezett nálad, nem is nagyon fog.

– Az biztos – közöltem. – És biztosan régebben találkoztatok, mert tavaly májusban meghalt.

– Nem mondod komolyan. Meghalt? De hát olyan fiatal ember volt. Persze, túlsúlyos, de akkor is. – Belekortyolt a sörébe. – Mi történt vele?

– Megölték.

- Az isten szerelmére, hogyan?
- Utcai rablás. Leszúrták. A jelek szerint.
- „A jelek szerint.” Lehet, hogy nem ez történt?
- De, ez történt, és hivatalosan senki sem gyanakszik másra. Leveque nevébe az egyik ügyem kapcsán futottam bele. Miért volt szüksége magándetektívre?
- Nem mondta. – Manny megrázta a fejét. – Alig ismertem. Amikor a CBS-nél kezdett dolgozni, fiatal volt és éhes. Technikusasszisztensként a forgatócsoport tagja volt. És szerintem nem is dolgozott olyan sokáig velünk.
- Három évig.
- Kevesebbnek tűnt.
- Miért ment el?
- Manny beletúrt a szakállába.
- Az az érzésem, hogy hagytuk elmenni.
- Emlékszel, hogy miért?
- Szerintem már akkor sem tudtam. Az az igazság, hogy a fiatal Arnold személyisége nem volt megnyerő. Túlméretes napközis volt, és ezt a kifejezést nem gyakran használom. De ez volt, és valahogy egészen sajátos módon kezelte a higiénia gyakorlati vonatkozásait. Nem sűrűn borotválkozott, ugyanazt az inget két-három nappal tovább hordta a kelleténél. És persze kövér volt. Vannak kövér férfiak, akik jól viselik a súlyukat. Arnold nem tartozott közéjük.
- És a CBS után szabadúszóként kapott munkát?
- Amikor utoljára összefutottam vele, ezt csinálta. Ugyanakkor én is szabadúszom, és egyetlen alkalommal sem találkoztam vele. Ennek ellenére úgy gondolom, rendszeres munkája lehetett, mert nem láttam rajta, hogy ne futotta volna napi három étkezésre.
- Egy ideig egy boltban dolgozott a Times Square-en.
- Tudod – mondta Manny ezt el is tudom hinni. Valahogy rávall. Mindig lihegett, mintha folyton levegő után kapkodott volna. El tudom képzelni, amint valaki feltűnés nélkül besurran egy ilyen boltba, ahol Arnie áll a pult mögött, tenyerét dörzsölve és ravaszul mosolyogva... – Megrándult. – Nézz már, Arnold meghalt, én meg hogyan beszélek róla. – Meggyújtott egy gyufát, és a pipájába dugta. – Olyannak írom le, mint Frankenstein ördögi laborasszisztensét. Kétségtelenül jól állt volna neki a szerep. Édes jó anyám mindig azt mondta, a holtakról csak rosszat mondjak. Mert ők már nincsenek abban a helyzetben, hogy bosszút álljanak.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

– Azért ez elég ijesztő – mondta Elaine. – Meghalt, mielőtt felvehette volna veled a kapcsolatot, aztán a síron túlról utánad nyúlt.

Kérdően néztem Elaine-re.

– Mégis hogyan mondanád? Van egy kazetta a szobájában, meghal, a főbérelője eladja...

– Az a nő csak a házmester.

– ...egy videotékának, ahonnét kiveszi valaki, és rögtön hozzád szalad vele. Mennyi esélye van ennek?

– Ugyanazon a környéken lakunk. Én, Manny, Leveque, Will Haberman, plusz a videotéka. Így aztán elég kicsi a szalmakazal, amiben meg kell találjunk egymást.

– Aha. Mit is mondtál a véletlenről? Hogy isten így akarja megőrizni anonimitását?

– Ezt mondják.

Miután elbúcsúztam Mannytól, felhívtam Elaine-t. Megfázott, mondta, egész nap fáj mindene, tüszögött és köhögött.

– Ember ennél többet nem kívánhat – sóhajtott. – Mindenem fáj.

Sok C-vitamint szedett, és forró vizet ivott citromlével.

– Szerinted mi történt valójában Leveque-vel? Hol kerül a képbe?

– Szerintem ő volt az operatőr – mondtam. – Kellott lennie egy negyedik embernek is a helyiségben, ahol a filmet forgatták. A kamera mozgott, ki-be variózott. Lehet úgy is filmet csinálni, hogy leteszed, beállítod, aztán csinálod előtte, amit akarsz, de nem így volt, néha a férfi meg a nő is benne voltak a képben, a kamera mégis mozgott.

– Nem vettem észre. Annyira lekötött, ami történt.

– Csak egyszer láttad. Én azóta még kétszer, ne feledd.

– Hogy az apróságokat is meg tudd figyelni.

– Leveque járatos volt ebben a szakmában. Három évig dolgozott egy csatornánál, eléggé alantas pozícióban. Aztán szabadúszó lett. Aztán egy pornóboltban dolgozott a Times Square-en, majd Koch polgármester egyik nagytakarítása során letartóztatták. Ha szükséged lenne egy emberre egy pornófilm forgatásához, Leveque a logikus választásod.

– És vajon azt is engednéd, hogy lefilmezzen egy gyilkosságot?

– Talán Leveque is benne volt annyira a dologban, hogy nem kellett aggódniuk miatta. Lehet, hogy a gyilkosságot nem is tervezték, lehet, hogy a fiút csak bántani akarták, aztán elragadta őket a lendület. Mindegy. A fiút megölték, a gyilkosságot filmre vették, és ha nem Leveque állt a kamera mögött, akkor valaki más.

– És nála maradt egy másolat.

– Amit elrejtett – mondtam. – Herta Eigen azt állítja, hogy az összes kazettát eladta Fieldingnek, amit a lakásban talált. Ennek nincs sok értelme. Aki benne van ebben a bizniszben, annak más kazettái is vannak, nem csak műsorosak. Szerette a régi filmeket, és biztosan sokat felvett a tévéből. És az is biztos, hogy a saját munkáit megőrizte, akár pornó- filmek voltak, akár másfélék. És üres kazettákat is tartott, hogy legyen mire felvennie a filmjeit.

– Szerinted hazudott a házmester.

– Szerintem valaki beugrott a lakásába, és elvitte az inkrimináló dolgokat, miközben Leveque testhőmérséklete jelentősen csökkent a sikátorban. Az órája és a tárcája eltűnt, ami rablásra utal, csak hogy a kulcsai is eltűntek. Szerintem aki megölte őt, fogta a kulcsait, elment a lakásába, és a műsoros kazettákat leszámítva minden más kazettát elvitt.

– Miért nem vitt el mindent?

– Lehet, hogy nem érdekelte őt *A máltai sólyom* három változata. Lehet, hogy annyi mindent kellett elvinnie, hogy azokat már nem bírta el. Miért vigyen el valamit, ha nyilvánvalóan nem arra van szüksége?

– És azt a kazettát kereste, amit mi láttunk?

– Lehet, hogy Leveque más filmeket is csinált a Lakkférfinak, és mindenről megtartott egy másolatot magának, ezt az egyet viszont alaposan elrejtette. Nemcsak egy műsoros kazetta tokját használta, hanem a film közepére rögzítette a másikat. Ha valaki belenézett a filmbe, nem látott mást, mint *A piszkos tizenkettőt*, és félredobta.

– Micsoda csalódás lehetett ez a barátodnak. A feleségével Lee Marvint meg a fiúkat nézték, és hirtelen...

– Tudom.

– Miért rejtette el olyan gondosan Leveque ezt a filmet?

– Mert félt. Gondolom, ugyanezért kérdezte meg Mannytól, hogy nem ismer-e egy magándetektívet.

– És mielőtt felhívhatott volna téged...

– Nem tudom, hogy felhívott volna-e – mondtam. – Mannyvel beszéltem, mielőtt téged hívtalak. Azt mondta, sikerült azonosítani otthon a naptárában a

munkát, amin együtt dolgozott Leveque-kel. Valamikor április harmadik hetében találkoztak, és Leveque-et csak május kilencedikén ölték meg. Lehet, hogy másokat is megkérdezett, ismernek-e magánnyomozót. Lehet, hogy talált valakit, lehet, hogy úgy döntött, egyedül intézi el a dolgot.

– Mit intézett el? Zsarolást?

– Az például egy lehetőség. Lehet, hogy sok ocsmány jelenetet felvett, sőt lehet, hogy nem csak a Lakkférfi volt az egyetlen, akit zsarolt. Vagy valaki más ölte meg. Lehet, hogy fel akart hívni, de nem tette meg. Nem az én ügyfelem volt, így nem is az én dolgom megtalálni a gyilkosát. – A szembe lévő épületben felvillant néhány lámpa. – Nem az én dolgom bármit is tenni a Lakkférfival. Thurman az én dolgom, és pont azzal nem foglalkozom.

– Nem lenne jó, ha minden összeérne?

– Ez is eszembe jutott – ismertem el.

– És?

– Nem számítok rá.

Elaine mondani akart valamit, aztán tüszentett egyet, és közölte, hogy nagyon reméli, ez nem influenza. Azt feleltem, hogy holnap meglátogatom, és addig is egye a C-vitamint és igya a limonádét. Megnyugtató, hogy ezt fogja tenni, majd hozzátette, hogy őszintén úgy érzi, semmiféle hatása sincs.

Egy ideig csak ültem, és néztem ki az ablakon. Aznap estére hideg időt mondtak, reggelre pedig havat ígértek. Fogtam a Newgate-naptárt, és egy Dick Turpin nevű útonállóról olvastam, aki valamiféle népi hős lehetett a maga idejében, bár nem tudtam rájönni, hogy miért.

Háromnegyed nyolc körül pár telefonhívás után sikerült megtalálnom Ray Galindezt, a fiatal rendőrségi rajzoló, aki egyszer leült velem és Elaine-nel, hogy lerajzoljon egy férfit, aki mindkettőnk meg akart ölni. Mondtam neki, hogy lenne egy kis munkám a számára, ha rám tudna szánni egy órát vagy kettőt. Azt felelte, hogy a délelőtt megfelelő neki, így megbeszéltük, hogy tízkor találkozunk a Northwestern halijában.

Elmentem a fél kilences gyűlésre a St. Paulba, utána meg egyenesen haza. Arra gondoltam, hogy korán lefekszem, de aztán órákig csak ültem. Néha elolvastam egy-két bekezdést egy haramiáról, akit teljes joggal kötöttek fel kétszáz évvel ezelőtt, aztán leraktam a könyvet, és néztem kifelé az ablakon.

Három körül lefeküdtem. Lehet, hogy valahol havazott, de nem New Yorkban.

Ray Galindez pontban tízkor megjelent, és felmentünk a szobámba. Lerakta táskáját az ágyra, elővette a mappáját, néhány puhahegyű ceruzát meg egy

radírt.

– Miután tegnap este beszéltünk – mondta –, eszembe jutott a pasi, akit utoljára rajzoltam magának. Végül sikerült elcsípnie?

– Nem, de nem is keresem egy ideje. Megölte magát.

– Tényleg? Akkor, gondolom, nem volt lehetősége összehasonlítani az arcát a rajzommal.

De volt, ám ezt nem mondhattam meg neki.

– A rajz kiválóan sikerült – feleltem. – Sok embernek megmutattam, és a legtöbben fel is ismerték.

Galindez ennek nagyon örült.

– És azzal a nővel még tartja a kapcsolatot? Magam előtt látom a lakását, minden fekete meg fehér, és az a kilátás a folyóra. Nagyon szép lakás.

– Igen, kapcsolatban vagyok vele – feleltem. – Ami azt illeti, rendszeresen találkozom is vele.

– Tényleg? Nagyon kedves nő. Még mindig ott lakik? Örültség lenne elköltözni onnan.

Igen, válaszoltam, még mindig ott lakik.

– És megőrizte a rajzot, amit készített.

– A rajzot, amit készítettem? Arról a pasiról? Azt a rajzot?

– Bekeretezve lóg a falon. Azt mondja, ez egy olyan kategória, amivel a művészettörténet és a gyűjtők érdemtelenül nem foglalkoztak, majd miután lemásoltattam a rajzot, fogta, bekereteztette, és kirakta a falra.

– Ne mondja már!

– Esküszöm. A nappaliba akasztotta fel, de rávettem, hogy tegye át a fürdőbe. Állandóan azt éreztem, hogy engem néz. Nem ugratom, Ray, a kép tényleg ott lóg szép alumíniumkeretben, tükröződésmentes üveg mögött.

– Jézusom – mondta. – Ilyenről még csak nem is hallottam.

– Nos, a hölgy nem hétköznapi.

– Azt látom. Tudja, azért jó ezt hallani. Úgy értem, a hölgynek remek az ízlése. Emlékszem a festményre a falon. – Leírta az ablak melletti falon lógó nagy absztrakt olajfestményt, mire mondtam neki, hogy pokoli emlékezőtehetsége van. – Művészet – felelte. – Tudja, ez az én heppem. – Elfordult, mintha kicsit zavarban lett volna. – Mi van mára? Egy nagyon rossz ember?

– Egy nagyon rossz ember, meg két gyerek.

Könnyebben ment, mint gondoltam. Az idősebbik fiút a filmen láttam, a férfit azonban és a fiatalabb fiút már nem tudtam ilyen alaposan megnézni.

Ugyanakkor mindhármójukra olyan sokszor gondoltam, olyan sokszor láttam őket magam előtt, hogy az arcukat teljesen tisztán fel tudtam idézni. Az a fajta vizualizációs technika, amit Galindez használt, segített, de szerintem anélkül is ment volna. Nem kellett erőlködnöm, hogy magam előtt lássam az arcukat. Csak be kellett csuknom a szemem, és máris ott voltak.

Galindeznek egy órára sem volt szüksége, hogy a fejemben lévő képeket átültesse papírra. Mindhárman ott voltak: a férfi, akit a szorító mellett láttam, a fiú, aki a balján ült, meg a harmadik, akit megöltek.

Jól együtt tudtunk dolgozni Galindezzel. Voltak pillanatok, amikor mintha az agyamban olvasott volna a ceruzájával, olyasmit ragadva meg, amit én nem voltam képes elmondani neki. Ráadásul a rajzok visszaadták az érzelmi kisugárzást is. A férfi veszélyesnek látszott, a fiatalabb fiú sebezhetőnek, az idősebb pedig pokolba tartónak.

Miután végeztünk, Galindez letette a ceruzáját, és kiszaladt belőle egy sóhaj.

– Ez sokat kivesz az emberből – mondta. – Nem tudom, miért, hiszen csak ülök és rajzolok. Egész életemben ezt csináltam, de most az volt az érzésem, mintha mi ketten... Összekapcsolódtunk volna.

– Elaine azt mondaná, hogy szellemi szinten voltunk egyek.

– Tényleg? Én is éreztem valamit, mintha valahogyan velük is összekapcsolódtam volna. Kemény volt. – Mondtam neki, hogy a rajzok pontosan olyanok, amilyeneket akartam, majd megkérdeztem, hogy mennyivel tartozom. – Nem is tudom – felelte. – Mennyit adott a múltkor? Százat? Annyi most is jó lesz.

– Százat egy rajzért fizettem. De most hármat csinált.

– Egyszerre a hármat, és mennyit dolgoztam vele? Egy órát? A százast bőven elég.

Adtam neki két darab százast. Ellenkezni próbált, majd közöltem vele, az extra százast azért jár, hogy szignálja a rajzokat.

– Az eredetiket Elaine-nek adom – magyaráztam. – Bekereteztetem őket, és ez lesz a Valentin-napi ajándéka.

– Jézusom, már ilyen közel van? Már mint a Valentin-nap. Azon is el kell kezdeni gondolkodni. – Szégyenlősen a karikagyűrűjére mutatott. – Ez azóta került ide, hogy legutóbb találkoztunk – mondta.

– Gratulálok.

– Kösz. Tényleg azt akarja, hogy szignózzam őket? Mert azért nem kell ám extrát fizetnie. Sőt, én érzem megtisztelve magam.

– Tegye csak el a pénzt, Ray – mondtam. – Vegyen valami szépet a feleségének.

Vigyorgott, majd mindegyik rajzot szignálta.

Együtt indultunk el a hotelból, mert ő metróval a Nyolcadik sugárútra ment, én meg elkísértem a sarokig, ahol megálltam egy fénymásolónál, és mindegyik rajzból csináltattam két tucat másolatot, miközben a szomszédos büfében megettem egy bagelt egy csésze kávéval. Az eredeti rajzokat beadtam egy galériába a Broadwayn azzal, hogy keretezzék be nekem, aztán hazamentem, és minden másolat hátoldalára rápecsételtem a nevemet és a címemet. Párat összehajtottam, és a zakóm zsebébe tettem, majd ismét elindultam otthonról, ezúttal a Times Square-re.

Utoljára a hóhullám közepén jártam itt. Most meg harapós hideg volt. Kezemet zsebre dugtam, kabátomat a nyakánál is begomboltam, és azt kívántam, bárcsak lett volna annyi eszem, hogy legalább kesztyűt veszek. Az ég a szürke több árnyalatában játszott, és hamarosan a beígért hó is megérkezni látszott.

Az utca ennek ellenére nagyjából ugyanolyan volt, mint nyáron. A kis csoportokban álló kölykök melegebben öltöztek, de azt nem lehetett volna mondani, hogy az időjárásnak megfelelően. Többet mozogtak, összehúzódtak a hideg miatt, de ezt leszámítva nagyjából ugyanúgy néztek ki.

Az utca egyik oldalán lesétáltam, aztán vissza, és amikor az egyik fekete gyerek odamorgta, hogy „Füvet?”, nem intéztem el egyetlen kézlegyintéssel. Ehelyett egy kapualjra mutattam, és odamentem. A kölyök is azonnal odalépett, a szája alig mozgott, amikor megkérdezte, hogy mit akarok.

– TJ-t keresem – feleltem.

– TJ – mondta. – Ha lenne olyanom, biztosan adnék is belőle. Ráadásul jó áron.

– Ismered őt?

– Úgy érti, hogy az valaki? Azt hittem, anyag.

– Nem érdekes – intettem. Hátat fordítottam neki, mire megfogta a karomat.

– Nyugi van. Beszélgetünk, nem? Ki az a TJ? Nem inkább DJ? Komázza?

– Ha nem ismered őt...

– TJ. Amikor ezt hallom, egy öreg ember jut az eszembe, a Yankees-ben játszott. Tommy John? Már visszavonult. Akármit is akar TJ-től, ember, tőlem jobbat és olcsóbban kapja meg.

Adtam neki egy névjegykártyát.

– Mondd meg neki, hogy hívjon fel.

– Mi vagyok én, a kurva inasa?

Még vagy fél tucatszor bonyolódtam ennek a beszélgetésnek valamelyik változatába a közösség helybéli oszlopos tagjaival. Páran azt mondták, ismerik TJ-t, páran azt, hogy nem, és nem láttam okát, hogy bármelyiküknek is higgyek. Senki sem tudta, ki lehetek, és a szemükön láttam, mit gondolnak: vagy én akarom őket kihasználni, vagy ők akarnak engem kihasználni. Vagy én verem át őket, vagy ők vernek át engem.

Eszembe jutott, hogy másvalakit is megbízhatok, nem kell nekem TJ-re várnom, elvégre a környék tele van svindlerekkel. TJ sem volt más, méghozzá meglepően sikeres svindler, akinek még én is bedőltem öt dollár erejéig, pedig egy ideje járom már az utcákat. Ha éppen olyanom volt, hogy ötdollárosokat osztogassak, az utca tele volt kölykökkel, akik örömmel fogadták volna el a pénzt.

És még csak keresnem sem kellett volna, TJ ugyanis nem volt sehol. Fél éve láttam utoljára, és az rengeteg idő, főleg a város ezen részén. Lehet, hogy máshová tette át vadászterületét. Vagy talált magának másik munkát. Vagy éppen Riker's Islanden van, esetleg az állam északi részén ül börtönben.

Vagy akár halott is lehet. Erre az eshetőségre is felkészülve végigfuttattam a tekintetem az utcán, és azon tűnődtem, hogy az ott látott kölykök közül hányan érik meg a harmincötöt. Egy részükkel a drog végez, más részükkel betegségek, a maradék meg megöli egymást. Komor gondolat volt, hamar elűztem a fejemből. A Negyvenkettedik utcát éppen elég nehéz volt a jelenben elviselni. Belegondolni a jövőbe – ez már nem ment.

A Testamentum Ház úgy indult egykoron, hogy egy episzkopális pap megengedte az otthonról elszökött gyerekeknek, hadd aludjanak chelsea-i lakásának padlóján. Nemsokára rábeszélte egy ingatlanulajdonost, hogy adományozzon neki egy düledező házat pár sarokra a Penn állomástól, másoktól meg pénzt kért, hogy megvehesse a ház két oldalán álló épületeket. Két évvel ezelőtt ez a másik jótevő megvásárolt egy ötemeletes ipari épületet, és odaadta a papnak. A Negyvenkettedik utcáról odamentem, és egy őszülő hajú nő hideg, kék szemekkel elmesélte nekem az intézmény történetét.

– Ezt itt úgy hívják, hogy Új-Testamentum Ház – mondta –, az eredeti komplexum neve pedig természetesen Ó-Testamentum Ház. Joyner atya egy ideje azon dolgozik, hogy adományozzanak egy épületet az East Village-ben is, de el nem tudom képzelni, hogy a gyerekek azt minek fogják hívni. Maradt

az Apokrif, de az szerintem nem hangzik valami jól.

Az épület bejáratában álltunk, mellettünk egy táblán a szabályok. Huszonegy év alatt mindenkit szívesen láttak, de az épületbe senki sem hozhatott be magával drogot, alkoholt vagy fegyvert, valamint hajnali egy és reggel nyolc között senkit sem engedtek be.

Mrs. Hillstrom kedvesen, ám óvatosan viselkedett, ami érthető volt: nem tudta, hogy jótékony lelkű adományozó vagyok-e, vagy prédára leső ragadozó. Akármilyen is voltam, az épületbe nem léphettem be, pedig nem volt nálam sem drog, sem alkohol, sem fegyver, igaz, a korhatárt jócskán túlléptem.

Megmutattam neki a két fiúról készült képet. Anélkül, hogy megnézte volna a rajzokat, így felelt:

– Sajnálom, de nem beszélhetünk arról, hogy ki tartózkodik nálunk.

– Nincs miről beszélnie. – Rám nézett. – Egyik fiú sem lakik itt.

A nő erre megnézte a rajzokat.

– Ezek rajzok – jegyezte meg. – Szokatlan.

– Szerintem legalább az egyikük itt kötött ki. Akár mindketten. Elszöktek otthonról.

– Elveszett fiúk – bólintott, aztán megint megnézte a rajzokat. – Akár testvérek is lehetnének. Kik ők?

– Ezt próbálom kideríteni. A nevüket sem tudom, meg azt sem, hogy honnét szöktek el.

– Mi történt velük?

– Azt hiszem, ő halott. A másik meg nagy veszélyben van. – Egy pillanatra elhallgattam. – Vagy már túl van a veszélyen.

– „Túl van a veszélyen.” Ez azt jelenti, hogy ő is meghalt? Ezt akarja mondani?

– Igen.

Fejét kicsit oldalra fordítva a szememet fürkészte.

– Maga nem mond el nekem mindent. Miért rajzokat mutogat fényképek helyett? Hogyan keresheti a fiúkat, ha egyszer azt sem tudja, hogy kik ők?

– Vannak dolgok, amikről nem akar tudni.

– Hogyne – mondta a nő. – Mégis tudok róluk. Én egy fizetett alkalmazott vagyok, Mr. Scudder, nem önkéntes. Napi tizenkét órát dolgozom, heti hat napot, és gyakran még vasárnap sem pihenek. Van egy saját szobám, naponta háromszor eszem, és heti tíz dollárt kapok. Ez még cigarettára sem volt elég, ezért leszoktam róla, és most a fizetésem felét odaadom a gyerekeknek. Tíz hónapja vagyok itt, Mr. Scudder, és háromszor mondtam fel. Amikor

betanítottak a munkára, beleegyeztem, hogy egy évet itt maradok, ezért amikor először felmondtam, attól tartottam, hogy kiabálni fognak velem. Mondtam Joyner atyának, hogy nem bírom tovább, el kell mennem, mire így felelt: „Maggie, én irigyellek téged. Istenre esküszöm, én is felmondanék, ha lehetne.” Mire azt mondtam neki, hogy meggondoltam magam, mégis maradok. „Isten hozta”, mondta az atya.

– Másodszor sírva mondtam fel, harmadszor meg üvöltve. Ne higgye, hogy már nem tudok sírni vagy üvölni. Olyan dühös voltam, hogy felmondtam, aztán annyira sírtam, hogy felmondtam, de mindkétszer megnyugodtam, és úgy döntöttem, hogy maradok. Mindennap látok valamit, ami miatt legszívesebben mindenkit megragadnék az utcán, jól megráznám, és elmondanám neki, hogy mi folyik itt. Mindennap olyasmivel találkozom, amiről maga azt mondja, hogy nem akarom tudni. Az Ó-Testamentum Ház egyik épülete a HIV-számyunk. Tudta ezt? Minden egyes fiú tesztje pozitív. És egyik sincs huszonegy éves. A legtöbben nem is lesznek, mert még előtte meghalnak. Szóval úgy gondolja, hogy van valami, amit nem mondhat el nekem? Azt hiszi, van, ami még ennél is rosszabb?

– Azért gondolom – mondtam hogy az idősebbik fiú halott, mert láttam egy filmben egy nővel meg egy férfival. Azt hiszem, a film végén megölték őt. Azért gondolom, hogy a fiatalabbik fiú veszélyben van vagy már meg is halt, mert a múlt héten egy férfi társaságában láttam, aki szerintem abban a filmben szerepelt, amelyikben a másik fiút megölték.

– És lerajzolta a fiúkat.

– Én egy almát sem tudok lerajzolni. Egy rendőrségi rajzoló készítette őket.

– Értem. – Oldalt pillantott. – Tényleg vannak ilyen filmek? Tényleg annyi pénzt lehet keresni velük?

– Nem tudom, hány ilyen film van. És nem gondolom, hogy annyi pénzt lehetne keresni velük. Szerintem ezek az emberek saját szórakoztatásukra készítik a filmeket.

– „Saját szórakoztatásukra.” – Megrázta a fejét. – Volt egy görög mitológiai alak, aki a saját gyerekeit falta fel. Kronosz. Nem emlékszem, miért. Biztos volt rá valami oka. – Szeme rám villant. – A saját gyermekeinket esszük meg, egy egész generáciányit. Nem becsüljük őket, szemétre dobjuk őket. Néha szó szerint felfaljuk őket. Ördögimádók gyerekeket áldoznak fel... és... megfőzik és megeszik őket. Férfiak gyerekeket vesznek az utcán, aztán szexeknek velük, majd megölik őket. Azt

mondja, hogy látta ezt a férfit, látta a fiatalabbik fiúval? A saját szemével látta?

– Azt hiszem, ugyanazt a férfit láttam.

– És normális volt? Éppolyan ember volt, mint a többi? – Megmutattam neki a rajzot. – Átlagosnak látszik – mondta. – Ezt gyűlölöm a legjobban. Gyűlölöm a gondolatát annak, hogy hétköznapi emberek követnek el ilyen ocsmány dolgokat. Azt akarom, hogy szörnyetegnek látsszanak. Ha egyszer szörnyetegként viselkednek, akkor miért ne nézhetnének ki annak? Érti maga, hogy az emberek miért művelnek ilyesmit?

– Nem.

– „Maggie, én irigyellek téged”, mondta Joyner atya. „Istenre esküszöm, én is felmondanék, ha lehetne.” Utána arra gondoltam, hogy pontosan tudta, mit kell mondania azért, hogy maradjak. Hogy milyen ravasz volt. De nem hiszem. Szerintem komolyan gondolta, ez volt az igazság. Mert számomra is ez az igazság. Istenre esküszöm, bárcsak felmondhatnék.

– Értem.

– Érti? – Megint a rajzokra nézett. – Lehet, hogy láttam ezeket a fiúkat. Nem ismerem fel őket, de könnyen lehet, hogy láttam őket.

– Az idősebbet nem láthatta. Azt mondta, tíz hónapja van itt, és szerintem akkor már elkészült ez a film.

Megkért, hogy várjak egy kicsit, majd belépett az épületbe. Ott álltam, közben két gyerek bement a házba, és többen kijöttek. Hétköznapi kölyköknek látszottak, nem olyan utcakölyköknek, mint azok a Negyvenkettedik utcában, nem látszott rajtuk, hogy milyen körülmények között élnek. Azon tűnődtem, miért hagyták ott otthonukat, és jöttek ebbe a repedező városba. Maggie Hillstrom talán meg tudta volna mondani, de én nem akartam hallani.

Brutális apák, közönyös anyák. Részeg erőszak. Vérfertőzés. Nem akartam hallani róla, el tudtam én magam is képzelni. Senki sem hagyta ott az édes, meleg otthont csak azért, hogy itt kössön ki.

Megint a szabályokat olvastam, amikor Maggie megjelent. Senkinek sem voltak ismerősek a rajzok. Felajánlotta, hogy megtartja őket, és megmutatja másoknak is. Azt feleltem, hogy az jó lenne, és adtam neki még párat. – A telefonszámom a hátoldalon van – mondtam. – Bármikor hívhat. És hadd adjak pár rajzot a férfiről is. Megmutathatná a gyerekeknek, hogy ne menjenek annak a közelébe, aki akár csak egy kicsit is hasonlít rá.

– Mindig mondjuk nekik, hogy ne menjenek férfiak közelébe – jegyezte meg –, de nem hallgatnak ránk.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

– Michael Joyner atya – mondta Gordie Keltner. – Leveleket küld nekem, ahogy szerintem a szabad világban mindenkinek küld leveleket, de én azért kapom a hírlevelét, mert egyszer pénzt küldtem neki. „Megmenthetek egy gyereket huszonöt dollárral.” Ez volt az adomány gyűjtőjének a felhívása. „Itt van ötven dollár”, írtam vissza neki. „Mentsen meg kettőt.” Aztán kiállítottam egy csekket ötven dollárról, és a levéllel együtt borítékba raktam. Találkozott a jóságos atyával?

– Nem.

– Én sem, de láttam a tévében. Philnek vagy Geraldónak vagy Oprah-nak mesélt a felnőtt férfiak veszélyéről, akik az elveszett gyerekeket vadásszák, meg a pornográfia ocsmány szerepéről, amivel csak feltüzelik a férfiakat, így hozva létre egy önálló iparágat, ami a gyerekek kizsákmányolásából él. Ez mind igaz lehet, de arra gondoltam: Ó, Michael, nem játszod egy kicsit túl a szereped? Mert esküszöm, hogy az atya olyan meleg, mint egy floridai strand homokja.

– Tényleg?

– Tudod, hogy mit mondott Tallulah Bankhead? „Én sak annyit tudok dhágám, hogy az én fahkamat soha nem szopogatta.” Nem hallottam az atyáról pletykákat, és a bárokban sem láttam, és lehet, hogy neki találták ki a cölibátust, csak éppen nem kell megtartóztatnod magad, ha episzkopális vagy, ugye? Ennek ellenére melegnek néz ki, és az energiája is meleg. Biztosan maga lehet a pokol ott élni a sok csinos gyerek között, és közben még a sliccét se húzhatja le. Nem csoda, hogy egy jó szava sincs ránk, akik nem vagyunk annyira jó kisfiúk.

Gordie-val akkor találkoztam először, amikor még a Village-ben, a Hatodik körzetben voltam detektív. A kapitányság a Charles utcában volt – azóta már elköltözött a Nyugati Tizedikre Gordie pedig a Sinthia pultosa volt félállásban. Ma már a Sinthia is a múlté, mert Kenny Banks, a tulajdonosa eladta, és elköltözött Key Westbe. Mielőtt ez történt volna, Gordie a társával együtt a környékemre költözött, és megnyitották a Gyerekesztyűt abban a helyiségben a Kilencedik sugárúton, ahol Skip Devoe és John Kasabian üzemeltették a Miss Kittyt. A Gyerekesztyű nem bírta sokáig, és Gordie most egy kocsmában dolgozott, ami az én időmben még ipari raktár volt. A bárt – a

Village délnyugati sarkában a Clarkson és a Greenwich sarkán – anno Bill bácsi néven nyitották meg, de azóta Kétlövetű néven éledt újra westernstílusban.

Késő délutánra járt, így Gordie-nak bőven volt ideje rám. Rajtam kívül ketten ültek a kocsmában. Egy idősebb, öltönyös férfi ír kávéit ivott és újságot olvasott a bárpult túlsó végében, egy tömzsi alak farmerban és széles fejű csizmában biliárdozott. Megmutattam Gordie-nak a rajzaimat, ahogy a Village egyéb kocsmáiban is tettem, de megrázta a fejét.

– Helyes gyerekek – jegyezte meg. – De a pipihúst soha nem szerettem, bármit is mondok Mike atyáról.

– Kenny a fiatalokat szerette.

– Kenny javíthatatlan volt. Én magam is egy édes kis fiatal semmiség voltam, amikor neki dolgoztam, de már túl öreg ahhoz, hogy megakadjon rajtam a szeme. A kocszmákban meg a bárókban nem találsz pipiket, Matt. Régen más világ volt, mielőtt felemelték a korhatárt a kocszmákban tizennyolcra huszonegyre. Tompa fények közt egy tizennégy éves is nyugodtan elment tizennyolcra, különösen akkor, ha magas volt a korához képest, vagy jó minőségű hamis személyit szerzett valahonnan. Viszont ahhoz, hogy huszonegynek nézzenek, tizenhétnek kell lenned, és az már messze túl van a csúcson.

– Micsoda kifejezés.

– Tudom. Évekkel ezelőtt úgy döntöttem, hogy nem mondok ítéletet senkiről sem, és tudom, hogy a legtöbb fiatal fiú aktív és élénk szerepet játszik saját maga elcsábításában. Néha ők maguk kezdeményezik. De engem nem érdekel. Vénségemre moralista lettem. Szerintem helytelen egy felnőttnek szexuális kapcsolatra lépni egy gyerekkel. Hidegen hagy, hogy mit akar a gyerek. Egyszerűen helytelen.

– Én már azt sem tudom, mi helyes és mi helytelen.

– Azt hittem, a zsaruk mindig tudják.

– Tudniuk kellene. És lehet, hogy éppen ez volt az egyik oka annak, hogy már nem vagyok többé az.

– Őszintén remélem, hogy ez nem jelenti azt, hogy én meg nem lehetek többé buzi – mondta. – Ennyit tudok. – Fogta az egyik rajzot, és alsó ajkát rágva megnézte. – Amennyire hallom, az idősebb férfiakra utazó fiúk manapság az utcán dolgoznak. Lexington sugárút az Ötvenedik utca környékén. Persze ott a Times Square meg a Hudson mólói a Morton utcától felfelé. A gyerekek a West utca környékén strichelnek, a kuncsaftok ott szedik őket

össze.

– Jártam pár kocsmában a West utcában, mielőtt idejöttem.

Gordie megrázta a fejét.

– A gyerekeket nem engedik be azokra a helyekre. A keselyűk nem ott gyülekeznek. Inkább hidak alatt meg alagutakban, lassan keresik a húst a kocsijukban ülve, aztán hazamennek a feleségükhöz meg a gyerekeikhez. – Ásványvizet töltött a poharamba. – Van egy kocsmá, amit érdemes lenne megnézned, de csak később. Fél tíz előtt felesleges odamenni. Fiúkat nem találsz ott, de mocskos öregembereket igen, akik az ilyenre gerjednek. Acélsör a neve. A Tizedik utcában van, majdnem a Greenwich sugárútnál.

– Ismerem a helyet – feleltem. – De azt nem tudtam, hogy buzibár.

– Kívülről nem is látszik annak, viszont a legelszántabb pipivadászok ott piálnak. A neve direkt semleges. Csak az tudja, mi folyik ott, aki benne van ebben itt – mutatta.

Korábban felhívtam Elaine-t, de nem tudott eljönni velem vacsorázni. Vagy influenzás volt, vagy nagyon csúnyán megfázott, mindegy is, mert nem volt ereje kimozdulni otthonról, ráadásul azt sem tudta pontosan, hogy mit olvas, annyira kavargott a feje. Egyedül szunyókálni tudott a tévé előtt. Én meg maradtam a Village-ben, megettem egy spenótos pitét meg egy héjában sült krumplit az egyik kávézóban a Sheridan téren, majd elmentem egy gyűlésre a Perry utcába. Összefutottam egy nővel, akit a St. Paulból ismertem. Ott józanodott ki, aztán a barátjával a Bleecker utcába költözött. Most már házas volt, és láthatóan terhes.

A gyűlés után elsétáltam az Acélsörbe. A pultos német sassal díszített atlétát viselt, és úgy nézett ki, mint aki sok időt tölt az edzőteremben. Mondtam neki, hogy Gordie a Kétlövetűből javasolta, hogy hozzá forduljak segítségért, majd megmutattam neki a fiúkról készült rajzot.

– Nézzen körbe – mondta a csapos. – Lát itt bárki hasonlót? Nem lát. Láttá a táblát? „Aki nem huszonegy, az innen kimegy.” Nem csak azért van ott, mert jól néz ki. Komolyan gondoljuk.

– Juliusnál is volt egy tábla. „Megmondtuk már eleget, nem akarunk melegeket.”

– Emlékszem! – csillant fel a szeme. – Mintha egyetlen melegnek is megfordult volna a fejében bemenni oda. De mit várhat az ember azoktól a Borostyánliga-hercegektől? – A pultra könyökölt. – De az nagyon régen volt. A Meleg Büszkeség előtt.

– Igen.

– Hadd nézzem azokat a rajzokat még egyszer. Testvérek? Nem, nem hasonlítanak, inkább csak az arckifejezésük, ugye? Rájuk néz, és mit lát? Erős fiúk, cserkészek, pucéran fürdenek éjjel a tóban. Reggel újságot hordanak ki. A ház mögött a kertben apával dobálják egymásnak a baseball-labdát. Nézzen csak oda, úgy beszélek, mint a Donna Reed Show.

A fiúkat nem ismerte fel, ahogy az a pár vendég sem, akiknek megmutattam a rajzokat.

– Ide ezek a srácok nem jöttek – mondta a csapos. – Nem engedjük be őket, mondjon akárki akármit. Várjon csak egy percre. Ez meg ki? – A harmadik rajzot nézte, ami a Lakkférfiről készült. – Azt hiszem, őt láttam – jelentette ki. – Nem merek rá megesküdni, de szerintem láttam őt.

Ketten is odajöttek, hogy a pultra könyökölve megnézzék a rajzot.

– Hogyne láttad volna – mondta az egyik. – A filmekben. Ez Gene Hackman.

– Hasonlít rá – jegyezte meg a másik.

– Élete legrosszabb napján – közölte a csapos. – Értem, hogy miért mondjátok, de ez nem ő, ugye? – Nem, nem ő az, feleltem. – És miért rajzokat mutogat? Nem egyszerűbb megtalálni valakit egy fotó alapján?

– A fényképek annyira közönségesek – mondta az egyik vendég. – Én a rajzokat szeretem. Ez egy jó ötlet. Rajzok.

– Jon, nem akarjuk lecserélni a képeket a falon. Arról van szó, hogy valakit azonosítani kell.

Egy másik férfi, arcán az AIDS terhével, így szólt:

– Én láttam ezt a férfit. Itt is láttam, meg a West utcában is láttam. Legalább fél tucatszor az elmúlt két évben. Kétszer nővel volt.

– Hogy nézett ki a nő?

– Mint egy dobermann szuka. Fekete bőrruha, magas sarkú csizma, és szerintem szögekkel kivert izét viselt a csuklóján.

– Az anyja lehetett – jegyezte meg valaki.

– Biztosan vadásztak – mondta az AIDS-es férfi. – Portyáztak. Játosztársat kerestek maguknak. Kinyírták azokat a fiúkat? Azért keresi azt a férfit?

Az egyenes kérdés felkészületlenül ért.

– Az egyiket megölték – feleltem. – Honnét tudta?

– Mert gyilkosoknak látszottak – válaszolta egyszerűen. – Ez volt az első gondolatom, amikor megláttam őket. A nő volt Diana, a vadászat istennője. Hogy a férfi ki volt, azt nem tudom.

– Kronosz.

– Kronosz? Nos, az passzolna is rá, de nem ez ugrott be nekem.

Emlékszem, földig érő bőrkabátot viselt, amiben úgy nézett ki, mint a Gestapo ügynöke, valaki, aki hajnali háromkor kopogtat be az emberhez. Tudja, miről beszélek, látta a filmeket.

– Igen.

– Arra gondoltam, hogy ezek ketten gyilkosok, keresnek valakit, akit hazavihetnek megölni. Hülyeségeket beszélsz, mondtam magamnak, de igazam volt, nem?

– Igen – feleltem. – Igaza volt.

Metróval elmentem a Columbusra, és hazafelé menet megvettem a Times korai kiadását. Senki sem hagyott üzenetet a hotelban, és érdekes levelem sem jött. Bekapcsoltam a tévét, megnéztem a híreket a CNN-en, a reklámok alatt meg az újságot lapoztam. Aztán elkezdtem olvasni egy cikket a Los Angeles-i drogbandákról, és kikapcsoltam a tévét.

Éjfél is elmúlt már, amikor megszólalt a telefon. Egy halk hang szólt bele.

– Matt, Gary vagyok a Párizsi Zöldből. Nem tudom, érdekli-e még, de a pasi, akit a múltkor keresett, most sétált be és ült le a pulthoz. Lehet, hogy meg is issza, amit kért, mire leteszem a kagylót, de lehet, hogy egy ideig még itt marad.

Egyedül a cipőmet kellett felvennem, és már indultam is. Fáradt voltam, hosszú nap állt mögöttem, de a pokolba velem.

Azt feleltem, mindjárt ott vagyok.

A taxi öt perc alatt odaért, de én már a második percben azon gondolkodtam, hogy mégis mit csináljak. Odamegyek, nézem az embert, amint iszik, és ebből kitalálom, hogy vajon ő ölte-e meg a feleségét?

A helyzet abszurditása akkor vált teljesen nyilvánvalóvá, amikor kinyitottam az ajtót és beléptem. Mindössze ketten voltak a bárban, Gary a pult mögött, Richard Thurman meg előtte. A konyha már bezárt, a pincérek felrakták az asztalokra a székeket. A Párizsi Zöld nem tartott nyitva hajnalig, Gary rendszerint akkor szokott bezárni, amikor a pincérek elmentek haza. Volt egy olyan érzésem, hogy miattam tartott nyitva, és azt kívántam, bárcsak átgondoltam volna, mit csináljak.

Thurman a közeledtemre megfordult. Vannak, akiken nem látszik meg az ital. Mick Ballou is ilyen. Rengeteget tud piálni, és az elfogyasztott alkohol

egyetlen jele az, hogy zöld szeme egy kicsivel még keményebben néz a világra. Richard Thurman ennek pont az ellenkezője volt. Elég volt egy pillantást vetnem rá, és láttam, hogy egész éjjel keményen piált. Látszott az üveges tekintetén, a megereszkedett arcán, az enyhén lebiggyedő ajkán.

Biccentett, aztán ivott tovább. Nem láttam, mit ivott. Jég volt a pohárban, az biztos, de nem a szokásos világos sörrel vagy a vacsora előtti martinivel. Három-négy méterre tőle leültem a pulthoz, Gary pedig kérés nélkül hozott egy pohár ásványvizet.

– Dupla vodka-tonik – mondta. – Írjam a többihez, Matt?

A pohárban nem vodka volt, és számlám sem volt a bárban. Gary egyike volt azon nagyon kevés pultosnak a környéken, aki nem akart író vagy színész lenni, de a drámát ettől függetlenül nagyon kedvelte.

– Kösz – mondtam, és belekortyoltam az ásványvizembe.

– Ez egy nyári ital – jegyezte meg Thurman.

– Lehet – feleltem. – Megszoktam, hogy egész évben ezt iszom.

– A tonikot a britek találták ki. Elfoglalták a trópusokat, és elkezdték ezt inni. Tudja, hogy miért?

– Hogy lehűtse őket?

– A malária megelőzése miatt. Megelőzés. Tudja, hogy mi a tonik? Hogy hívják még?

– Kinines víznek.

– Nagyon jó. A malária megelőzésére pedig kinint kell szedni. Fél a maláriától? Lát itt szúnyogokat?

– Nem.

– Akkor nem azt issza, amit kéne. – Felemelte a poharát. – „A fiúknak rozé, a férfiaknak portói, de a hősöknek csak brandy jár.” Tudja, hogy ezt ki mondta?

– Ahogy hallom, nagy piás lehetett.

– Samuel Johnson mondta, akiről bizonyára azt hiszi, hogy a Mets egyik jobbszélsője.

– Az Darryl Strawberry. Ő is brandyt iszik?

– Jézusom – mondta Thurman. – Mit csinállok én itt? Mi a fene a bajom?

Arcát a tenyerébe temette.

– Semmi baj – feleltem. – Brandyt iszik?

– Brandyt meg crême de menthe-t. Van ereje.

Nem csoda, hogy annyira részeg volt.

- Egy hős itala – jegyeztem meg. – Gary, tölts még egyet a hősök italából.

– Nem is tudom – mondta Thurman.

– Ugyan már – legyintettem. – Még egy belefér.

Gary töltött neki még egyet, elém meg letett egy újabb pohár ásványvizet a másik helyett, amihez szinte hozzá sem nyúltam. Thurmannal felemeltük a poharunkat, és így szóltam:

– A távoli barátokra.

– Jézusom – nyögte Thurman. – Csak azokra ne.

– Akkor másra. A bűnre?

Vállá beesett, és rám nézett. Telt ajka kissé szétnyílt. Úgy nézett ki, mintha mondani akarna valamit, aztán meggondolta magát, és nagyot kortyolt az italából. Megrázkódott, majd megrázta a fejét, ahogy az ital a gyomrába ért.

– Maga ismer engem, ugye? – kérdezte.

– Hogy a fenébe ne. Régi barátok vagyunk.

– Komolyan beszélek. Nem tudja, hogy ki vagyok?

Ránéztem.

– Várjon egy percet – feleltem.

Azt várta, hogy felismerem-e a fotója alapján, ami megjelent a lapokban. Hagytam várni még egy ütemet. Aztán megszólaltam:

– Maspeth. A sportcsarnok. Csütörtök este a bokszmeccs. Igazam van?

– Nem hiszem el.

– Maga volt a kameraman. Nem, nem igaz. Maga a szorítóban állt, és a kameramant utasította, hogy mit csináljon.

– Én vagyok a közvetítés producere.

– Kábelcsatorna?

– Five Borough Cable. Ingyen adjuk a jegyeket, mégsem jönnek az emberek. Egyetlen metró jár arra, az M, és Manhattanben még senki sem tudta megfejtetni, hogy hol kell felszállni rá. Ha ott látott, akkor nem csoda, hogy felismert. Nagyjából mi ketten voltunk ott.

– Jó munkája van – jegyeztem meg.

– Úgy gondolja?

– Annyi bokszmeccset néz, amennyit csak akar. És ott vannak a csajok, akiknek lehet fogdosni a fenekét.

– Chelsea-re gondol? Az csak egy ribanc, nekem elhiheti. – Meghúzta a poharát. – Mi hozta oda? Annyira szereti a bokszot?

– Dolgoztam.

– Maga is? Riporter? Azt hittem, ismerem az összes újságíró.

Adtam neki egy névjegykártyát, és amikor megjegyezte, hogy csak a nevem

és a címem van rajta, adtam neki egy olyat, amit akkor használtam, amikor Wallynak dolgoztam a Reliable Investigationsnél. Azon volt név, cím, telefonszám.

– Maga detektív – mondta.

– Az.

– És éppen dolgozott, amikor Maspethben volt? – Bólintottam. – És most mit csinál? Most is dolgozik? Ez is a munkája része?

– Ez? A piálás meg a dumálás? Nem, ezért nem fizet nekem senki. Ha fizetnének, elmondanám.

Kivettem a kezéből a céges névjegykártyát, és zsebre tettem, a másikat azonban otthagytam nála. Most azt nézte. Hangosan felolvasta a nevemet, aztán rám nézett. Megkérdezte, tudom-e az ő nevét.

– Nem – válaszoltam. – Honnét tudnám?

– Richard Thurmannek hívnak. Ismerős?

– Csak Thurman Munson ugrott be.

– Ahogy sokaknak.

– A Yankees nem tudta kiheverni a repülőszerencsétlenségét.

– Nos, én sem vagyok a régi azóta.

– Nem értem.

– Nem érdekes. – Egy ideig hallgatott, aztán megszólalt. – Azt kezdte el mondani, hogy mit csinált Maspethben.

Legyintettem.

– Tudja.

– Nem, nem tudom. Ezért kérdezem.

– Unalmas.

– Most ugrat? Egy magádetektív? Mindenki arról álmodik, hogy magánnyomozó legyen. Már hogy a fénébe ne érdekelne. – Kezét barátian a vállamra tette. – Mi a csapos neve?

– Gary.

– Gary, még egyet nekem, abból a vodkás tonikból meg egyet emide. Szóval akkor miért mentél ki Maspeth-be, Matt?

– Tudod – feleltem –, az a vicces, hogy akár még segíthetnél is nekem.

– Mégis hogyan?

– Van ez a fickó, akit követnem kellett. – Elővettem egy rajzot a zsebemből, és figyeltem arra, hogy a férfié legyen az. – Tessék. Elöl ült a fiával. Minden rendben volt, követtem is, egyszer csak azonban eltűnt a szemem elől. Nem tudod véletlenül, hogy ki ez?

Megnézte a rajzot, én meg őt néztem.

– Ez egy rajz – jegyezte meg egy pillanat elteltével. – Egyetértettem, hogy bizony, az. – Te csináltad? „Raymond Galindez.” Ez nem a te neved.

– Nem.

– Honnét szedted?

– Úgy adták – feleltem. – Hogy felismerjem.

– És őt kellett követned?

– Őt. Kimentem vécére, és mire visszajöttem, eltűnt. A fiúval együtt. Egy pillanat alatt.

– És miért követted?

– Nem mondanak el nekem mindent. Felismered? Tudod, hogy ki ez? Az első sorban ült, biztosan láttad.

– Ki a megbízód? Ki mondta, hogy kövesd?

– Azt akkor sem mondhatnám meg, ha tudnám. A titoktartás a legfontosabb, tudod.

– Ugyan már – mondta rámenősen. – Egyedül vagyunk. Kinek mondom el?

– Azt sem tudom, ki az ügyfél – feleltem. – Ahogy azt sem, hogy miért kellett követnem a férfit. Épp eleget kaptam amiatt, hogy szem elől vesztettem a rohadékot, hidd el nekem.

– Azt meghiszem.

– Szóval felismered? Tudod, hogy ki ez?

– Nem – válaszolta. – Soha nem láttam.

Thurman nem sokkal ezután távozott. Én sem maradtam sokáig, és átmentem a kereszteződés másik oldalára, ahonnét nyugodtan tudtam követni, amint a Nyolcadik sugárút felé sétált. Hagytam, hogy biztonságos távolság legyen köztünk, aztán távolról követni kezdtem. Bement a házába, és pár perc múlva felgyulladt a fény a negyedik emeleti lakásában.

Visszamentem a Párizsi Zöldbe. Gary addigra már bezárt, de a kedvemért kinyitotta az ajtót.

– Ez jó húzás volt – mondtam. – Vodka és tonik.

– Dupla vodka-tonik.

– Ráadásul a számlámra.

– Hat dollárt mégsem számolhattam fel egy ásványvízért, nem igaz? Így sokkal egyszerűbb. Maradt még egy kis kávé. Nem kér egy pohárral, mielőtt becsukom a boltot?

A bögre kávéét kortyolgattam, Gary meg kinyitott magának egy üveg Dos

Equist. Fizetni akartam, de nem volt hajlandó pénzt elfogadni.

– Ha lehet, akkor szeretném a szolgálataimat pro bono felajánlani – mondta. – Feleannyira sem élvezném, ha pénzt fogadnék el érte, mondta a színész a püspöknek. Nos, akkor meghozta az ítéletet? Ő ölte meg a feleségét?

– Biztos vagyok benne, hogy bűnös – feleltem. – De ebben korábban is biztos voltam, viszont bizonyítékom továbbra sincs.

– Egy kicsit belehallgattam a beszélgetésükbe. Fantasztikus volt hallani, ahogy maga hirtelen egy másik ember lett. Egy kocsmatöltelék, akinek ráadásul túl sok esze sincsen. Egy pillanatra megijedtem, hogy tényleg vodka került a pohárba.

– Nos, éppen elég időt töltöttem mindenféle kocsmákban. Nem olyan nehéz felidézni, hogy mit kell tenni és hogyan kell beszélni. – És nem is lenne olyan nehéz megint ennek az embernek lennem. Csak alkoholt kell hozzáadni, és felkeverni. – Ilyen közel volt hozzá, hogy beszéljen róla – mondtam. – Nem tudom, rá lehetett volna-e venni arra, hogy ma este beszéljen, de az biztos, hogy valamit el akart mondani. Nem tudom, talán hiba volt megmutatni neki a rajzot.

– Azt adta oda neki? A rajzot? Mert magával vitte.

– Tényleg? Azt látom, hogy a névjegykártyámat itt hagyta. – Felvettem a pultról. – Persze a nevem meg a címem ott van a rajz hátulján. Felismerte a férfit, és még tagadni sem tudta valami jól. Ismeri a férfit.

– Lehet, hogy én is.

– Van még egy példányom belőle – mondtam, aztán előszedtem a rajzokat a zsebemből, és megkerestem a férfiét. Odaadtam Garynek, aki a fény felé fordította, hogy jól lássa.

– Ocsmány alaknak látszik, nem igaz? Hasonlít Gene Hackmanre.

– Nem maga az első, akinek ez feltűnt.

– Tényleg? Mert elsőre nem esett le. – Felkaptam a fejem. – Amikor itt volt. Mondtam, hogy Thurman itt vacsorázott a feleségével meg egy másik párral. Ez volt a másik párból a férfi.

– Biztos benne?

– Biztos vagyok benne, hogy ez a férfi egy nő társaságában legalább egyszer együtt vacsorázott Thurmanékkal. Az is lehet, hogy többször is. Ha Thurman azt mondta, hogy nem ismeri, akkor hazudott.

– Azt is mondta, hogy Thurman a felesége halála után nem sokkal egy férfival járt itt. Ezzel?

– Nem. Az a férfi szöke volt, és vele egykorú lehetett. Ez a férfi – mutatott a rajzra – inkább magával lehet egyidős.

– És Thurmannel meg a feleségével volt itt.

– Biztos vagyok benne.

– És egy másik nővel. Véletlenül nem emlékszik rá, hogy hogyan nézett ki?

– Gőzöm sincs. Ha a férfiről nincsen rajza, azt sem tudtam volna, hogy létezik. Megláttam a rajzot, és beugrott. Ha a nőről is lenne egy rajza...

Nem volt. Eszembe jutott, hogy Galindezzel lerajzoltatom, de túl tökéletlenül maradt meg az emlékezetemben, és arról sem voltam teljesen meggyőződve, hogy ugyanaz a nő volt-e, akit a filmben láttam.

Megmutattam neki a két fiú képét, de egyiküket sem látta.

– A fenébe – rázta a fejét. – Olyan jól ment eddig, most meg lerontottam az átlagomat. Háromból egyet ismertem csak fel. Kér még kávé? Gyorsan főzök egyet.

Ez kiváló alkalom volt a távozásra. Azt feleltem, hogy haza kell mennem.

– És még egyszer köszönöm – mondtam. – Jövök magának eggyel. Ha bármit tehetek...

– Ne hülyüljön már – legyintett, és láthatóan zavarba jött. Kültelki akcentussal így folytatta: – Csak csináltam a dógom, érti, főnök. Az mégsem járja, hogy ez itten fogja magát, oszt megöli az asszont, oszt szabadon csinál, amit akar, mert hát ki a rosseb tudja, mi a fenét fog ez még akkor itt művelni?

Esküszöm, haza akartam menni, ám a lábamnak más elképzelése volt. Észak helyett délre vitt, aztán nyugatra az Ötvenedik utcán a Tizedik sugárútra.

A Grogan sötét volt, de az acélrácsot nem húzták be teljesen, és valahol hátul mintha égett volna a villany. Odamentem a bejárathoz, és benéztem az üvegen. Mick meglátott, mielőtt kopoghattam volna. Kinyitotta az ajtót, majd bezárta utánam.

– Ezt már szeretem – mondta. – Tudtam, hogy itt leszel.

– Honnét? Én magam sem tudtam, hogy idejövök.

– Én mégis tudtam. Mondtam Burke-nek, hogy jó erős kávé főzzön, ennyire biztos voltam abban, hogy eljössz. Aztán egy órája hazaküldtem mindenkit, és leültem, hogy megvárjalak. Szóval kávé kérsz? Vagy inkább kólát? Ásványvizet?

– Kávé jó lesz. Hozom.

– Dehogy hozod. Ül le. – Vékony ajkán mosoly játszott. – Jézusom –

mondta –, mennyire örülök, hogy itt vagy.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Az egyik oldalsó asztalnál ültünk. Elöttem egy bögrében erős feketekávé, Mick előtt meg a szokásos, tizenkét éves ír whiskyje. Az üvegnek parafa dugója volt, ami manapság ritka dolog. Mick egy kis metszett- üveg pohárból ivott, ami akár Waterford is lehetett. Akármilyen is volt a pohár, nem ilyenbe mérték az átlagos vendégnek az italt, ahogy a whisky is Mick saját használatára volt félretéve.

– Tegnapelőtt éjjel is itt voltam – mondtam.

– Burke említette.

– Egy régi filmet néztem, és rád vártam. A *Kis Cézárt* Edward G. Robinsonnal. „Uram irgalmazz, Ricónak ennyi?”

– Sokáig várhattál volna – mondta. – Dolgoztam aznap éjjel. – Felemelte a poharát, és a fény felé tartotta. – Mondj meg nekem valamit. Mindig szükséged van pénzre?

– Nem jutok messzire nélküle. El kell költenem, az meg nem megy anélkül, hogy megkeresném.

– De mindig a pénzért gürcölsz?

Ezen el kellett gondolkodnom.

– Nem – feleltem végül. – Nem igazán. Nem keresek sokat, és nincs is szükségem sokra. A hotelom olcsó, kocsim nincs, biztosításom sem, és másról nem kell gondoskodnom, csak magamról. Nem bírnám sokáig munka nélkül, de valahogy mindig felbukkan valami meló, mielőtt elfogyna a pénz.

– Nekem mindig kell a pénz – mondta. – Megdolgozom érte, aztán fordulok egyet, és már el is tűnt. Csak éppen nem tudom, hogy hová.

– Mindenki ezt mondja.

– Úgy folyik ki a kezemből, mint a homok. Nyilván ismered Andy Buckley-t.

– A legjobb dartsos, akit valaha láttam.

– Jó a keze. És rendes gyerek.

– Kedvelem Andy-t.

– Nem lehet nem kedvelni. Tudtad, hogy még mindig az anyjával él? Az isten áldja meg az íreket, már amilyen kurva egy népség vagyunk. – Meghúzta a poharát. – Andy nem abból él, hogy dartsozik. Gondolom, ezt tudod.

– Sejtettem, hogy mást is csinál mellette.

– Néha nekem dolgozik. Nagyon jó sofőr. Bármit képes vezetni. Kocsit, teherautót, mindegy. Bármit odaadhatok neki, hogy vezesse. Szerintem még repülőt is tudna vezetni, ha megkapja a kulcsokat. – A mosoly csak egy egészen röpké pillanatra villant fel az arcán. – És még akkor is, ha nem kapja meg a kulcsokat. Ha mondjuk elhagytad a kocsikulcsod, és valakinek mégis vezetnie kéne az autódat, akkor Andynek szólsz.

– Értem.

– Szóval egy teherkocsit kellett vezetnie, mert azzal bíztam meg. A plató tele férfiöltönyökkel. Botany 500, jóféle cucc. A sofőr tudta a dolgát. Hagyta, hadd kötözzék meg, aztán kiszabadította magát, és elmondta a rendőröknek, hogy két néger rabolta el a teherkocsit. Szépen megfizettük a kellemetlenségért, ebben biztos lehetsz.

– Mi történt?

– Másik sofőr – felelte bosszúsan. – Az emberünk fejfájással ébredt, telefonált a cégnek, hogy nem megy dolgozni, teljesen elfeledkezett arról, hogy aznap el fogják rabolni a teherkocsiját, mire Andy fogta magát, a másik sofőrt kötözte meg, akit még le is kellett ütnie, mert annyira ellenkezett. És persze a sofőr olyan gyorsan szabadította ki magát, amilyen gyorsan csak tudta, és persze a rendőrség kiszúrta a teherkocsit, és persze követték. Isten kegyelmének köszönhetően Andy észrevette, hogy követik, ezért nem a raktárba ment, ahol egy rakat embert is letartóztattak volna. Leparkolt az utcán, és megpróbált elsétálni, azt remélve, hogy megvárják, amíg visszajön a teherkocsiért, de a zsaruk okosabbak voltak, azonnal lekapcsolták, az a kurva sofőr meg rögtön azonosította a rendőrségen.

– És hol van most Andy?

– Otthon az ágyában, nem kétlem. Nemrég itt járt, és mondta, hogy elkapta az influenzát.

– Azt hiszem, Elaine is influenzás.

– Tényleg? Randa egy dolog. Hazaküldtem Andyt. Feküdj az ágyba egy üveg forró whiskyvel, és reggelre új ember leszel.

– Óvadék?

– Az emberem egy órán belül kihozta, de most már teljesen szabad. Ismersz egy Mark Rosenstein nevű ügyvédet? Finom beszédű zsidó, állandóan rá kell szólnom, hogy beszéljen hangosabban. Ne kérdezd, mennyi pénzt adtam neki.

– Nem fogom.

– De én azért megmondom. Ötvenezer dollárt. Nem tudom, mire költötte, a kezébe nyomtam, és kész. Egy része a sofőrnél kötött ki, mire az ember ott helyben megesküdött, hogy nem Andy volt az, hanem valaki más, valaki magasabb, vékonyabb és sötétebb bőrű, és orosz akcentussal beszélt. Ó, Rosenstein nagyon jó. A bíróságon alig lehet észrevenni, nem is lehet hallani, hogy mit mond, de az az igazi, ha nem is kerülsz bíróság elé, nem igaz? – Lehajtotta az italát. – Az azért érdekelne, hogy a pénzből vajon mennyi maradt a kis zsidónál. Szerinted mennyi? A fele?

– Annyit mondtam volna én is.

– Mindegy. Megdolgozott érte, nem igaz? Nem hagyhatod az embered megrohadni egy cellában. – Sóhajtott. – De amikor ez ember elkölt ennyi pénzt, akkor gyorsan szereznie kell valahonnan.

– Azt akarod mondani, hogy elvették az öltönyöket Andytól? – Azzal elmeséltem neki Durkin sztoriját a drogdíleréről, aki követelte, hogy a rendőrség adja vissza neki a lefoglalt kokainját. Mick hátradőlt a széken, úgy nevetett.

– Ez óriási – mondta. – Ezt el kell mondanom Rosensteinnek. „Ha tényleg jó lennél”, mondom majd neki, „akkor elintézted volna, hogy az öltönyöket is megtartsuk.” – Megrázta a fejét. – Kurva drogdíler. Próbáltad valaha azt a szart, Matt? Már mint a kokaint?

– Soha.

– Én egyszer.

– És? Rossz volt?

Mick rám nézett.

– Rossz? Te meg miről beszélsz? – felelte. – Isten a tanúm, csodálatos volt! Egy csajjal voltam, és addig nem hagytam nyugodni, amíg ki nem próbáltam. Aztán én nem hagytam nyugodni egy pillanatra sem. Tudtam, hogy nálam nagyszerűbb embert nem hordott a föld a hátán, irányítani fogom a világot, megoldani az összes problémáját. De mindezek előtt ha még egy kis kokaint kaphatnék, ugyebár. Aztán arra lettem figyelmes, lassan esteledett, a kokain mind elfogyott, a csajjal halálra dugtuk magunkat, és úgy dörgölözött hozzám, mint egy macska, közben mondta, hogy ő tudja, hol lehet még szerezni.

– „Öltözz”, mondtam neki, „és vegyél magadnak kokaint, de vissza ne gyere vele, mert se drogot, se téged nem akarok többé látni.” Nem tudta, mi a baj, de volt annyi esze, hogy nem akarta megtudni. Aztán fogta a pénzt. Ezek mindig elfogadják a pénzt.

Eszembe jutott Durkin meg a száz dollár, amit adtam neki. „Nem kéne elfogadnom”, mondta, de a pénzt vissza nem adta.

– Azóta nem nyúltam kokainhoz – folytatta Mick. – És tudod, hogy miért nem? Mert túl jó volt, azért. Soha többé nem akarom olyan jól érezni magam. – Megdöntötte az üveget. – Ettől pont annyira érzem jól magam, amennyire szükségem van. Ami ennél jobb, az természetellenes. Sőt, rosszabb annál, kibaszott veszélyes. Utálom a drogokat. Utálom azokat a gazdag köcsögöket a jádeköves kis dobozaikkal, aranykanalaikkal és ezüst szívószálaikkal. Hogy mennyire utálom azokat, akik az utcasarkon szívják. Ma este láttam a tévében egy zsarut, aki azt mondta, hogy ha az ember taxiban ül, akkor húzza fel az ablakot, mert ha a kocsit megáll a piros lámpánál, akkor benyúlnak az ablakon és kirabolják. Elhiszed te ezt?

– Egyre rosszabb a helyzet.

– Egyre ám – bólintott. Belekortyolt az italába, és néztem, amint szájában forgatja a whisky, mielőtt lenyelné. Tudom, hogy milyen az íze a tizenkét éves JJ&S-nek. Akkoriban ittam, amikor még Billie Keegan volt a csapos az Armstrongban. Most is ott éreztem az ízét a számban, de valahogy az emlék nem hozta magával az ital utáni vágyat, és nem tartottam attól, hogy felébreszti bennem a szomjúságot.

Egy ilyen éjszakán mindent akartam, csak inni nem. Megpróbáltam elmagyarázni Jim Fabernek, aki érthető módon kételkedve hallgatta, vajon miért is jó nekem egy éjszakát egy piás társaságában tölteni egy kocsmában. A legjobb magyarázat, amit ki tudtam találni, az volt, hogy Ballou valamiképpen kettőnk helyett is ivott, mert a whisky, amit ledöntött, az én szomjamat is oltotta, nem csak az övét, és közben én még józan is maradtam.

– Vasárnap este megint kimentem Queensbe – mondta.

– Nem Maspethbe.

– Nem, nem Maspethbe. Queens egy másik részére. Jamaica Estates. Ismered?

– Van valami elképzelésem, hogy merre lehet.

– Végigmész a Grand Central Parkwayn, és Utopiánál lekanyarodsz. A ház, amit kerestünk, egy kis utcából nyílt a Croydon útról. Azt nem tudom megmondani neked, hogy hogyan nézett ki a környék. Teljesen sötét volt, amikor odaértünk. Hárman voltunk, Andy vezetett. Nagyszerű sofőr, mondtam már?

– Mondtad.

– Számítottak ránk, de arra már nem, hogy fegyver is lesz a kezünkben.

Latinok voltak, valahonnan Latin-Amerikából. Egy férfi, a felesége meg annak az anyja. Drogdílerek, kilószámra adták el a kokaint. Megkérdeztük a pasitól, hogy hol van a pénze. Nincs pénz, mondta. Kokainjuk volt eladó, pénz meg már nem. Előző nap egy nagy szállítmányt adtak el, amiből maradt valamennyi.

– Honnét tudtad?

– A sráctól, akitől a címet kaptam, és aki megmondta, hogyan jutunk be a bejárati ajtón. Szóval fogtam a pasit, és bevitettem a hálóba, hogy beszéljek a fejével. Igazán beszédes aztán a kezem volt. A kis rohadék azonban ragaszkodott a sztorijához. Erre az egyik emberem bejön a hálóba, kezében egy csecsemővel. „Add oda a pénzt”, mondta a pasinak, „különben elvágom a kis rohadék torkát.” A gyerek meg végig üvöltött, mint a sakál. Senki sem bántotta, ezt tudnod kell, de vagy éhes volt, vagy az anyja kellett neki. Tudod, milyenek a gyerekek.

– Mi történt?

– Ezt nem fogod elhinni – felelte Mick de az apja gyakorlatilag elküldött minket a francba. „Nem hiszem, hogy megcinájjátok!”, mondta, és a szemembe nézett.

– „Igazad van”, feleltem. „Nem ölök csecsemőket.” Aztán mondtam az emberemnek, hogy vigye a gyereket az anyjához, és adjanak neki cumisüveget, vagy cseréljék ki a pelenkáját, tök mindegy, csak ne sírjon. – Mick kiegyenesedett a székben. – Aztán fogtam az apát, és lenyomtam egy székre, kimentem, és amikor visszajöttem, apám köténye volt rajtam. Az egyik emberem, tudod, Tom, aki rendszerint délutánonként áll a pult mögött...

– Igen.

– Tom fegyvert fogott a fejéhez, és meg elővettem azt a nagy bárdot, ami szintén az apámé volt. Odamentem a fésülködőasztalhoz, hogy kipróbáljam. Egyet ütöttem rá, és máris összerogyott, mintha gyufából lett volna. Aztán megfogtam a karját, nem sokkal a csuklója fölött, és odaszorítottam a szék karfájához, a másik kezemmel meg felemeltem a bárdot. „Na, te rohadt latin köcög”, mondtam neki, „hol a pénzed, vagy asziszted, nem vágom le a keszedet?” – Mick elmosolyodott az emléken. – A pénz a mosókonyhában volt, a szellőzőcsőben. Feltúrhattuk volna az egész házat, akkor sem találjuk meg. Egy pillanat alatt eltűntünk onnan, Andy gyorsan hazavitt minket. Én biztosan eltévedtem volna, de Andy azt a környéket is ismeri, mint a tenyerét.

Felálltam, és odamentem a pult mögé, hogy töltsék magamnak még egy bögre kávé. Amikor visszaültem az asztal mellé, Mick a semmibe nézett.

Vártam, hogy hűljön a kávé, és egyikünk sem akarta megtörni a csendet.

Aztán Mick megszólalt:

– Élve hagytuk ott őket, az egész családot. Nem tudom, lehet, hogy rossz ötlet volt.

– Nem hívják fel a rendőrséget.

– Az biztos, és ráadásul a kapcsolataik sem voltak a legjobbak, így kétlem, hogy bosszút mernének állni, már ha megtalálnak minket. És a kokaint is otthagytuk. Tíz kilót találtunk, focilabda méretre gyúrva. „A kokainod itt hagyom”, mondtam a pasinak, „és életben hagylak. De ha megpróbálsz megtalálni, akkor visszajövök ide, és ez lesz rajtam”, mutattam a kötényre, „és ez lesz a kezemben”, mutattam a bárdra, „és levágom a kezed meg a lábad, és minden mást, ami még eszembe jut.” Persze nem tennék ilyet, hanem szimplán megölném, de egy drogdílerre nem lehet ráijeszteni azzal, hogy megölnöd. Mind tudja, hogy előbb vagy utóbb megölik őket. De ha azt mondd neki, hogy pár végtaggal kevesebb lesz neki, akkor arra már odafigyel.

Töltött a poharába, és ledöntötte.

– Nem akartam megölni – mondta –, mert akkor meg kellett volna ölnöm a feleségét és az anyósát is. A gyereket életben hagytam volna, mert az nem tud azonosítani a rendőrségen, de milyen életet hagyok neki? Eleve szart sem ér az élete az apja miatt. Mert nézd csak meg, hogy mit lépett a blöffömre. „Nem hiszem, hogy megcinájjátok!” A rohadékot nem érdekelte, hogy megölnöm-e a gyereket. Gyerünk, öljem csak meg a gyereket, bármikor csinál egy másikat. De amikor arról volt szó, hogy a keze a padlón köt ki, akkor már nem volt olyan kemény gyerek.

Kicsivel később így szólt:

– Néha meg kell ölnöd őket. Az egyik az ajtó felé fut, azt kinyírod, és akkor már a maradékot sem hagyhatod életben. Ha tudod, hogy nem fogják lenyelni a békát, vagy megölnöd őket, vagy életed végéig a hátad mögé nézegetsz. Ilyenkor azt csinálod, hogy szétszórod a drogokat, felaprítod a téglákat, ráöntöd a holttestekre, beledörzsölöd a szőnyegbe.

Hogy úgy nézzen ki, drogdílerrek számoltak le egymással. A rendőrök nem törik össze a kezüket, hogy megoldják az ilyen ügyeket.

– Soha nem viszed magaddal a drogot?

– Soha – felelte –, és tudom, hogy egy vagyont hagyok ott, de nem érdekel. Annyi pénz van a drogokban, hogy még terítened sem kellene, csak eladnod az egészet valakinek. Nem nehéz találni rá vevőt.

– Gondolom, nem.

– De én távol tartom magam az ilyesmitől, nem vagyok hajlandó dolgozni olyanvalakivel, aki használja vagy árulja a drogokat. Amennyi kokaint otthagytam, azon rengeteget lehetett volna keresni. Tudod mennyit találtunk a szellőzőcsőben? Nyolcvanezer dollárt. – Megint felemelte a poharát, aztán letette. – Többnek kellett volna lennie. Tudom, hogy volt még pénz eldugva abban a kurva házban, de ahhoz le kellett volna vágnom a kezét. Ami meg azt jelentette volna, hogy utána meg kell ölnöm, ahogy a többieket is. Aztán telefonálni a zsaruknak, hogy az ilyen utca ennyi szám alatt egy gyerek üvölt.

– Akkor inkább a nyolcvanezer.

– Én is ezt gondoltam – mondta. – De először is négyezret kap, aki a fülest adta, a srác, aki megmondta, hogy hová menjünk be és hogyan jutunk be. Közvetítói jutalék, ha hívni akarod valaminek. Öt százalék, és biztos vagyok benne, hogy azt hiszi, sokkal több pénzt találtunk, csak át akarom verni őt. Négyezer neki, emellett rendesen meg kellett fizetnem Tomot és Andyt, plusz a negyedik emberemet, akit nem ismersz. A végén nekem nem sokkal több maradt, mint amennyibe Andyt került kihoznom az előzetesből. – Megrázta a fejét. – Mindig pénzre van szükségem – mondta. – Nem értem.

Beszéltünk Richard Thurmanról meg a halott feleségéről, meg a férfiről, akit a bokszmeccsen láttam Maspethben. Elővettem a rajzot, és megmutattam Micknek.

– Nagyon hasonlít rá – mondta. – Aki rajzolta, soha nem látta azt, akit lerajzolt? Nem is értem, hogyan képes rá.

Eltettem a rajzot, majd Mick megkérdezte.

– Hiszel a pokolban?

– Nem hiszek.

– Szerencsés vagy. Én hiszek benne. Hiszem, hogy egy hely fenn van tartva nekem a tűz mellett.

– Tényleg ezt hiszed, Mick?

– A tűzről nem vagyok meggyőződve, meg a kis ördögökről sem a villáikkal. Abban hiszek, hogy van valami a halál után, és ha helytelen életet éltél, akkor sok rossz dolog vár rád. Én meg nem éppen úgy élek, mint egy szent.

– Nem.

– Embereket ölök. És nem azért, mert kell, hanem mert olyan életet élek, amelyben ez követelmény. – Keményen rám nézett. – Semmi bajom az öléssel – mondta. – Néha még kedvem is van hozzá. Meg tudod ezt érteni?

– Meg.

– De megölni egy feleséget a biztosítási pénzért vagy egy gyereket élvezetből? – A fejét rázta. – Vagy megdugni egy nőt az akarata ellenére? Több férfi van, aki ezt teszi, mint ahogy gondolod. Azt hinnéd, hogy csak állatok csinálnak ilyet, de néha azt hiszem, az emberiség fele. Legalábbis a férfiak.

– Tudom – mondtam. – Amikor az Akadémiára jártam, azt tanították nekünk, hogy a nemi erőszak a nők elleni düh és harag megnyilvánulása, és semmi köze a szexhez. Az évek múlásával azonban egyre kevésbé hiszek benne. Amennyire látom, manapság egyre inkább a pillanat hevében elkövetett bűncselekmények dominálnak, mert így a nőt előtte vacsorázni sem kell elvinni. Betörsz valahová, kifosztasz egy lakást, és ha van ott egy nő is, ráadásul nem is néz ki rosszul, azt mondod: miért is ne?

Bólintott.

– Mint tegnap este a folyó túloldalán, Jersey-ben. Drogkereskedők egy szép vidéki házban, és mi mindenkit megöltünk. Ezt már akkor tudtuk, amikor még be sem léptünk a házba. – Ivott egy korty whiskyt, majd sóhajtott. – Biztosan pokolra kerülök. Ők is gyilkosok voltak, de ez nem mentség, igaz?

– Lehet, hogy az – feleltem. – Nem tudom.

– Nem, nem mentség. – Letette a poharát, ujjait az üveg nyaka köré fonta, de nem emelte fel az asztról. – Éppen lelőttem az egyiket – mesélte –, és az egyik emberem készpénzt keresett a házban, amikor egy másik szobából kiáltást hallottam. Bemegyek. Az egyik emberem ott fekszik egy nőn, szoknyája felgyűrve, harisnyája letépvé, és sírva harcol.

– „Azonnal kelj fel”, szóltam az emberemre, mire az úgy nézett rám, mintha megőrültem volna. Jó nő volt, mondta, és úgyis megöljük, akkor meg miért ne élvezhetné előtte, ha egyszer senki sem tudja majd mire használni.

– Mit tettél?

– Lerúgtam a nőről – válaszolta –, elég keményen belerúgtam ahhoz, hogy eltoljon pár bordája, és mielőtt mást tettem volna, a nőnek a szeme közé eresztettem egyet, éppen eleget kellett már így is elviselnie. Aztán felkaptam az emberemet a földről, és a falhoz vágtam, majd amikor megpróbált felállni, az arcába vágtam ököllel. Meg akartam ölni, de voltak, akik tudták, hogy nekem dolgozik, így ennyi erővel akár a telefonszámomat is otthagyhattam volna a házban. Szóval kifizettem a jussát, elvittem egy diszkrét orvoshoz, aki bekötözte a törött bordáit, aztán elzavartam. Eredetileg Philadelphiából jött az ember, mondtam neki, hogy takarodjon vissza oda, mert New Yorkban vége van. Nem vagyok biztos abban, hogy helytelen, amit tett. A nő amúgy is

meghalt volna, akkor miért ne használja? És miért ne süssük meg a máját roston, nehogy veszendőbe menjen az a sok hús?

– Ez egy szép gondolat.

– Jézus nevében – mondta –, mindannyian meg fogunk halni, nem? Akkor meg miért ne csinálnánk egymással azt, amit akarunk? Erről van szó? Így működik a világ?

– Nem tudom, hogyan működik a világ.

– Én sem. És nem értem, hogyan vagy képes kávéval végigcsinálni az egészséget. Esküszöm neked, nem értem. Ha ez nem lenne...

Whiskyt töltött a poharába.

Később a feketéről beszélgettünk. Nem sok hasznukat vette, és el is mondta, hogy miért.

– Vannak páran, akikkel semmi baj – mondta. – Ezt elismerem. Mi a neve annak az alaknak, akivel a bokszmeccsen találkoztunk?

– Chance.

– Őt kedveltem, de azt azért meg kell jegyezni, hogy alapvetően különbözik a többitől. Iskolázott, úriember, egy profi.

– Tudod, hogy hol ismertem meg?

– Gondolom, a boltjában. Vagy nem?

– Chance régebben strici volt. Az egyik nőjét egy örült lekaszabolta egy machetével, és Chance megbízott azzal, hogy nézzek utána az ügynek.

– Szóval akkor egy strici.

– Már nem. Most műkereskedő.

– És a barátod.

– És a barátom.

– Fura ízléssel válogatod meg a barátaidat. Mi olyan vicces?

– „Fura ízléssel válogatod meg a barátaidat.” Egy zsarú mondta ezt nekem.

– És?

– Rólad beszélt.

– Rólam? – Felnevetett. – Ezzel nehéz lenne vitatkozni, nem igaz?

Az ilyen éjszakákon könnyen jönnek a sztorik, meg a sztorik közti csend is. Mick beszélt az anyjáról meg az apjáról – mindketten régóta halottak – meg a testvéréről, Dennisről, aki Vietnamban halt meg. Még két testvére volt. Az egyik ügyvéd és ingatlanügynök White Plainsben, a másik meg kocsiat árult az oregoni Medfordban.

– Legalábbis ennyit hallottam utoljára felőle – mondta Mick. – Francis pap akart lenni, de csak egy évet bírt a papnevelésben. „Kiderült, hogy mennyire szeretem a csajokat meg a piát.” A pokolba is, vannak papok, akik mindkettőből kiveszik a jussukat. Mindenféle dolgot kipróbált, aztán két évvel ezelőtt Oregonban kötött ki egy Plymouth-kereskedésben. „Jó itt, Mick, gyere, látogass meg.” De nem mentem, és sanszos, hogy most már másvalahol van. Szerintem a nyomorult hülyéje még mindig pap akar lenni, bár a hitét már régen elvesztette. Meg tudod ezt érteni?

– Azt hiszem.

– Katolikusnak neveltek, nem?

– Nem. A családukban voltak katolikusok és protestánsok, de senki sem dolgozott valami keményen a hitén. Úgy nőttem fel, hogy nem jártam templomba, és azt sem tudtam volna, hogy melyikbe kellene mennem. Ráadásul az egyik nagyszülőm félig zsidó volt.

– Tényleg? Akkor te is ügyvéd lehettél volna, mint Rosenstein.

Mick befejezte a történetet, amit még csütörtök este kezdett el mesélni arról a férfiről, akinek iratkapocs-kiszedő gyára volt Maspethben. A férfi elég sokkal tartozott szerencsejáték-adósságai miatt, és azt akarta, hogy Mick gyűjtsa fel a gyárát a biztosításért. A gyűjtogató, akit Mick megbízott, elnézett valamit, és az utca túloldalán álló épületet lobbantotta lángra. Amikor Mick közölte vele, hogy hibázott, a gyűjtogató ragaszkodott hozzá, hogy másnap este visszamenjen, és felgyűjtsa a gyárat. Ezenfelül jó szándéka jeléül ingyen és bérmentve felgyűjtja a férfi házat is.

Én olyan történetet meséltem el, amely évek óta nem jutott az eszembe.

– Éppen végeztem az Akadémián, és egy öreg zsarú mellé raktak, Vince Mahaffey volt a neve. Legalább harminc éve szolgált, végig egyenruhában, mert nem akart nyomozó lenni. Sok mindent megtanított nekem, köztük olyasmit is, amit feltehetően soha nem kellett volna megtanulnom, többek közt a különbséget a tiszta és mocskos kenőpénz között, és hogy hogyan lehet a legtöbbet szerezni az elsőből. Úgy ivott, mint egy kefekötő, úgy evett, mint egy disznó, és úgy füstölt, akár egy gyárkérmény. Azokat a kis olasz szivarokat szívta. Digóbagónak hívta. Én azt hittem, ilyet csak az öt maffiacsalád tagjai szívhatnak. Nem akármilyen példakép volt Vince.

– Egy este a szomszédok betelefonáltak, hogy az egyik lakásban áll a bál, Brooklynban, Park Slope-ban. Most már ott is yuppie-k laknak, de akkor még fehér melósok éltek a környéken. A lakás a negyediken volt, lift nélkül. Mahaffey-nek párszor meg kellett állnia felfelé menet. Végül ott vagyunk a

lakás előtt, és semmit sem hallunk. „Basszameg”, mondta Vince. „Mennyibe fogadunk, hogy a feleség halott? A férje ott fog zokogni, a haját tépkedi, és könyörög, hogy vigyük be a kapitányságra.”

– Becsöngettünk, mire ketten nyitottak ajtót, egy férfi meg egy nő. A férfi nagydarab volt, talán harmincöt, építőmunkás, a felesége meg középiskolában csinos lehetett, aztán elengedte magát. Meg voltak lepve, hogy valaki panaszkodott. Jaj, túl zajosak voltak? Lehet, hogy a tévét a kelleténél jobban felhangosították. A tévé egyébként nem szólt, az egész lakás olyan csendes volt, akár a sír. Mahaffey egy kicsit még erőlködött, mondván, a bejelentés szerint verekedés és dulakodás zaját hallották, mire egymásra néztek, és közölték, hogy igen, egy beszélgetésből veszekedés lett, és talán kiabáltak egymással, és talán a férfi rá is csapott a konyhaasztalra a nyomaték kedvéért, de most már figyelni fognak, és nem zajonganak, mert nem akarják senki pihenését megzavarni.

– A pasi ivott, de azt nem mondtam volna, hogy részeg volt, mindketten nyugodtan viselkedtek, nem akartak bajt, és én már éppen jó éjszakát akartam kívánni nekik, de Vince több száz hasonló esetben járt már el, és valami búzlott neki. Ha nem lettem volna zöldfülű, nekem is feltűnik. Mert ezek ketten titkoltak valamit. Különben azt mondták volna, egyáltalán nem veszekedtek, minden a legnagyobb rendben van, mi meg menjünk a pokolba.

– Vince meg csak húzta az időt, erről beszélt, meg arról, és én azon tűnődtem, hogy vajon mire vár. Arra, hogy a férj előkapja az üveget, és minket is megkínál? Ekkor mindketten meghallottuk a zajt. Mint egy macska, de mégsem. „Semmi az egész”, mondták azok ketten, de Mahaffey eltolta őket az útból, kinyitott egy ajtót, és ott találtunk egy kislányt. Hétéves volt, de a korához képest kicsi, és most már értettük, hogy miért nem láttuk dulakodás jelét a feleségen. Mert a kislányon voltak a jelek.

– Az apa a szart is kiverte a kislányból. Az arcát, a testét zúzódások borították, egyik szeme bedagadva, karján égésnyomok cigarettától.

„Elesett”, erősködött az anyja. „A férjem nem nyúlt hozzá egy ujjal sem, csak elesett.” Bevittük mindkettőt a kapitányságra, és cellába zártuk őket. Aztán elvittük a gyereket a kórházba, de előtte Mahaffey berakta a kislányt egy irodába, és kölcsönkért valakitől egy kamerát. A bugyiját kivéve levetkőztette, és csinált egy rakat képet róla. „Kurvára nem tudok fényképezni”, mondta, „de ha elég sok fotót csinálok róla, egy legalább sikerülni fog.”

– A szülőket el kellett engednünk. A kórházban megerősítették, amit már

tudtunk, miszerint a gyerek sérülései csakis verésből származhattak, de a félj esküdött, hogy nem ő volt, a felesége is ezt bizonygatta, és így a gyerekből sem lehet kiszedni vallomást. Akkoriban még az ügyészség elég vonakodva emelt vádat gyerekbántalmazás ügyében. Most már jobb a helyzet. Legalábbis azt hiszem. Akkor azonban nem tehattünk mást, el kellett engednünk a szülőket.

– Gondolom, meg akartad ölni a rohadékot – mondta Mick.

– Rács mögött akartam látni. Nem hittem el, hogy valaki ilyen tehet és még meg is úszhatja. Mahaffey aztán elmondta nekem, milyen gyakran fordult elő az ilyesmi. Nagyon ritkán kerül bíróság elé ilyen ügy. Ha meghal a gyerek, akkor talán, de még az sem biztos. Akkor meg miért csinálta a fotókat?, kérdeztem tőle. Megveregette a vállamat, és azt felelte, hogy minden egyes kép ezer szót ér. Nem tudtam, miről beszél.

– A rákövetkező héten a kocsiiban ültünk. „Szép napunk van”, mondta Mahaffey. „Guruljunk be Manhattanbe.” A Harmadik sugárúton kötöttünk ki a Nyolcvanadik utca környékén. Építkezés folyt ott. Egy sor kisebb épület bontottak le, a helyükre meg egy nagyot építettek. „Kiderítettem, hogy hol piál”, jegyezte meg Mahaffey, aztán bementünk a kocsmába, Carney vagy Carty vagy mi volt a neve, már régen bezárt. A hely tele volt melósokkal acélorrú cipőben, kezeslábasban, piáltak, lazítottak, beszéltek a két műszak közti szünetben vagy műszak után.

- Nos, mi ketten egyenruhában voltunk, így aztán azonnal elhallgatott mindenki, amikor beléptünk. Az apa a kocsmában közepén ült a haverjaival. Vicces, de nem emlékszem a nevére.

– Miért is emlékeznél? Olyan régen történt.

– Azt hinné az ember, hogy az ilyesmit nem felejtí el. Szóval, Mahaffey átvágott a tömegben, egyenesen az emberhez ment, majd körbefordult, és megkérdezte a többiektől, hogy ismerik-e. „Azt hiszik, hogy ez egy rendes ember? Egy rendes, tisztességes ember?” Mire mindenki azt válaszolta, hogy persze, ismerik, és rendes ember. Mi mást mondhattak volna?

– Ekkor Mahaffey kigombolta az ingét, a kék ingét, és elővett egy barna borítékot, benne az összes képpel, amit a kislányról készített. Felnagyíttatta őket hússzor-harmincasra, és mindegyik tökéletesen sikerült. „Ez az ember ezt tette a saját gyerekével”, mondta Mahaffey, és körbeadta a képeket. „Nézzék csak meg, mit tett ez a rohadék egy védtelen gyerekkel.” Aztán amikor mindenki megnézte a képeket, elmondta nekik, hogy zsaruk vagyunk, csak éppen egy ujjal sem nyúlhatunk az emberhez, még csak börtönbe sem

zárhatjuk. De, folytatta és körbemutatott, maguk nem rendőrök, és miután kilépünk az ajtón, azt tesznek, amit helyesnek tartanak. „Tudom, hogy maguk rendes és tisztességes dolgozó amerikaiak”, mondta Mahaffey. „Tudom, hogy helyesen fognak cselekedni.”

– Mit csináltak?

– Nem vártuk meg. Brooklynba visszafelé menet Mahaffey így szólt: „Matt, ezt a leckét ne feledd el. Soha ne tégy meg valamit, amit másvalaki is meg tud tenni helyetted.” Mert Mahaffey tudta, hogy mit fognak tenni, és később kiderült, hogy a férfit kis híján megölték a kollégái. Lundy, ez volt a neve. Jim Lundy. Vagy John. Egy hétig volt kórházban. Nem tett feljelentést, nem mondta meg, hogy ki tette vele. Megesküdött rá, hogy elesett, és csak ő maga tehet róla. A munkahelyére nem mehetett vissza, mert tudta, hogy a munkatársai egy percig sem dolgoznának többet vele. De biztosan sikerült itt-ott munkát találnia, mert évekkel később azt hallottam, hogy beleesett a lyukba. Így hívják, amikor egy magas épületen dolgozik valaki, és leesik róla. Beleesik a lyukba.

– Lelőkték?

– Nem tudom. Lehet, hogy csak piás volt, és elvesztette az egyensúlyát, de mondjuk ehhez nem kellett piásnak lennie. Vagy valakinek okot adott arra, hogy ledobja. Nem tudom. Azt sem tudom, mi történt a kislánnyal meg az anyjával. Gondolom, nem sok jó, de így legalább nem sokban különböznek a többi embertől.

– És Mahaffey? Gondolom, nem él már.

Bólintottam.

– Igavonás közben halt meg. Állandóan nyugdíjba akarták küldeni, ő meg harcolt ellene. Én akkor már detektív voltam, egy letartóztatásom miatt kineveztek, pedig kilencvennyolc százalékban a szerencsén múltott a dolog, szóval Mahaffey egyik nap egy lift nélküli házban ment fel az emeletre, amikor a szíve feladta. A mentők már holtan vitték be a kórházba. A búcsúztatón mindenki azt mondta, hogy biztosan így akart elmenni, de tévedtek. Én tudom, hogy Mahaffey mit akart. Örökké akart élni.

Mick nem sokkal hajnal előtt így szólt.

– Matt, mit mondasz, én alkoholistá vagyok?

– Jézusom – feleltem. – Hány évembe került magamról kimondanom ezt? Nem sietnék azzal, hogy másról jelentsem ki.

Felálltam, és kimentem a vécére, aztán amikor visszajöttem, Mick így

szólt:

- Istenemre, el kell ismernem, hogy szeretem az italt. A világ szar hely lenne nélküle.

- Azzal együtt is szar hely.

- Az, de a pia segít abban, hogy ezt néha elfelejtsd. Vagy legalábbis kicsit árnyalja a képet. – Felemelte a poharát, és belenézett. – Azt mondják, nem lehet napfogyatkozásba nézni szabad szemmel. Csak sötétített üvegen keresztül. Nem veszélyes legalább ennyire szabad szemmel nézni az életet? Nem kell valami sötétített üveg, mert azzal biztonságosabb?

- Jól fogalmaztad meg.

- Nekünk íreknek a hadoválás meg a költészet megy. De hadd mondjak neked valamit. Tudod, hogy mi a legjobb dolog a piálásban?

- Az ilyen éjszakák.

-Az ilyen éjszakák, de nem csak a pia miatt. Az egyikünk iszik, a másik meg nem, és van még valami, amit az istennek sem tudok megfogalmazni. – Előredőlt, és az asztalra könyökölt. – Nem – mondta –, a legjobb dolog a piálásban egy bizonyos pillanat, ami csak nagyon ritkán történik meg. Azt sem tudom, másokkal megtörténik-e egyáltalán.

Az italát nézte.

- Velem akkor történik meg, amikor éjjel egyedül ülök egy üveggel meg egy pohárral. Részeg vagyok, de nem túl részeg, tudod, és a távolba nézek, gondolkodom, de nem gondolkodom. Tudod, hogy miről beszélek?

- Igen.

- És van egy pillanat, amikor minden kitisztul, amikor mindent a maga teljességében látok. Az agyam szinte körbeöleli a teremtést, és ilyen közel vagyok ahhoz, hogy megfogjam. Aztán – csettintett az ujjával – eltűnik. Érted, hogy mire gondolok?

- Igen.

- Amikor ittál, neked volt...

- Igen – feleltem. – Nagy néha. De hadd mondjak neked valamit. Ugyanez megtörtént velem józanul is.

- Nem mondod!

- De. Nem gyakran, és az első két évben egyszer sem. Néha viszont csak ülök a hotelszobámban, pár oldalt olvasok, aztán kinézek az ablakon, azon tűnődve, amit olvastam, vagy valami máson, vagy semmin.

- Aha.

- És akkor olyasmit tapasztalok meg, amit te írtál le. Mintha valami tudás

lenne, nem?

– De.

– Mi az, amit tudok? Ezt képtelen vagyok megmagyarázni. Mindig is adottnak vettem, hogy a pia miatt történt, de miután józanul is előfordult, rájöttem, hogy nem a pia az oka.

– Na, ezen elgondolkodhatok. Soha eszembe nem jutott, hogy józanul is megtörténhet.

– Megtörténhet. És pontosan úgy, ahogy leírtad. Hadd mondjak el még valamit, Mick. Amikor józanul történik veled, és sötétített üveg nélkül látod...

– Aha.

– ...és éppen megfognád, éppen megragadnád, mire kész, eltűnik. – A szemébe néztem. – Ez összetöri a szívemet.

– Pontosan – mondta. – Józanul vagy részegen, de összetöri a szívedet.

Kinn már világosodott, amikor Mick az órájára nézett és felállt. Bement az irodába, és amikor kijött, a henteskötényt viselte. Fehér pamutkötény volt, több helyütt elkopott az anyaga a sok mosástól, és a nyakától majdnem a bokájáig ért. A vérfoltok rozsdabarna mintájától olyan volt, akár egy absztrakt festmény. Néhány folt szinte teljesen elhalványult. Pár meg teljesen frissnek látszott.

– Gyere – mondta. – Itt az idő.

Ugyan a hosszú éjszaka során egyszer sem került szóba, mégis tudtam, hogy hová megyünk, és nem volt ellenvetésem. Lementünk a parkolóba, ahol a kocsiját tartotta, aztán legurultunk a Kilencedik sugárúton a Tizennegyedik utcába. Balra kanyarodtunk, és Mick leparkolt egy parkolni tilos táblánál, amely egy temetkezési vállalkozó előtt állt. A tulajdonos, Twomey ismerte Micket is, és a kocsiját is, amelyet nem fognak elvontatni, ahogy Micket sem büntetik meg.

A St. Bemard keletre áll a temetkezési vállalkozótól. Követtem Micket a lépcsőn, majd a bal oldali padsorban ültünk le. Hétköznaponként reggel hétkor van mise, amelyet most lekéstünk, de egy óra múlva van egy másik, az oltártól balra, egy kisebb helyiségben. Apácák és munkába sietők szoktak részt venni rajta. Mick apja gyakorlatilag minden áldott nap itt volt más hentesek társaságában, de nem tudom, hívta-e más is a hentesek miséjének.

Mick rendszertelenül jár, egy hétig, kettőig naponta megjelenik, aztán egy hónapig távol marad. Néhányszor vele tartottam, amióta ismerem. Nem

tudom, hogy miért jár misére, azt meg végképp nem tudom, hogy én miért tartottam vele.

Ez az alkalom is olyan volt, mint az összes többi. Egy könyvből követtem, hogy hol tartunk, és azt tettem, amit a többiek: álltam, amikor felálltak, térdeltem, amikor letérdeltek, és hangtalanul formáltam a szavakat, ahogyan ők tették. Amikor a fiatal pap ostyát osztogatott, Mick és én maradtunk a helyünkön. Ahogy láttam, rajtunk kívül mindenki az oltárhoz járult, hogy „magához vegye a testet”.

Amikor kiléptünk a templomból, Mick megszólalt:

– Ezt nézd meg.

Havazott. Nagy, puha pelyhek szállingóztak. Nem sokkal azután kezdhetett rá, hogy beléptünk a templomba, mert a templom lépcsőjét és a járdát is vékony hóréteg borította.

– Gyere – szólt Mick. – Hazaviszlek.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Kettő körül ébredtem, ötórányi nyugtalan, álomtalan alvás után, amelynek nagy részét az ébrenlét határán töltöttem. Lehet, hogy a kávénak is köze volt hozzá, hiszen a spenótos pite óta egy falatot sem ettem.

Leszoltam a recepcióra, hogy megint felkapcsolhatják a hívásokat. A telefon akkor csörgött, amikor a zuhany alatt álltam. Megint leszoltam a recepcióra, hogy megkérdezzem, ki volt az, de a recepciós közölte, hogy a hívó nem hagyott üzenetet. – Többször is keresték délelőtt – mondta –, de egyszer sem hagytak üzenetet.

Megborotválkoztam, és lementem reggelizni. Már nem havazott, de a hó még mindig friss volt és fehér, ahol nem közlekedtek járművek és nem jártak emberek. Vettem egy újságot, és visszavittem magammal a szobámba. Elolvastam, aztán néztem az ablakon át a havat a szomszédos házak tetején és ablakpárkányán. Hét-nyolc centi eshetett, éppen elég ahhoz, hogy elnyomja a város zaját. Legalább valami szépet nézhettem, amíg arra vártam, hogy ismét megszólaljon a telefon.

Először Elaine telefonált, és megkérdeztem tőle, keresett-e korábban is. Nem. Aztán megkérdeztem tőle, hogy van a megfázása.

– Nem vagyok valami jól – felelte. – Van egy kis lázam és hasmenésem, és ez a kettő azt jelenti, hogy a testem meg akar szabadulni mindentől, amire nincsen szüksége. A jelek szerint ebbe a csontjaimat és az ereimet leszámítva minden beletartozik.

– Nem kéne orvoshoz menned?

– És miért? Úgyis azt mondja, hogy valami vírus van bennem. „Öltözzön melegen, igyon sok folyadékot.” Persze. Szóval most éppen egy Borges nevű írótól olvasok egy könyvet. Argentín és vak. Meg halott is...

– De nem volt az, amikor a könyvet írta.

– Nem. Szürreális dolgokat ír, és nem tudom, hogy hol érnek véget az írásai, és hol kezdődik a lázam, már ha érted, miről beszélek. Néha úgy érzem, nem a legmegfelelőbb állapotban olvasom a könyvet, olykor meg úgy, hogy máskor nem is lenne szabad olvasni őt.

Elmeséltem neki, mi történt a legutóbbi beszélgetésünk óta: a találkozásomról Thurmannel a Párizsi Zöldben, meg a hosszú éjszakáról, amit Mick Ballouval töltöttem.

– Hát – mondta – a fiúk mindig fiúk maradnak.

Folytattam az újságolvasást. Két sztori is megragadta a figyelmemet. Az egyik arról szólt, hogy egy esküdtszék felmentett egy maffiafőnököt, akit azzal vádoltak, hogy az embereivel majdnem agyonveretett egy szakszervezeti vezetőt. A felmentés várható volt, különösen annak fényében, hogy az áldozat, akit többször is lábon lőttek, készen állt a tanúskodásra a védelem mellett, valamint egy fotó is felbukkant, amely a meggyötört vádlottat mutatta jóakarói és hívei körében, útban a bíróság felé. Ez volt a harmadik alkalom, hogy az elmúlt négy évben bíróság elé állították, és a harmadik alkalom, amikor szabad emberként sétálhatott ki a bíróságról. A riporter szerint a maffiafőnök egyfajta népmesei hőssé vált.

A másik sztori egy munkásról szólt, aki négyéves lányával jött ki a metróból, amikor egy – feltehetően háborodott elméjű – hajléktalan nekik támadt, és leköpte őket. Az apa védekezés közben a földre verte a hajléktalan fejét, aki meghalt. A kerületi ügyészség szóvivője közölte a sajtóval, hogy a férfi ellen emberölés miatt emelnek vádat. A férfiről közöltek egy fotót is, amelyen zavartnak és reménytelennek látszott. Meggyötört nem volt, és elég szokatlan népmesei hős lett volna belőle.

Letettem az újságot, mire megszólalt a telefon. Felvettem a kagylót, és egy hang szólt bele.

– Erre van a hányóra?

Kellett egy pillanat, mire leesett.

– TJ?

– Merre van a hányóra, Matt? Mindenki tudni akarja, ki ez a fasz, aki a Times Square környékén osztogatja a névjegykártyáját, és arról faggatózik, hogy hol van TJ. A moziban voltam, és ezt a kurva karatefilmet néztem. Tudja, hogyan kell csinálni ezt a szart?

– Nem.

– Azért elég kemény dolog, maradjunk annyiban. Egyszer meg kéne tanulnom.

Megmondtam neki a címemet, és megkérdeztem, hogy nem tudna-e feljönni.

– Nem is tudom – válaszolta. – Miféle hotel ez? Valami puccos?

– Egyáltalán nem puccos. Minden gond nélkül fel fognak engedni. Ha mégsem, mondd meg nekik, hogy szóljanak fel nekem.

– Akkor rendben.

Letettem, és szinte azonnal csöngött megint. Maggie Hillstrom volt, a nő a

Testamentum Házból. Megmutatta az Ó- és Új-Testamentum Házban a gyerekeknek és az ott dolgozóknak a rajzokat, és senki sem tudta azonosítani a fiatalabb fiút és a férfit, bár pár gyereknek mindkettő ismerősnek tűnt.

– De erre azért nem bázíroznék – mondta a nő. – Nem is ez a lényeg, hanem az, hogy az idősebbik fiút viszont sikerült azonosítanunk. Nem lakott nálunk, de néhány éjszakát itt töltött.

– A nevét is sikerült kiderítenie?

– Happy – felelte. – Így hívta magát. Ironikus, nem? Már amennyire az ilyesmi ironikus lehet. Nem tudom, hogy a régi becenevét hozta-e magával, vagy ez már az utcán ragadt rá. Abban sikerült megállapodni, hogy a fiú délről vagy délkeletről származik. Az egyik nő szerint texasi, de az egyik fiú szerint, aki ismerte, Észak-Karolinából származik. Persze lehet, hogy Happy mindenkinek mást mondott.

Prostituált volt, mesélte a nő. Férfiaknak adta el magát, és drogot vett a pénzen, már ha volt neki. Senki sem emlékezett rá, hogy látta volna az elmúlt egy évben.

– Ezek a gyerekek állandóan eltűnnek – folytatta. – Normális, hogy nem látjuk őket pár napig, aztán hirtelen arra leszek figyelmes, hogy valakit nem láttam két hete vagy hónapok óta. Néha visszajönnek, néha nem, és soha nem tudhatjuk, hogy tőlünk rosszabb vagy jobb helyre mentek. – Sóhajtott. – Az egyik fiú azt mondta, hogy szerinte Happy hazament. És bizonyos értelemben tényleg hazament.

A következő telefonhívás a recepcióisé volt, TJ érkezését jelezte. Mondtam neki, hogy küldje csak fel, aztán kimentem elé a lifthez. Bekísértem a szobámba, ő pedig úgy mérte fel a szobát, akár egy táncos. – Hé, ez a hely rendben van – jelentette ki végül. – Innét még a Trade Centert is látni lehet, mi? És még saját fürdőszobája is van? Az jó dolog lehet.

Amennyire meg tudtam állapítani, ugyanazt a ruhát viselte, amit első találkozásunkkor. A farmerdzseki túl melegnek tűnt a nyári melegben, most meg túl vékonynak a téli hidegben. Edzőcipője újnak látszott, és a fejébe nyomott egy királykék sapkát.

Odaadtam neki a rajzokat. Megnézte az elsőt, aztán gyanakodva rám emelte a tekintetét.

– Le akar rajzolni? – kérdezte. – Most meg miért nevet?

– Biztos vagyok abban, hogy jó modell lennél, de én nem vagyok festő.

– Nem maga rajzolta ezeket? – Mindegyik képet megnézte, és megkereste

rajtuk a szignót. – Raymond valami. Mi a helyzet, Ray? Mizújs?

– Felismered valamelyiket?

Azt felelte, hogy nem, aztán elkezdtem magyarázni, hogy ki kicsoda.

– Az idősebb fiú neve Happy – mondtam. – Szerintem meghalt.

– Mindketten halottak, ugye?

– Attól tartok.

– Mit akar tudni róluk?

– A nevüket. Hogy honnét kerültek New Yorkba.

– Azt mondta, hogy tudja a nevét. Happy.

– A neve annyira Happy, mint a tied TJ.

TJ rám emelte a tekintetét.

– Ha azt mondja valakinek, hogy TJ – közölte –, akkor mindenki tudja, kiről van szó. – Megint a rajzra nézett. – Azt mondja, az utcán hívták Happynek.

– Azt.

– Kitől kapta a nevet? A Testamentum Háztól?

Bólintottam.

– Azt mondták, nem lakott náluk, csak ott töltött pár éjszakát.

– Jaja, azok jó emberek, de nem mindenki bírja elviselni a szabályokat, érti?

– Te is voltál már ott, TJ?

– Azt meg mi a szarért csináltam volna? Van nekem hol laknom, ember.

– Hol?

– Az magát csak ne érdekelje. Addig, amíg odatalálok, nem érdekes. – Megint megnézte a rajzokat, majd odavetette: – Ezt az embert láttam.

– Hol?

– Nem tudom. A Times Square környékén, gondolom. Ne kérdezze, hogy hol vagy mikor. – Leült az ágy szélére, levette a sapkáját, és a kezében forgatta. – Mit akar maga tőlem? – kérdezte.

Elővettem a tárcámból egy húszast, és feléje nyújtottam. Nem nyúlt érte, szeme megismételte a kérdést. Mit akarok tőle?

– Kívülről ismered a Times Square környékét, a buszpályaudvart, a kölyköket az utcán. Olyan helyekre is be tudsz menni, ahová én nem, és olyan emberekkel is tudsz beszélni, akikkel én nem.

– Húsz dollárért sokat kér. – Vigyorgott. – Amikor a múltkor találkoztunk, öt dollárt adott nekem, és semmit sem kellett csinálnom érte.

– Most sem csináltál semmi – feleltem.

– Lehet, hogy sok időbe fog telni. Emberekkel beszélni, ide menni, oda menni. – Elkezdtem visszahúzni a húszdollárost, mire odakapott. – Ezt ne csinálja – mondta. – Nem mondtam nemet, ugye? Csak kicsit hecceltem, és kész. – Körbenézett a szobában. – De látom, hogy maga nem valami gazdag.

Felnevettem.

– Az biztos, hogy gazdag nem vagyok.

Chance telefonált. Körbekérdezte bokszkedvelő ismerőseit, és néhányan emlékeztek egy apára és fiára a csütörtök esti meccsről, ám korábban senki sem látta őket Maspethben vagy bárhol máshol. Azt feleltem, hogy a férfi feltehetően nem mindig vitte magával a fiút, mire Chance közölte, hogy az emberek kettejükre emlékeztek.

– Szóval nem arról van szó, hogy felismerték volna – mondta. – Kimegy holnap este a meccsre?

– Nem tudom.

– Tévén is nézheti. Biztos meglátja, ha megint ott ül az első sorban.

Nem beszéltünk sokáig, mert azt akartam, hogy mások is elérjenek, ha hívnak. Letettem a kagylót és vártam. Danny Boy volt a következő.

– Ma este Poogannél vacsorázom – mondta. – Miért nem tartasz velem? Tudod, hogy mennyire utálok egyedül enni.

– Találtál valamit?

– Semmi különös – felelte de vacsoráznod valamikor neked is kell, nem igaz? Nyolc óra.

Miután letettem a kagylót, megnéztem, mennyi az idő. Öt óra múlt. Bekapcsoltam a tévét, megnéztem a híreket, aztán kikapcsoltam, mert rájöttem, hogy nem figyelek. Feleltem a telefont, és Thurman számát tárcsáztam. Amikor bekapcsolt az üzenetrögzítő, nem szóltam semmit, de a kagylót sem tettem le. Legalább fél percet vártam, mire végül bontottam a vonalat.

Fogtam a Newgate-naptárt, és szinte ezzel egy időben megszólalt a telefon. Felkaptam. Jim Faber volt az.

– Helló – mondtam.

– Csalódottnak hangzol.

– Egész délután egy hívást vártam – feleltem.

– Nos, nem tartalak fel, mert nem is fontos annyira. Ott leszel ma este a St. Paulban?

– Nem hiszem. Valakivel találkoznom kell a Hetvenkettedik utcában, és

nem tudom, mikor végzek. Különben is, tegnap este ott voltam.

– Ez fura, mert kerestelek, de nem találtalak.

– A Perry utcában voltam.

Tényleg? Én is ott kötöttem ki vasárnap este. A tökéletes választás, mert ott bármit mondhatsz, és senki sem törődik veled. Rettenetes dolgokat mondtam Beverlyről, és száz százalékig jobban éreztem magam tőle. Helen is ott volt tegnap? Mesélt neked a rablásról?

– Miféle rablásról?

– A Perry utcában. De nem akarlak feltartani, ha hívást vársz.

– Semmi gond – mondtam. – Valaki kirabolta a gyűlést a Perry utcában? És mit vittek el? Egy ideje már kávé sem adnak.

– Nos, nem volt valami briliánsan kivitelezett bűncselekmény. Egy vagy két hete, péntek este történt. Egy Bruce nevű srác beszélt. Nem tudom, ismered-e, de nem is érdekes. Szóval már vagy húsz perce beszélt, amikor valami agybajos felállt, és közölte, hogy egy évvel korábban eljött egy gyűlésre, és véletlenül negyven dollárt rakott a kosárba, és most fegyver van a zsebében, amivel nekiáll lövöldözni, hacsak nem kapja vissza a negyven dollárját.

– Jézusom.

– Várj csak, most jön a legjobb rész. „Sajnálom, de ez elfogadhatatlan”, mondta neki Bruce. „A gyűlést ilyen apróság miatt nem szakíthatjuk félbe. Meg kell vámod a szünetet háromnegyed kilenckor.” Az agybajos mondani akar valamit, mire Bruce a kis kalapáccsal elkezd verni azt a pódiumszerúséget, tudod, és rászól, hogy azonnal üljön vissza a többiekkel együtt, mert a gyűlés folytatódik.

– És a dilis leült?

– Gondolom, rájött arra, hogy nincs más választása. A szabály az szabály, nem igaz? Ekkor egy másik srác ment oda hozzá, Harry, és meg kérdezte tőle, hogy kér-e kávé vagy cigarettát, mire a dilis azt mondta, hogy egy kávé jólesne neki. „Mindjárt jövök, és hozok neked”, suttogta Harry, aztán kiment, és azonnal a rendőrségre sietett. Azt hiszem, ott van egy a közelben...

– A Hatodik körzet két sarokra van a Nyugati Tizedik utcában.

– Akkor Harry odament, aztán visszajött New York legremekebbjei közül kettővel, akik fogták az agybajost, és elvitték. „Várjanak már!” kiabált a pali. „És mi lesz a negyven dollárommal? Hol van a kávé?” Tudod, ilyen is csak a Perry utcában történhet meg.

– Szerintem bárhol megtörténhet.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. Mert mondjuk az Upper East Side-on összegyűjtötték volna a pénzt a hülyéjének, aztán még lakást is kerestek volna neki. Na, nem tartalak fel tovább, tudom, hogy hívást vársz. De ezt el kellett mondanom.

– Köszönöm, hogy elmondtad.

Abba bele lehet örülni, ha az ember csak ül és vár. De nem akartam elmenni. Tudtam, hogy telefonálni fog, és nem akartam elmulasztani a hívását.

A telefon fél hatkor csörgött. Felkaptam a kagylót, és senki sem szólt bele.

– Halló – ismételtem, de semmi. Tudtam, hogy van valaki a vonalban.

Halló – mondtam harmadjára, mire a vonal megszakadt.

Felvettem a könyvemet, aztán megint letettem, aztán a noteszomból előkerestem Lyman Warriner telefonszámát Cambridge-ben.

– Tudom, hogy azt mondtam magának, nem készítek jelentést – kezdtem –, de szólni akartam, hogy előbbre léptem. Most már sejtem, hogy mi történt.

– Bűnös, ugye?

– Ahhoz kétség nem férhet – feleltem. – Ezt én is tudom, meg ő is tudja.

– Ő is tudja?

Valami munkál benne. Büntudat vagy félelem, vagy mindkettő. Egy perce hívott fel. Egy szót sem szólt. Fél beszélni, de fél hallgatni is, ezért hívott. Biztos vagyok benne, hogy megint hívni fog.

– Úgy gondolja, hogy vallani fog?

– Szerintem ezt akarja tenni. Ugyanakkor biztos vagyok abban is, hogy fél tőle. Azt sem tudom, Lyman, hogy magát miért hívtam fel. Talán vámom kellett volna, amíg mindent kideríték.

– Örülök, hogy felhívott.

– Van egy olyan érzésem, hogy amikor a dolgok mozgásba lendülnek, akkor minden nagyon gyorsan fog történni. – Haboztam egy kicsit. – A húga halála csak része ennek az egésznek.

– Tényleg?

– Most legalábbis így látszik. Szólok, mihelyt többet tudok.

Hétkor megint csörgött a telefon. Felvettem, beleszóltam, aztán hallottam, amint megszakad a vonal. Azonnal tárcsáztam a lakása számát. Négyszer kicsörgött, aztán bekapcsolt a rögzítő. Letettem a kagylót.

Fél nyolckor megint telefonált.

– Halló – mondtam, de nem kaptam választ. – Tudom, hogy ki maga.

Beszéljen nyugodtan, nem lesz semmi baj.

Csend.

– Nekem most el kell mennem – mondtam. – Tízre visszaérek. Tízkor hívjon megint.

Hallottam a lélegzetvétélet.

– Tíz órakor – ismételtam, aztán letettem a kagylót. Vártam tíz percet, hátha már most beszélni akar, de nem tette. Fogtam a kabátom, és elmentem vacsorázni Danny Boyjal.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Five Borough Cable – mondta Danny Boy. – Az ötlet jó, mert arra épít, hogy a New York-iakat jobban érdekli valami helybéli dolog a hírességek pecázásánál meg az ausztrál focinál. Csakhogy lassan indultak, és elkövették azt a hibát, amit szinte mindenki elkövet. Kevés tőkével mentek bele.

– Ezt a problémát úgy egy éve oldották meg azzal, hogy a cég egy jelentős részét eladták egy testvérpárnak, akinek a nevét ki sem tudom ejteni, de az biztos, hogy irániak. Ennél többet senki sem tud róluk, azt leszámítva, hogy Los Angelesben élnek, és egy ügyvéd képviseli őket New Yorkban.

– A Five Borough működik tovább. Pénzt ugyan nem keresnek, de földbe sem fognak állni, és a befektetők hajlandóak még pár évig elviselni a veszteséget. Sőt, még az is lehet, hogy bebukni is hajlandóak a pénzüket.

– Értem.

– Tényleg? Érdekes módon a befektetőknek teljesen megfelel a passzív szerep. Az ember azt hinné, hogy legalább a vezérkart lecserélik, de mindenkit megtartottak, és kívülről sem hoztak be senkit. Ugyanakkor van valaki, aki gyakran bukkan fel a cég körül. Nem a Five Borough-nak dolgozik, nem kap fizetést sem, de ha a céget nézed, mindig megpillantod a szemed sarkából.

– Kicsodát?

– Na – mondta Danny Boy ez itt az érdekes kérdés. A neve Bergen Stettner, ami németnek hangzik, vagy legalábbis teutonnak, de szerintem nem ez a név szerepel a születési anyakönyvi kivonatában. Feleségével együtt Trump egyik hoteljának felső lakosztályában laknak a Central Park Southon. Az irodája a Graybar irodaépületben van a Lexingtonon. Valutával kereskedik, és nemesfémeket ad meg vesz. Ez szerinted mire utal?

– Arra, hogy mosodát üzemeltet.

– És arra, hogy a Five Borough maga is része a mosodának. Kinek, miért, honnét és hová, ezek azok a kérdések, amikre meg sem próbálok válaszolni. – Töltött magának vodkát. – Nem tudom, mihez tudsz kezdeni ezzel, Matthew. A fiatal Richard Thurmanról azonban semmit sem sikerült megtudnom. Ha valami söpredéket bérelt fel, hogy erőszakolják és öljék meg a feleségét, akkor sikerült egy kivételesen csendes és visszafogott párost találnia, akik közben Új-Zélandra távoztak, mert az utcán senki sem hallott semmiről.

– Nem vagyok meglepve.

– Nem? – Danny Boy a vodkásüvegre nézett. – Remélem, azért tudsz kezdeni valamit a Five Borough-val kapcsolatos információval. A telefonban nem akartam semmit sem mondani. Soha nem teszem, plusz amikor téged hívlak, akkor a hotel telefonközpontján keresztül megy a hívás, ugye? Nem zavar ez téged?

– Közvetlenül is tudok kifelé telefonálni – feleltem. – És üzenetet lehet hagyni a recepciósnál.

– Hogyne, de én például nem szeretek üzenetet hagyni. Mondanám, hogy alaposabban utánanézek Stettnernek, de nem könnyű. A pasi ügyel arra, hogy ne hívja fel magára a figyelmet. Mi az ott a kezdedben?

– Szerintem a képe – feleltem, és odatettem a rajzot Danny Boy elé.

– Szóval már tudtál róla.

– Nem.

– Csak véletlenül van róla egy rajz a zsebedben? Az isten szerelmére, még szignózva is van. Mégis ki az a Raymond Galindez?

– A következő Norman Rockwell. Ez lenne Stettner?

– Nem tudom, Matthew, soha nem láttam.

– Nos, akkor előtted járok. Mert én alaposan megnéztem magamnak, csak éppen azt nem tudtam, hogy kit nézek. – Összehajtottam a rajzot, és eltettem. – Erről egyelőre ne beszélj senkinek – mondtam –, de ha minden jól megy, akkor Stettner hosszú időre börtönbe fog kerülni.

– Pénzmosásért?

– Nem – válaszoltam. – Abból él. A hobbija miatt fog rács mögé kerülni.

Hazafelé menet a St. Pault is útba ejtettem. Fél tízre értem oda, és beültem az utolsó félóra. Töltöttem egy bögre kávé, és az egyik hátsó sorban huppantam le egy székre. Pár sorral magam előtt megpillantottam Will Habermant, és eszembe jutott, hogy elmondom neki, mi történt. Az a helyzet, Will, hogy *A piszkos tizenkettő* változatában, amit magától kaptam, a Lakkférfi szerepét Bergen Stettner alakítja. A férfi naiva szerepét egy fiatal fiú kapta, aki korábban még nem szerepelt filmen. Ő a Happy nevet használta. A Börnőt alakító nő nevét még nem tudjuk, de könnyen lehet, hogy Chelsea-nek hívják.

Thurman ezt a nevet mondta tegnap. – Kicsoda? Chelsea? Az csak egy ribanc, barátom. Nekem eliheti. – Én szívesen elhittem neki, de egyre kevésbé voltam meggyőződve, hogy a táblákat tartó nő lett volna a

bőrruhában.

Alig bírtam a gyűlésre figyelni. Az agyam a beszélgetés közben a saját köreit róta. De nem is azért jöttem le a templom pincéjébe, hogy részt vegyek a gyűlésen, hanem hogy pár percre biztonságos helyen legyek.

Nem is vártam meg a végét, és két perccel tíz előtt értem vissza a szobámba. Elmúlt tíz óra, egy perc, kettő, öt. Megszólalt a telefon. Megragadtam a kagylót.

– Scudder – szóltam bele.

– Tudja, hogy ki beszél?

– Igen.

– Ne mondja ki a nevem. Csak azt mondja meg, hogy honnan ismer engem.

– Hirtelen megint magázódtunk.

– A Párizsi Zöldből – feleltem. – Többek között.

– Ja, onnan. Nem tudom, hogy mennyit ivott tegnap, és hogy egyáltalán mire emlékszik.

– Elég jó a memóriám.

– Nekem is, megmondom magának, néha azt kívánom, bárcsak ne lenne az.

Maga detektív.

– Az vagyok.

– Tényleg? Ugyanis a telefonkönyvben nem találtam meg magát.

– Mert nem vagyok benne.

– Valami detektívügynökségnek dolgozik. Mutatta a névjegykártyáját, de a nevét elfelejtettem.

– Nekik csak bedolgozni szoktam. Főleg a saját ügyeimet viszem.

– Szóval akkor fel tudom bérelni magát.

– Igen – feleltem. – Fel tud bérelni.

Egy ideig hallgatott, amíg átgondolta.

– Az a helyzet – mondta végül –, hogy azt hiszem, bajban vagyok.

– Azt hiszem, ez érthető.

– Mit tud rólam, Scudder?

– Amit mindenki.

– Tegnap este még nem mondott magának semmit a nevem.

– Az tegnap este volt.

– Most meg ma este van, mi? Azt hiszem, beszélünk kellene.

– Szerintem is.

– Hol? Ez a kérdés. Nem a Párizsi Zöldben.

– A maga lakásán?

– Nem. Az egyáltalán nem jó ötlet. Nyilvános helyen találkozunk, ahol senki sem ismerhet fel. Azok a helyek, amiket én ismerek, nem jöhetnek szóba, mert mindig odajárok.

– És ismerek egy helyet. – Megmondtam a nevét.

– Tudja, ez egyszerűen tökéletes – mondta Thurman. – Soha nem gondoltam volna rá. Ezt hívják átlagos ír kocsmának, mi?

– Akár annak is hívhatják.

– Pár sarokra van csak a lakásomtól, és nem is tudtam, hogy létezik. Lehet, hogy mindennap elmentem mellette, és soha még csak észre sem vettem. Két külön világ. Ide dolgozó emberek járnak, rendes munkahellyel, tisztességes, egyszerű emberek. Tessék, nézze csak meg. Bádognennyezet, járólap, a falon meg dartstábla. Tökéletes.

Természetesen a Groganben voltunk, és azon tűnődtem, hogy beszélt-e valaha tisztességes, egyszerű emberként bárki is a tulajdonosáról, rendes munkahellyel. Ennek ellenére nekünk megfelelt. Csendes volt és szinte üres, és Thurmant senki sem ismerte fel.

Megkérdeztem, hogy mit akar inni. Azt felelte, hogy egy sör jólesne neki, mire a pulthoz mentem, kértem egy üveg Harpot, magamnak meg egy pohár kólát.

– Éppen elkerülte Micket – közölte Burke. – Egy órája volt itt, azt mondta, egész éjjel maga miatt volt fenn.

Visszamentem az asztalhoz. Thurman kiszúrta a kólát.

– Tegnap éjjel nem ezt itta.

– Maga sem.

– Ne is mondja. Az a helyzet, hogy nem vagyok valami nagy piás. Vacsora előtt egy martini, utána meg egy sör vagy kettő. Tegnap éjjel azonban csúnyán bepiáltam. Annyira, hogy abban sem vagyok biztos, mit mondtam magának. Vagy hogy maga mennyit tud.

– Most többet tudok, mint tegnap éjjel.

– Pedig már akkor is többet tudott, mint mutatta.

– Mi lenne, ha elmondaná, miért találkoztunk?

Elgondolkodott, aztán bólintott. Keresgélgni kezdett a zsebében, majd megtalálta azt a rajzot, amelyet előző éjjel adtam neki. Kihajtogatta, és rám nézett. Megkérdezte, hogy tudom-e, kit ábrázol.

– Miért nem mondja meg nekem maga?

– Bergen Stettnernek hívják.

Remek, gondoltam.

– Attól tartok, hogy meg fog ölni.

– Miért? Ölt már korábban is?

– Istenem – mondta. – Nem is tudom, hol kezdjem.

– Soha nem találkoztam Bergenhez hasonló emberrel – mesélte. – Nem sokkal az után kezdett el bejárni, hogy eladták a cég egy részét. Azonnal megtaláltuk a hangot. Fantasztikus embernek tartottam. Nagyon erős, hatalmas az önbizalma, és amikor az ember vele van, hajlamos azt hinni, hogy rá nem vonatkoznak a szabályok. Amikor először találkoztunk, felmentünk a lakásába. A teraszon pezsgőztünk, alattunk meg a Central Park terület el, mintha csak a hátsó kertje lett volna.

– Amikor legközelebb nála jártam, a feleségével is találkoztam. Olga. Gyönyörű nő, és annyi szexuális energia árad belőle, hogy szinte forr körülötte a levegő. Amikor Bergen kiment a fürdőbe, Olga odaült mellém, az ölembe tette a kezét, és a nadrágomon keresztül elkezdett felizgatni. „Le akarlak szopni”, mondta. „Azt akarom, hogy dugj seggbe. Rá akarok ülni az arcodra.” Nem hittem el, hogy mi történik. Biztos voltam benne, hogy Bergen ránk nyitja az ajtót, de mire visszajött, Olga a nappali tülös végében ült, és egy festményről beszélt.

– Másnap Bergen arról beszélt, hogy mennyire megkedvelt engem a felesége, és mennyire szeretné, ha többször találkoznánk. Pár nap múlva elmentünk vacsorázni négyesben a feleségemmel. Furcsa volt amiatt, ami köztem és Olga közt történt. Amikor elbúcsúztunk, Bergen nagyon európai módon kezet csókolott Amandának, mégis gunyoros volt a mozdulat. Aztán Olga is kézcsókra nyújtotta a kezét, és én megéreztem rajta a punciszagot. Valamikor magához nyúlt az este folyamán. Ránéztem, és az arckifejezése legalább akkora nagy hatást gyakorolt rám, mint kezének a szaga.

– Bergen természetesen mindenről tudott, a feleségével közösen tervelték ki, ezt most már tudom. Amikor legközelebb náluk voltam, Bergen azt mondta, hogy szeretne mutatni nekem valamit, amit még a kábelcsatornák sem sugároznak, de szerinte engem érdekelni fog. Berakott egy videokazettát. Amatőr pornó volt. Két férfi és egy nő. A film felénél megjelent Olga, és mellém ült. Azt sem tudtam, hogy otthon van. Azt hittem, csak ketten vagyunk Bergennel.

– Amikor a kazetta véget ért, Bergen kivette, és betett egy másikat. Ebben két nő szerepelt, egy fekete meg egy fehér. A fekete nő volt a rabszolga. Aztán kellett egy perc, hogy leessen, ki a fehér nő. Olga volt. Le sem bírtam venni a

szememet a képernyőről.

– Miután véget ért, körbenéztem a nappaliban, de Bergen már nem volt ott. Olgával letéptük egymásról a ruhát, és a kanapéra dőltünk. Hirtelen tudatosult bennem, hogy Bergen is a nappaliban van, és minket figyel. Aztán mindannyian bementünk a hálóba.

Stettner a szexszel együtt filozófialeckéket is adott Thurmannek. A szabályok azoknak valók, akiknek nincs elég képzelőerejük ahhoz, hogy megszegjék őket. A felsőbbrendű nők és férfiak a saját szabályaik szerint élnek – vagy egyenesen szabályok nélkül. Gyakran idézte Nietzschét, Olga meg egyfajta New Age bevonatot hordott fel a német filozófusra. Ha az ember él a hatalmával, akkor nincsenek áldozatok, mert a sorsuk csak a behódolás iránti vágyuk manifesztációja. Ugyanúgy irányítják saját végzetüket, mint mi a miénket.

Stettner egyik nap behívta az irodájába.

– Hagyd abba, amit csinálsz – mondta. – Menj le a sarokra, negyedóra múlva érted megyek. – Stettner hosszú kocsiútra vitte azzal, hogy ajándékot akar neki adni. Ismeretlen környéken álltak meg, és levezette Thurmant az egyik ház pincéjébe. Egy meztelen nő volt ott fémkerethez bilincselve, szája betömve. – A tied – mondta Stettner. – Azt csinálsz vele, amit akarsz.

Szexelt a nővel, mert udvariatlan lett volna visszautasítani, akár egy italt vagy egy meghívást. Mindamellert teljesen feltűzte, hogy a nő tehetetlen. Amikor végzett vele, Stettner megkérdezte tőle, hogy akar-e még valamit tenni. Thurman azt felelte, hogy nem.

Felmentek a pincéből, és beültek Stettner kocsijába. Az idősebb férfi megkérte, hogy várjon egy percet, mert elfelejtett valamit. Hamarosan megjelent, és elindultak. Bergen megkérdezte Thurmantól, hogy vette-e már el a nő szüzességét. Thurman azt felelte, hogy igen.

– De nem a feleséged volt az.

Nem, ismerte el Thurman. Amanda nem volt szűz, amikor találkoztak.

– Íme az én ajándékom – mondta Stettner. – Volt már nő az életedben, akinek te voltál az első szeretője. És most már olyan nő is volt az életedben, akinek te voltál az utolsó szeretője. Ezzel a lánnyal, akivel együtt voltál, senki sem fog lefeküdni többé, a férgeket kivéve. Tudod, hogy mit tettem, amikor visszamentem a pincébe? Megöltem. Érted? Kivettem a szájából a labdát, és azt mondtam neki, hogy „isten veled, édesem”, és elvágtam a torkát.

Thurman nem tudta, hogy mit mondjon.

– Nem tudod, hogy mit higgyél, ugye? Lehet, hogy csak hugyoztam egyet,

de az is lehet, hogy elengedtem a nőt. Nem akarsz visszamenni megnézni?

– Nem.

– Helyes. Mert tudod, hogy én mindig igazat mondok. Össze vagy zavarodva, nem tudod, hogy mit érezz. Nyugi. Semmit sem tettél. Én tettem. És különben is meg kellett halnia. Senki sem él örökké. – Megfogta Thurman kezét. – Annál is közelebb vagyunk egymáshoz, mint sejtenéd. Mi ketten, te meg én. Vér- és spermatestvérek vagyunk.

Thurmannek elég sokáig tartott, mire kitöltötte azt a sört, és még tovább tartott neki, hogy megigya. Többször is felvette a poharat, a szájához emelte, aztán letette, és beszélt tovább. Nem érdekelte a sör. Beszélni akart.

– Nem tudom, hogy megölte-e azt a nőt – folytatta. – Lehet, hogy csak egy kurva volt, akit arra a délutánra hozott oda, aztán visszament, kifizette, és elengedte. Vagy elvágta a torkát, ahogy mondta. Nem tudom.

Attól kezdve kettős életet élt. A felszínen fiatal, ambiciózus producer volt, nagyszerű lakással, gazdag feleséggel és rózsás jövővel. Ugyanakkor meg élte a másik, titkos életet Bergen és Olga Stettnerrel.

– Megtanultam kikapcsolni – mondta. – Mint amikor az ember hazamegy az irodából. Saját magam egy részét hagytam otthon, amikor velük voltam. Hetente egyszer-kétszer találkoztunk. Volt, hogy semmi különös nem csináltunk. Néha csak beszélgettünk. De mindig ott volt valami köztünk valami, amitől forrt a levegő. Aztán ezt is kikapcsoltam, hazamentem, és megint Amanda férje voltam.

Két hónappal a megismerkedésük után Stettner a segítségét kérte.

– Valaki megszarolta. Volt egy kazetta, amit ők csináltak. Nem tudom, mi volt rajta, de nem lehetett hétköznapi dolog, mert a kameraman megtartott magának egy másolatot, és most ötvenezer dollárt kért érte.

– Arnold Leveque – mondtam.

Tágra nyílt a szeme.

– Ezt meg honnan tudta? Mennyit tud?

– Azt tudom, hogy mi történt Leveque-vel. Segített megölni őt?

Most már eljutott a pohár a szájához. Kézfejjével megtörölte az állát, és így szólt:

– Esküszöm, nem tudtam, hogy mi fog történni. Stettner azt mondta, hogy kifizeti az ötvenezer dollárt, de Leveque nem volt hajlandó találkozni vele, amit egyáltalán nem csodálok. Stettner azt mondta, most az egyszer fizet neki, és azzal vége, mert Leveque nem lehet annyira hülye, hogy ugyanazt kétszer is

megpróbálja.

– Van egy thai étterem a Tizedik sugárút és a Negyvenkilencedik utca sarkán. Ott találkoztam Leveque-kel. Komikusan dagadt ember volt, úgy kacsázott, mint valami felhúzó játék. Egyre csak azt mondta nekem, hogy mennyire sajnálja az egészséget, de pénzre van szüksége. Minél többet beszélt, annál visszataszítóbb lett. Odaadtam neki a pénzzel teli táskát, és hagytam, hogy kinyissa. Amikor meglátta a pénzt, még jobban megrémült. Azt a sztorit találtuk ki, hogy ügyvéd vagyok. Brooks Brothers-féle halszállás öltönyt viseltem, és jogi szakszavakat használtam. Mintha számított volna bármit is.

– Odaadtam neki a táskát, ő meg nekem a kazettát, de közöltem vele, hogy csak akkor mehet el a pénzzel, ha megbizonyosodtam róla: ez a kazetta az, amit az ügyfelem akart. „A közelben parkolok”, mondtam neki. „Pár percre vagyunk az irodámtól, és csak öt percet nézek meg a filmből, hogy tudjam, tényleg azt adta oda, amiben megállapodtunk, aztán mehet is a pénzével.”

Thurman megrázta a fejét.

– Csak annyit kellett volna tennie, hogy feláll, és kísétál – mondta. – Mit tehettem volna? De, gondolom, bízott bennem. Elindultunk gyalog a Tizenegyedik sugárút felé, és Bergen a sikátorban várt minket. Abban állapodtunk meg, hogy fejbe veri Leveque-et, aztán a pénzzel meg a kazettával együtt távoznak.

– De nem ez történt.

– Nem – felelte. – Mielőtt Leveque bármit is tehetett volna, Bergen elkezdte ütni. Legalábbis úgy látszott, hogy üti, de megpillantottam a kést a kezében. Ott a nyílt utcán leszúrta, aztán megfogta, bevonszolta a sikátorba, és szólt, hogy fogjam a táskát. Felvettem a táskát a földről, és utánamentem a sikátorba. Leveque a falnak dőlve ült a földön, Bergen meg csak szúrta bele a kést. Leveque csak bámult. Lehet, hogy már halott volt, nem tudom. Egy hangot sem adott ki.

Utána elvették Leveque kulcsait, és átkutatták a lakását, ahonnan magukkal vittek kétszatyornyos videokazettát. Stettner úgy vélte, hogy Leveque készített egy biztonsági másolatot is a filmről, amivel megszarolta, de kiderült, hogy nincs ilyen.

– A legtöbb kazettán a tévéből felvett filmek voltak – mondta Thurman. – Főleg fekete-fehér klasszikusok. Pár pornó meg néhány régi tévéműsor. – Stettner maga nézte végig a kazettákat, és nagyjából mindet kidobta. Thurman soha nem látta, mi van azon a kazettán, amiért Arnold Leveque az életével

fizetett.

– Én láttam – közöltem. – Azt mutatja, ahogy azok ketten gyilkosságot követnek el. Megöltek egy fiút.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmi lehet, különben miért fizetnének ilyen sokat érte? De az meg hogy lehet, hogy maga látta a filmet?

– Leveque mégis készített egy biztonsági másolatot, amit maguk nem találtak meg. Egy műsoros kazettára vette rá.

– Egy rakat volt neki abból is – emlékezett Thurman. – Azokhoz hozzá sem nyúltunk. Okos húzás volt tőle. – Felemelte a poharát, aztán érintetlenül letette. – Nem mintha olyan sokra jutott volna vele.

Stettner életében a fiúk is jelentős szerepet játszottak, ám ez Thurmant egyáltalán nem érdekelte.

– Nem szeretem a homoszexuálisokat – jelentette ki fakó hangon. Soha nem szerettem őket. Amanda testvére is homoszexuális. Soha nem szeretett engem, én sem szerettem őt. Az elejétől fogva így volt. Stettner azt mondta, hogy ő is ugyanígy érez, a buzikat gyengének tartja, és szerinte a bolygó az AIDS segítségével szabadul meg tőlük. „Ezeket a fiúkat nem homoszexualitás használni”, mondta. „Olyanok, mint a nők. Úgy is kell megdugni őket. És olyan könnyű szerezni egyet, szinte könyörögnek, hogy elvigyem őket. Senkit sem érdekelnek. Azt csinálhatsz velük, amit csak akarsz, senkit sem érdekelnek.”

– Hogyan szerezte őket?

– Nem tudom. Mondtam már, hogy Stettner életének ebből a részéből tudatosan kimaradtam. Néha láttam egy fiú társaságában. Valahol összeszedte, a fiaként kezelte, és elvitte magával mindenféle helyekre, ahogy maga is látta a bokszmeccsen. Aztán a fiú egyszer csak eltűnt. Én meg nem kérdeztem meg, hogy mi történt vele.

– De tudta.

– Még csak gondolni sem voltam hajlandó rá. Semmi közöm nem volt hozzá, akkor meg miért gondoltam volna rá?

– De tudnia kellett, Richard.

Ez volt az első alkalom, hogy a keresztnévén szólítottam. Talán így könnyebben átjutok a páncélzatán. Nem is tévedtem nagyot, mert úgy rándult össze, mintha belecsíptem volna.

– Gondolom, megölte őket – mondta.

Hallgattam.

– Gondolom, sok embert megölt.

– És te?

– Én soha nem öltem meg senkit – vágta rá gyorsan.

– De bűntárs voltál Leveque meggyilkolásában. A törvény előtt ugyanannyira bűnös vagy, mintha magad döfted volna meg a késsel.

– Nem tudtam, hogy meg fogja ölni!

Dehogynem tudta, ahogy azt is, hogy mi történt a fiúkkal. Nem szóltam semmit.

– Azt tudtad, hogy ki akarja rabolni Leveque-t – mondtam. – Így is bűnsegéd vagy egy bűncselekményben, és ez bőven elég ahhoz, hogy téged is felelősségre vonjanak, ha az a bűncselekmény valakinek a halálával végződött. Akkor is bűnös lennél, ha Leveque szívinfarktusban halt volna meg. A törvény előtt te is bűnös vagy.

Vett pár mély levegőt. Tompa hangon megszólalt:

– Rendben, ezt tudom. Amiatt a lány miatt is, akit megölt, már ha tényleg megölte. Gondolom, bűnös vagyok nemi erőszakban. A lány nem állt ellen, de nem is egyezett bele. – Rám nézett. – Nincs mentség arra, amit tettem. Ne fogom azt mondani, hogy Bergen hipnotizált, bár valójában erről volt szó, ahogy azok ketten behálóztak... A végén azt tettem, amit ők akartak.

– Hogyan vettek rá, Richard?

– Ők...

– Hogyan vettek rá, hogy megöld a feleséged?

– Ó, istenem – temette arcát a kezébe.

Lehet, hogy Stettner meg a felesége az elejétől fogva ezt tervezték. Lehet, hogy végig ez volt a titkos tervük.

– Ideje lezuhanyoznod – szokta mondani Olga. – Ideje hazamenned a kis feleségedhez. – A kis feleséged, az édes kis feleséged, a búbájos kis feleséged; minden szófordulatban ott volt az irónia szele, a csúfolódás apró kis jele. Egy órát eltöltöttél a bátrak és a merészek világában, mondta neki Olga, most szépen visszamehetsz fekete-fehér életed döglött unalmába a Barbie-feleséged mellé.

– Milyen kár, hogy annyi pénze van – mondta Stettner még az elején. – Nincsen semmi hatalmad, a feleségednek több pénze van, mint neked.

Thurman eleinte attól félt, hogy Stettner szexuálisan akarja Amandát használni. Megosztotta Olgát vele, és cserébe ugyanezt várta. Thurmannek ez nem tetszett. A két életet egymástól távol akarta tartani, és megkönnyebbült, amikor azt látta Stettneréken, hogy nem akarták Amandát is bevonni a kapcsolatukba. Az első találkozásuk négyesben nem volt valami sikeres, és

amikor két másik alkalommal együtt vacsoráztak, mindenki csak feszengett.

Stettner javasolta, hogy növelje a biztosítási összeget.

– Gyereketek lesz, azt a gyereket meg védelmezni kell. Ahogy az anyát is védened kell. Ha bármi történne vele, évekig fizetheted a bébiszittert meg a nevelőnőt. Márpedig az rengeteg pénzbe kerül. – És amikor megtörtént a szerződés módosítás. – Tudod, Richard, a feleséged gazdag nő. Ha viszont meghal, akkor te leszel gazdag. Éles a különbség, ugye?

Az ötlet lassan fogalmazódott meg benne.

– Nem tudom, hogyan magyarázzam meg – mondta Thurman. – Nem volt valódi az egész. Sokat viccelődtünk róla, és mindenféle, lehetetlenül összetett módokat találtunk ki arról, hogy hogyan lehetne meg ölni Amandát. „Milyen kár, hogy a mikrohullámú sütők olyan kicsik”, mondta Stettner. „Betehetnék Amandát, szájában egy almával, hogy először belül főjön meg, aztán ropogósra süljön kívülről is.” Felfordul a gyomrom, ha rá gondolok, de akkor viccesnek találtam, mert semmi valóság alapja nem volt. És mivel állandóan ezzel viccelődtünk, lassan mégis valóság lett belőle.

– „Jövő csütörtökön megcsináljuk”, mondogatta Bergen, és kitaláltunk valami röhejes, fekete komédiába illő forgatókönyvet. Aztán következő csütörtökön Olga jött a poénnal: „El is felejtettem, ma kellene megölnünk a kis Amandát.” Mindig terítéken volt ez a vicc.

– Amikor Amandával voltam, Bergen meg Olga nélkül, akkor normális házasságban, boldogan éltem a feleségemmel. Nem hiszi, ugye? Pedig így volt. Talán valahol azt képzeltem, hogy Olga és Bergen egy szép napon eltűnnek. Nem tudom, hogy mit vártam: elkapják őket valamiért, vagy ejtenek engem, vagy csak elköltöznek az országból. Nem tudom. Talán arra számítottam, hogy meghalnak. És akkor életem sötét oldala egyik pillanatról a másikra megszűnik létezni, mi pedig boldogan élhetünk Amandával.

– Egyszer az ágyunkban feküdtem, Amanda mellettem aludt, én meg elképzeltem, hogy hogyan ölném meg őt. Nem akartam erre gondolni, de képtelen voltam kivenni a fejből. Megfojtani egy párnával, késsel leszúrni, mindenféle gyilkos képek kavargtak a szemem előtt. Ki kellett mennem a nappaliba inni valamit. Nem tartottam attól, hogy megteszem, egyszerűen csak felzaklattak a gondolatok.

– November elején említettem Bergennek, hogy az alsó szomszédunk Floridában tölti a telet. „Nagyon jó”, mondta Bergen. „Ott fogjuk megölni Amandát. Semleges terep egy betöréshez, most hogy a tulajdonosok Floridában vannak. És kényelmes is, mert nem kell messzire mennünk,

ráadásul sokkal jobb, mintha a ti lakásotokban csinálnánk, csak nem akarod, hogy rendőrök hemzsegienek nálatok? Akkor a felfordulást csinálnak, néha még lopnak is.”

– Azt hittem, megint viccel. „Szóval egy partira mentek? Amikor hazajöttök, mi ott várunk benneteket a zsidók lakásában. Meglepitek a betörőket. Remélem, még emlékszem arra, hogyan kell betömi valahová. Olyan lehet, mint az úszás: egyszer megtanulja az ember, aztán soha többé nem felejt el.”

– A parti éjszakáján még mindig nem tudtam, hogy Bergen viccelt-e, vagy sem. Nehéz ezt elmagyarázni. Tudtam, közben meg nem tudtam. Az életem két része annyira távol állt egymástól, hogy azt hittem, az egyik oldal nem képes hatással lenni a másikra. Hogy nem tudja megérinteni. Úgy értem, hogy tudtam, hogy ott fognak várni ránk, de nem tudtam elhinni.

– Amikor eljöttünk a partiról, gyalog akartam hazamenni, mert attól féltem, hogy Bergen meg Olga tényleg ott lesznek. És hogy ezúttal nem viccelődnek, hanem ez már a valóság. Aztán hazafelé Amanda a bátyjáról kezdett el beszélni. Hogy mennyire aggódik az egészségéért, mire én tettem egy ronda megjegyzést. Összevesztünk, én meg azt gondoltam magamban, rendben van, te ribanc, egy óra múlva már nem fogsz pofázni. És ez izgalmas gondolat volt.

– Ahogy mentünk felfelé a lépcsőn, és megláttam Gottschalkék csukott ajtaját, megnyugodtam, aztán megpillantottam a felfeszített zárat meg a feszítővas nyomát az ajtókereten. De arra gondoltam, hogy ha halkán mozgunk, akkor nem fognak meghallani minket, szépen felmegyünk a lakásunkba, és ott már biztonságban leszünk. Persze mondhattam volna azt is, hogy igyunk meg valamit egy bárban, és akkor vissza fordulunk, de nem jutott az eszembe.

– Felértünk a lépcső tetejére, kinyílt az ajtó, és ott vártak ránk. Olga azt a bőrruhát viselte, amit szokott, Bergenen meg hosszú, fekete bőrkabát volt. Úgy néztek ki, mintha egy képregényből léptek volna elő. Amanda fel sem ismerte őket. Csak állt és bámult, és mielőtt megszólalhatott volna, Bergen így szólt: „Halott vagy, ribanc.” Azzal beleütött az arcába. Vastag motoroskesztyűt viselt. Ökölbe szorította a kezét, és teljes erőből állon vágta Amandát.

– Bergen megragadta, kezét a szájára nyomta, és behúzta a lakásba, Olga pedig megbilincselte a kezét a háta mögött. A száját leragasztották, Olga ellökte, majd arcon rúgta, miután a földre esett. Aztán levetkőztették és az ágyra dobták. Először Bergen erőszakolta meg, aztán Olga, majd megint Bergen. Olga az arcába vágott a feszítővassal, és úgy hiszem, Amanda ettől

veszítette el az eszméletét. Szerintem nem is nagyon volt már a tudatánál.

– Remélem, nem.

– Azt mondták, hogy szexeljek vele. Ez volt a legrosszabb része. Attól féltem, hogy elhányom magam, de nem. Ezt kapja ki: izgatott voltam. Felizgultam. Nem akartam szexeim vele, egyáltalán nem akartam, de a farkam igen. Istenem, most is felfordul a gyomrom, ha rágondolok. Nem is tudtam befejezni. Ott feküdtem rajta, és nem tudtam elélvezni, pedig nagyon akartam, hogy végre vége legyen. Nem bírtam elélvezni.

– Aztán ott álltam, miközben Bergen Amanda nyaka köré tekerte a harisnyáját, és a kezembe nyomta mindkét végét. Azt mondta, meg kell tennem, én meg csak álltam ott. Olga előttem térdelt, a farkam a szájában, Bergen kesztyűs keze a karomat fogta, én meg a harisnya két végét, és nem bírtam elengedni, Bergen olyan erősen szorított. Aztán széthúzta a karját, mire én is széthúztam a kezem, tudja, Olga meg csinálta, amit csinált, tudja, Bergen nagyon erősen fogta a kezem, aztán éreztem a vér szagát, meg a bőrét meg a szexét.

– És akkor elmentem.

– És Amanda halott volt.

TIZENHATODIK FEJEZET

– A többi nagyjából úgy történt, ahogy kitaláltuk – mondtam Durkinnek. – Stettnerék megkötözték Thurmant, aztán egy kicsit megverték, hogy formája is legyen, majd feldúlták a lakást, hogy profi betörésnek látszódjék. Szépen kíséaltak a házból, hazamentek, Thurman meg egy óra múlva hívta a rendőrséget. Addigra már készen állt a sztorija. Napokig dolgozhatott rajta, miközben azt hajtogatta magának, hogy az egész nem más, mint tréfa, vicc.

– És most fel akar fogadni téged.

– Én meg elfogadtam a megbízást – feleltem. – Tegnap este, mielőtt elbúcsúztunk.

– Mivel bízott meg?

– Fél Stettneréktől. Attól fél, hogy megölik.

– Azt meg miért tennék?

– Hogy mentsék a bőrüket. Thurmant elkezdte zavarni a lelkiismerete.

– Azt reméltem is.

– Legalábbis ezt állítja. Nem tud szabadulni a gondolattól, hogy Amanda őszintén szerette őt. Hogy ő volt az egyetlen ember, aki szerette őt.

– Az egyetlen, aki elég bolond volt.

– És azt akarja hinni, hogy Amanda anélkül halt meg, hogy tudta volna, ő is felelős a haláláért. Hogy eszméletlen volt, miközben szexelt vele, és akkor is eszméletlen volt, vagy akár már halott, amikor Stettner rávette, fojtsa meg.

– Ha erre akar választ, akkor nem nyomozóra van szüksége, hanem látnokra.

Csütörtök délelőtt volt. Reggeli után lementem a Midtown Northba, és megvártam Joe-t. Az asztalánál ültünk. Joe cigarettázott. Legalább egytucatnyi alkalomról tudok, amikor leszokott. Egyszerűen nem bírt meglenni a cigaretta nélkül.

– Thurman azt hiszi, hogy a lelkiismerete nem hagyja nyugodni – mondtam.

– És azt is hiszi, hogy Stettnernek már nincs szüksége rá.

– Eleve miért volt szüksége rá Stettnernek, Matt? Thurman mindent rá akar kenni, pedig nekem nagyon úgy tűnik, hogy éppen ő használta Stettneret. Ahogy én látom, másfél milliót keresett ezen az egészen. Stettner meg mit kapott? Megdughatott egy félhalott nőt?

– Stettner eddig négyszázezer dollárt kapott.

– Erről lemaradtam.

– Mert még nem értem el oda. Szóval miután Amandát eltemették, és a sajtó sem foglalkozott többé az ügyel, Stettner leült beszélgetni Thurmannel. Azt mondta, hogy a közös vállalkozásuk nem várt sikert hozott, de ha már a vállalkozás közös volt, akkor a haszonnak is annak kellene lennie.

– Vagyis a zse fele neki jár.

– Stettner szerint igen. Nem a feleség örökségét akarta, attól Stettner hajlandó volt eltekinteni, hanem azt, amit a biztosító fizetett. Az életbiztosítás felét akarta. Mivel baleseti halálról volt szó, ezért életbe lépett a kétszeres szorzó...

– Amit én soha nem értek meg.

– Én sem, de az áldozat szempontjából mindenképpen balesetről van szó. Szóval a vége egymillió lett adómentesen, és Stettner ennek a felét akarta. A biztosító a múlt hónapban fizetett, ami elég gyors, legalábbis az ilyen esetekhez képest.

– A biztosító hozzánk is elküldte az egyik emberét – jegyezte meg Durkin.

– Azt akarták megtudni, hogy gyanúsítjuk-e Thurmant. Hivatalosan nem gyanúsítottuk, így ezt mondtam nekik is. Pedig már akkor meg voltam győződve arról, hogy ő tette, ezt már mondtam neked...

– Igen.

– ...de az egyetlen indíték a pénz volt, azt pedig nem tudtuk megállapítani, hogy szüksége volt-e Thurmannek pénzre, vagy valaki másnak a környezetéből. – Megrázta a fejét. – Te meg erre azt mondd, hogy oka sem volt a gyilkosságra.

– Legalábbis ezt állítja. A biztosító viszont fizetett, Stettner meg a részét akarta, és végül abban maradtak, hogy Thurman százezer dolláros részletekben, készpénzben adja oda Stettner részét, aki valutát vesz rajta. A pénz természetesen Stettner zsebében kötött ki, Thurman pedig kapta a mindenféle memókat és dokumentumokat arról, hogy a pénz különböző tranzakciók során az árfolyam-ingadozás miatt elveszett, így még az adójából is leírhatja. Nekem ez a kedvenc részem, Joe. Oszd meg a pénzt a bűntársaddal, aztán írd le az adódból.

– Nem is rossz. Eddig négyszer fizetett neki?

– Hetente egyszer. A maradékot ma este kell odaadnia Stettnernek. Maspethben találkoznak, mert Thurman a bokszmeccs közvetítésének a producere. Odaad neki egy táskát, benne a pénzzel, és kész.

– És úgy gondolja, hogy Stettner meg fogja ölni. Mivel megkapta az összes

pénzt, így nincs többé szüksége Thurmanre, aki amúgy is egy elvarratlan szál lassan ébredező lelkiismerettel, így aztán miért ne szabaduljon meg tőle véglegesen?

– Pontosan.

– És azt akarja, hogy te védj meg – mondta Durkin. – Azt nem mondta, hogy hogyan?

– Ezt a kérdést nyitva hagytuk. Ma délután találkozunk, hogy kitaláljuk.

– És akkor kimentek Maspethbe?

– Feltehetően.

Durkin elnyomta a cigarettát.

– Miért te?

– Mert ismer.

– Ismer téged? Honnét ismer téged?

– Egy bárban találkoztunk.

– Ezt már mondtad. A barátod, Ballou lerohadt krimójában. Nem tudom amúgy, miért keresed egy ilyen ember társaságát.

– A barátom.

– Egyszer rálép a saját farkára, és nem akarsz ott lenni, amikor ez megtörténik. Jó táncos, állandóan kicsúszik a kezünkből, mint egy kurva angolna, de egy nap a szövetségiék összekalapálnak ellene egy bűnszövetkezetvázat, aztán kap egy életre szóló ingyenszobát napi háromszori étkezéssel Atlantában.

– Tegnap este azért a Groganben találkoztunk, mert nyugodtan akartunk beszélni. És azért engem hívott fel, mert előző este összefutottunk egy bárban.

– Azért futottál vele össze véletlenül, mert az ügyében dolgozol. Ezt is tudta?

– Nem. Azt hitte, Stettner ügyén dolgozom.

– Miért hitte, hogy Stettner ügyén dolgozol?

Durkinnek egy szót sem szóltam a kazettáról és Happy megöléséről, ahogy Arnold Leveque meggyilkolásáról sem. Egyelőre nem láttam értelmét. Joe előtt egy ügy aktája hevert, nevezetesen Amanda Thurmané, engem pedig azzal bíztak meg, hogy ezen az ügyön dolgozzam.

– Mert ezt mondtam neki – feleltem. – Úgy gondoltam, így egyszerűbb lesz. Sikerült összekötnöm Stettnerrel, és ezzel résnyire nyitnom az ajtót. Ha mindent rá tud kenni Bergenre és Olgára, akkor talán megússza az egészet.

– Szerinted rá tudod venni, hogy beszéljen velem, Matt?

– Remélem. Ezen fogok dolgozni, amikor ma délután találkozom vele.

– Azt akarom, hogy be legyen drótozva.

– Rendben.

– „Rendben.” Bárcsak tegnap is be lettél volna drótozva, amikor mindent elmondott neked. Szerencséd volt, hogy a palira rájött a beszélhetnék, szépen kitálalt, és még jobban is érezte magát tőle. Aztán másnap reggel felkelt, és azon tűnődött, hogy mi a fene ütött belé, és ott helyben megfogadta, hogy soha az életben nem nyílik meg többé senki előtt. Mi az istenért nem jöttél ide, hogy bedrótozzunk?

– Ugyan már, Joe – mondtam. – Egyszer csak felhívott este tízkor, hogy azonnal találkozni akar velem. Itt voltál egyáltalán este tízkor?

– Mások is bedrótozhattak volna.

– Mindössze két óra és tíz telefonhívás kell az ilyenhez, nekem meg semmi okom nem volt azt remélni, hogy megnyílik előttem.

– Oké, igazad van.

– Azt hiszem, rá tudom venni, hogy eljöjjön hozzád – mondtam. Szerintem ezt akarja tenni.

– Az szép lenne – bólintott Durkin. – De ha mégsem, akkor legalább beszélni fog, az meg azért jó, mert be leszel drótozva. Négykor találkoztok? Bárcsak korábban lehetne.

– Négyig dolga van.

– Az üzlet meg nem várhat, mi? Háromkor találkozunk. – Felállt. Addig nekem is van még dolgom.

Elsétáltam Elaine-hez, közben vettem virágot meg egy csomag jaffa-narancsot. A virágokat vízbe tette, a narancsokat meg egy nagy kék tálba, aztán közölte, hogy sokkal jobban érzi magát.

– Gyenge vagyok – mondta –, de javulok. És te? Te jól vagy?

– Miért?

– Olyan fáradtnak látszol. Megint fenn voltál egész éjjel?

– Nem, de nem aludtam valami jól. Úgy néz ki, meg tudom oldani ezt az ügyet. Elvileg pár órán belül végzek vele.

– Hogyan? Szerda van, nem? Vagy teljesen legyűrt a láz, és eltűnt pár nap az életemből?

– Thurmannek ki kellett öntenie a lelkét valakinek, és ez a valaki történetesen én voltam. Némi nyomás alatt volt, aminek egy részéért én vagyok felelős, de főleg Stettner.

– Ki az Stettner?

– A Lakkférfit – feleltem, majd rövidítve elmeséltem neki a

beszélgetésemet Thurmannal. – A megfelelő helyen voltam a megfelelő időben. Szerencsém volt.

– Amanda Thurmannal ellentétben.

– Meg még sok mással ellentétben, ha jól látom. De Amanda miatt kerülnek majd mindannyian börtönbe. Thurman vallomása és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján biztos lábakon fog állni a vád.

– Akkor meg miért vagy ennyire komor? Nem kellene örvendezned? Mi történt azzal, hogy élvezzük ki a győzelmünket?

– Azt hiszem, fáradt vagyok.

– És még?

Vállat vontam.

– Nem tudom – feleltem. – Pár órát töltöttem az éjjel Thurman társaságában. Nem kedveltem meg a kis rohadékot, de az örömöm sem felhőtlen a bukása miatt. Egy hete még úgy nézett ki, mint valami hidegvérű, zseniális bűnöző, most meg kiderül róla, hogy ostoba, mint a föld. Két manipulatív perverz a farkánál fogva vezette.

– Sajnálod őt.

– Nem sajnálom őt. Szerintem ő is egy manipulatív rohadék, csak Stettner személyében olyasvalakivel találkozott, aki még nála is jobb. És nem veszek be mindent, amit tegnap este mondott nekem. Nem hiszem, hogy szándékosan hazudott volna, de szerintem jobb fényben tüntette fel magát, mint amelyet megérdemel. Először is, akármibe fogadok, hogy nem Amanda volt az első gyilkossága.

– Miből gondolod?

– Mert Stettner nem ostoba. Tudta, hogy a zsaruk ropogósra sütik Thurman bőrét, amiért a feleségét ilyen körülmények között ölték meg. Még ha nem is gyanítják, hogy köze volt hozzá, sokszor és hosszasan fogják kihallgatni, hogy a lehető legtöbbet tudjanak meg a gyilkosokról, és minden lehetséges nyomot rögzítsenek. Szóval Stettnernek be kellett törnie őt azzal, hogy megismerteti vele, milyen érzés embert ölni Thurman Stettner bűntársaként ott volt, amikor Leveque-et megölték, és szerintem többször előfordult, hogy akár Stettnerrel, akár magában együtt volt egy nővel, aki a végén meghalt. Én ezt tettem volna Stettner helyében.

– Örülök, hogy nem te vagy Stettner.

– És azt sem tudom, mennyire hiszem el a lelkiismerete hirtelen feltámadását – folytattam. – Megijedt, ezt nem kétlem. Miután Stettner megkapja a maradék százezer dollárt, nem lesz többé szüksége Thurmanre.

Hacsak nem akarja az összes pénzt, amit nem lehet kizárni. Lehet, hogy Thurman ettől fél valójában. Nem akarja, hogy Stettner minden centet kiszedjen belőle.

– De a pénzt nem tarthatja meg, ha egyszer beismerő vallomást tesz ugye?

– Nem akar beismerő vallomást tenni.

– Az előbb pedig azt mondtad, hogy be akarod vinni a rendőrségre.

– Meg fogom próbálni. Remélem, legalább annyira sikerül majd manipulálnom őt, mint Stettnernek.

– Akarod, hogy veled menjek, és letérdeljek elé, és...?

– Szerintem erre semmi szükség nem lesz.

– Jó.

– Lássuk csak – mondtam. – Azt hiszem, Thurman manipulálni akar engem. Talán azt akarja, hogy öljem meg helyette Stettner. Ez kicsit meredeknek tűnik, de egyáltalán nincs kizárva. Lehet, hogy valamiféle leszámolást akar megrendezni, ami során bizonyítékot helyez el, ami Stettner bűnösségét bizonyítja annak halála után. Ha ügyesen rendezi meg a dolgot, akkor megúsza.

– De ha ad neked valami bizonyítékot...

– Azt azonnal adom át Joe Durkinnek. A fene egye meg!

– Mi a baj?

– Fél tizenkettő van, és csak négykor találkozom vele. Korábbi találkozót kellett volna erőltetnem, mert így van ideje meggondolni magát. Az a probléma, hogy nagyon kimerült volt, ahogy én is. Azt hittem, ma délelőtt találkozunk, de nekiállt elővezetni, hogy mennyire fontos üzleti megbeszélései vannak. Meg akartam mondani neki, hogy nyugodtan lemondhatja a megbeszéléseket, mert neki vége van, de nem tehettem. Tegnap délután többször is felhívott, de a telefonba már nem szólt bele.

– Igen, mondtad.

– Ha sikerült volna korábban találkoznom vele, akkor már túl lehetnék rajta. Persze nem beszéltem volna Danny Boyjal, így nem tudtam volna Stettnerrel sem. – Sóhajtottam. – Végül minden a helyére kerül.

– Mindig, édesem. Miért nem dőlsz le pár órára? Ha akarod, itt az ágy, vagy akár a kanapéra is lefekhetsz.

– Nem hiszem.

– Nem fog ártani. Elég időd lesz így is arra, hogy Joe bedrótozzon.

– Már most úgy érzem magam, mintha dróton rángatnának.

– Éppen ezért mondom, hogy dőlj le.

Sikerült elcsípnem egy gyűlést, aztán visszamentem a hotelomba, és útközben megálltam egy pizzériában ebédelni. A biztonság kedvéért szalámisat rendeltem, hogy fehérje is legyen az étrendemben.

Lehet, hogy a gyűlés nyugtatott meg, vagy a bőséges ebéd volt az oka, de amikor hazaértem, elég fáradtnak éreztem magam ahhoz, hogy ledőljek egy órára. Beállítottam az ébresztőórám fél háromra, majd leszóltam a recepcióra is, hogy csörögjenek fel fél háromkor. Lerúgtam a cipőmet, ruhástul ledőltem, és szinte azonnal elaludtam.

Aztán arra lettem figyelmes, hogy csöng a telefon. Felültem, és az órára néztem. Kettő óra múlt pár perccel. Felkaptam a kagylót készen arra, hogy a recepcióra förmedjek.

– Ember, maga meg miért nincs otthon soha? – kérdezte TJ. – Mégis hogy a fenébe mondjam el, hogy mit tudtam meg, ha sosincs otthon?

– Mit tudtál meg?

– A srác nevét. A fiatalét. Találkoztam ezzel a gyerekkel, aki ismerte. Azt mondja, Bobbynak hívták.

– És a családneve?

– Errefelé senkinek sincs családneve, Matt. Még keresztnéve se soknak. Gúnynevek meg becenevek. Lazamarha, Kalapos, Faszállító. Bobby nem sok időt töltött a környéken, így nem is volt neki gúnyneve. A gyerek, akivel dumáltam, azt mondja, karácsony körül jelent meg.

Nem bírta sokáig. Mondani akartam TJ-nek, hogy már nem érdekes, mert a férfi, aki Bobbyval volt, valami más miatt, de hosszú időre börtönbe megy, ahol gyerekeknek még csak a közelébe sem mehet.

– Azt nem tudja ez a srác, hogy Bobby honnan jött – folytatta TJ. – Egyik nap leszállt a buszról. Olyan helyről jöhetett, ahol a férfiak a fiatal fiúkat szeretik, mert már az elejétől kezdve ilyeneket keresett. Egy strici meg is találta, aztán árulni kezdte a fehér seggét.

– Miféle strici?

– Akarja, hogy kiderítsem? Szívesen, de az a húsz dollár, amit adott, pont ennyire volt elég.

Volt valami értelme a nyomozásának? A Stettner elleni ügy Amanda Thurman meggyilkolása miatt egészen jól összeállt: volt holttest, volt szemtanú, és most, hogy tudták, mit keresnek, bizonyítékra is bukkanni fognak. Bobby eltűnése ügyében viszont egyikről sem lehet beszélni. Akkor meg minek nyomozzon egy strici után?

– Nézzük meg, mit tudsz kideríteni – hallottam magamat. – A pénz miatt ne aggódj.

Háromkor megjelentem a Midtown Northnál, ahol levettem a zakómat és az ingemet. Egy Westerberg nevű rendőr drótozott be.

– Viseltél már ilyet – mondta Durkin. – Annál a háztulajdonosnál, akit az újságok csak a Halál Angyalának hívtak.

– Igen.

– Akkor tudod, hogyan működik. Szerintem Thurmannel nem lesz semmi gond. De ha mondjuk mégis le akar veled feküdni, akkor az ingedet tartsd magadon.

– Nem akar. Nem szereti a homoszexuálisokat.

– Igaz, Richard csak a nőket szereti. Már ha szereti őket. Kérsz egy mellényt? Szerintem nem ártana.

– Vegyek golyóálló mellényt a drótra?

– Kevlár mellény, észre sem veszed, hogy rajtad van. Viszont megállítja a golyókat.

– Nem lesznek semmiféle golyók, Joe. Eddig senki sem használt fegyvert, és a mellény egy kés pengéje ellen például nem véd meg.

– Néha azért mégis.

– Az ellen sem véd meg, ha valaki meg akar fojtani.

– Nos – felelte. – Akkor sem tetszik, hogy mindenféle biztosítás nélkül küldelek oda.

– Nem te küldesz oda. Nem vagyok az egység tagja, csak egy állampolgár, aki állampolgári kötelességtudatból van bedrótozva. Együttműködöm veled, de nem vagy felelős a biztonságomért.

– Ezt mindenképpen elmondom majd, ha meghallgatnak, hogy miért kerültél a hullaszállítóba.

– Ki van zárva – mondtam.

– És mi van akkor, ha Thurman ma hajnalban felébredt, és úgy gondolta, hogy túl sokat beszélt? Még hozzá neked, ezért meg kell szabadulnia tőled.

Megráztam a fejem.

– Én vagyok neki az ász a pakliban – mondtam. – Én vagyok a biztosítása, mert egyedül én tudom megakadályozni, hogy Stettner megölje őt. Neki dolgozom, Joe. Nem fog megölni.

– Neki dolgozol?

– Tegnap este óta. Még előleget is adott. Ragaszkodott hozzá.

- Mennyit adott?
- Száz dollárt. Egy szép, ropogós százdollárost.
- Minden cent számít.
- Nem tartottam meg.
- Hogyhogy nem tartottad meg? Visszaadtad neki, és ettől még jobban bízik benned?
- Nem adtam vissza neki. Megszabadultam tőle.
- Miért? A pénz csak pénz. Nem tudni, hogy honnan származik.
- Lehet, hogy nem.
- A pénznek nincs tulajdonosa. Jogi alapelv. Hogyan szabadultál meg tőle?
- Hazafelé menet – feleltem. – Elmentünk a Kilencedik sugárút és az Ötvenkettedik utca sarkáig, ott elbúcsúztunk egymástól. Én meg az első ember kezébe belenyomtam a százast, aki pénzt kért tőlem. Nem is a kezébe, hanem a papírpoharába. Manapság azt dugdossák az ember orra alá.
- Mert így nem kell az emberhez érni. Odaadtál egy csavargónak száz dollárt? És mire fogja elkölteni? Ki fogja felváltani neki?
- Na látod – mondtam –, ez már nem az én gondom.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Elsétáltam Richard Thurman házáig, és a beálltam a szemközti épület kapualjába. Tíz perccel korábban érkeztem, és négyig a járda forgalmát figyeltem. Azt nem láttam, hogy ég-e a villany a lakásában, mert a nap visszatükröződött a felső emeletek ablakain. Négyig vártam, aztán két perc múlva átmentem az utca túloldalára, és beléptem az olasz étterem mellett lévő üvegajtón. Megnyomtam a csengőt Thurman neve mellett, és vártam, hogy beengedjen. Semmi sem történt. Megint becsöngettem, és megint nem történt semmi. Elmentem az étteremhez, és benéztem az ablakon. Nem láttam Thurmant a bárpultnál. Visszaálltam a kapualjba, vártam tíz percet, aztán kerestem egy működő nyilvános telefont. Az üzenetrögzítő válaszolt.

– Ott vagy, Richard? Vedd fel a kagylót, ha ott vagy. – Nem vette fel.

Odatelefonáltam a hotelomba, hogy keresett-e valaki. Senki. A tudakozótól megkérdeztem a Five Borough telefonszámát. Egy titkárnő közölte velem, hogy Thurman nincs az irodájában, nem tudja, hogy hol van, ahogy azt sem, hogy egyáltalán visszajön-e.

Visszamentem Thurman házához, majd megnyomtam az utazási ügynök csengőjét az első emeleten. Szinte azonnal beengedtek, én meg felsétáltam az első emeletre, és vártam, hogy valaki majd megkérdezi, hogy mit akarok. Senki sem jelent meg, így továbbmentem a lépcsőn. Gottschalkék lakásának ajtaját azóta kicserélték, és természetesen új, jobb zárat szereltek fel rá. Még egy emeletet mentem, aztán csendben megálltam Thurman ajtaja előtt. Semmit sem hallottam. Becsöngettem. Hallottam a csengő hangját a lakásban. Aztán kopogtam is. Semmi választ nem kaptam.

Lenyomtam a kilincset, de az ajtó nem engedett. Három zárat láttam az ajtón, de azt nem tudtam megmondani, hogy ezek közül hány van ráfordítva. Kettő közülük Medeco volt, amiket egyszerűen nem lehetett kulcs nélkül kinyitni, plusz amennyire láttam, még egy speciális keret is védte az ajtólapot attól, hogy pajszerral felfeszítsék.

Lefelé menet megálltam az első emeleten az utazási ügynöknél, és megkérdeztem tőle, hogy látta-e Richard Thurmant. Ugyanezt a kérdést tettem fel a Radicchióban is, viszont Thurmant ők sem látták, és üzenetet sem hagyott náluk. A kapualjban álltam öt óráig, aztán megint odacsörögtem a hotelomba,

de senki sem keresett. Sem Thurman, sem más. Letettem a kagylót, bedobtam egy újabb huszonötcentest, és Durkint hívtam.

– Thurmannek nyoma sincs.

– Basszameg. Egy órája ott kellett volna lennie, nem?

– És a hotelomban sem keresett.

– A rohadék már úton van Brazília felé.

– Annak semmi értelme nem lenne – feleltem. – Lehet, hogy dugóba került, vagy nem tudott elszabadulni egy megbeszéléséről.

– Vagy búcsúzóul megdugta Mrs. Stettnert.

– Az egyóra késés még semmi. Ne feledd, neki dolgozom, így aztán nyugodtan késhet, vagy akár el sem kell jönnie, úgysem rendezek jelenetet. Azt viszont tudom, hogy hol lesz ma este. Abban állapotunk meg, hogy elmegyek vele a mspethi sportcsarnokba az esti közvetítésre. Adok neki még egy órát, és ha nem kerül elő, akkor megkeresem a sportcsarnokban.

– Bedrótozva.

– Hogyne. Csak akkor állítom le a felvételt, ha bekapcsoltam a magnót, és eddig ezt még nem tettem meg.

Durkin elgondolkodott egy pillanatra.

– Részemről rendben – mondta végül.

– Van itt még valami.

– Micsoda?

– Nem tudnál elküldeni valakit a lakásához, hogy kinyissa?

– Most?

– Miért ne? Kétlem, hogy hazajönne. Ha mégis, akkor a földszinten elkapom, és elviszem magammal inni valahová.

– Mit fogunk találni a lakásban?

– Nem tudom.

Durkin hallgatott, aztán megszólalt:

– Nem talállok olyan bírót, aki aláírná a házkutatási parancsot. Mit mondjak neki? Hogy Thurmannek találkozója volt valakivel, de nem jött el, és most be akarjuk rúgni az ajtaját? Különben is, mire megkapjuk a házkutatási parancsot, te már régen Maspethben leszel.

– Tegyük fel, hogy nincs házkutatási parancs.

– Ki van zárva. A legrosszabb dolog a világon. Tegyük fel, hogy találunk valamit. Mihez kezdünk vele? Mérgezett fa gyümölcse. Lehet, hogy a falon ott lóg bekeretezve a fotó, amin Thurman éppen a feleségét fojtogatja, alatta meg ott van a saját kezűleg írt beismerő vallomása. Nem használhatom

bizonyítékként a bíróságon, mert törvénytellenesen jutottam hozzá. – Sóhajtott.
– Nade ha te mennél be a lakásába, és én nem tudnék róla...

– Én ehhez nem értek. Ráadásul olyan zárjai vannak, amiket feltörni sem lehet. Egy hét alatt sem lennék képes kinyitni azt az ajtót.

– Akkor felejtse el. A vallomása miatt kerülnek börtönbe, nem pedig a lakásában lévő esetleges bizonyítékok miatt.

Elmondtam neki, hogy mire gondoltam.

– Tegyük fel, hogy odabenn van.

– Mármint holtan, úgy érted. A halott az meg van halva, tudod? Ha most halott, akkor holnap is az lesz, és ha addig sem hallasz felőle, akkor ez már elég ahhoz, hogy találjunk egy bírót, és törvényes legyen a házkutatás meg a behatolás. – Amikor nem feleltem semmit, így folytatta. – Mondd el pontosan, mi történt. Ott álltál az ajtaja előtt. Érezted, hogy egy hulla van a másik oldalon?

– Ugyan már – feleltem. – Nem vagyok én halottlátó.

– A zsaruöszönöd mit mondott? Ott volt Thurman a lakásban?

– Nem. Úgy éreztem, hogy a lakásban nincs senki.

Egészen hatig vártam Thurmant, aztán meguntam a kapualjat. Megint a hotelomba telefonáltam, és ha már ott voltam a fülkében, feláldoztam még két negyeddollárost, hogy odacsörögjek a Groganbe és a Párizsi Zöldbe is. Nem meglepő módon Thurman egyik kocsmában sem volt.

Egymás után három taxis közölte velem, hogy nem mennek Maspethbe. Fogtam magam, és lementem a metrómegállóba az Ötvenedik utca és a Nyolcadik sugárút sarkán, és a térképet néztem. Az M-metró kivisz Maspethbe, de annyira bonyolultnak látszott, hogy meg sem próbáltam, arról nem beszélve, hogy azt sem tudtam volna, a metrótól merre menjek. Felszálltam inkább az E-metróra, két megállót mentem vele, aztán a Queens Plazánál leszálltam, mert úgy gondoltam, hogy biztosan várakozik ott pár taxi. Sikerült is találnom egy sofőrt, aki nemcsak azzal volt tisztában, hogy merre van Maspeth, hanem még a sportcsarnokhoz is odatalált. A bejárat előtt állt meg, és már onnét láttam a Five Borough közvetítőkocsiját, ugyanott állt, ahol egy hete.

A kocsis látványa megnyugtató. Kifizettem a taxit, vettem egy jegyet, beléptem a forgóajtón, és ugyanott sikerült helyet találnom, ahol egy hete Mickkel. A felvezető meccsek már elkezdődtek, a szorítóban két jelentéktelen középsúlyú bokszolt. Megnéztem a ring körüli széksorokat, de sem Stettner,

sem a fiút nem láttam.

A négymenetes mérkőzés végén a döntés a pontozóbírókra maradt. Miközben a bírók tanácskoztak, én odamentem a szorító mellé, és intettem a kameramannak. Amikor közelebb hajolt, megkérdeztem tőle, hol van Richard Thurman.

– Nem tudom, hol a pokolban van – felelte. – Itt kéne lennie. Nézte már a közvetítőkocsiban?

Kimentem a közvetítőkocsihoz, ám senki sem tudta, hol van Thurman. Az egyik technikus, aki éppen a közvetítést figyelte, közölte, hogy Thurman állítólag késik, mire egy kollégája azt válaszolta, hogy Thurman egyáltalán nem is jön. Senkit sem érdekelt különösebben a távolléte.

Megint megmutattam a jegyemet a jegyszedőnek, ismét beléptem a forgóajtón, és leültem a helyemre. A következő összecsapásban két helybeli pehelysúlyú bokszolt, két vézna latin gyerek. Az egyik a közeli Woodside-ban lakott, és nagy volt a keze. Mindketten tisztességes ütésekkel vittek be, de egyikből sem néztem ki, hogy komoly kárt tudna tenni a másikban, és a döntés a hatodik menet után valóban a pontozóbírókra maradt. A brooklyni srácot hozták ki győztesnek, amit én – a közönséggel ellentétben – jó döntésnek tartottam.

A tízmenetes nagy meccs előtt még volt két nyolcmenetes összecsapás. Az első meccs jelentéktelen volt, a két nehézsúlyú ökölvívó lassan és nehézkesen mozgott, mintha táviratilag küldték volna egymásnak az ütésekkel. Az első menet vége felé az egyikük ütése elől a másik elhajolt, mire az öklöző megpördült, a másik pedig akkora jobbhorgot vitt be neki, hogy azonnal elterült, és vízzel kellett fellocsolni, a közönség pedig őriöngött.

A második nyolcmenetes mérkőzés résztvevői éppen a bemutatásra vártak, amikor a bejárat felé pillantottam, és Bergen Stettnerre pillantottam meg.

Nem azt a Gestapo-kabátot viselte, amit többen is leírtak már, és nem is azt a zakót, amit a múlt héten láttam rajta. Mostani zakója világosbarna hasított bőrből készült, alatta sötétbarna inget és nyakkendőt viselt.

A fiú nem volt vele.

Figyeltem, ahogy egy másik férfival beszélgetett a forgóajtótól pár méterre. Közben bemutatták az öklözőket, és megszólalt a meccs kezdetét jelző harang. Tovább figyeltem Stettnerre. Pár perc múlva megveregette beszélgetőpartnere vállát, és kiment a sportcsarnokból.

Utánamentem, de amikor kiléptem az utcára, nem láttam sehol. A Five Borough közvetítőkocsija felé indultam, Richard Thurmant kerestem, de ő

sem volt sehol. Az árnyékba húzódtam, és hamarosan megpillantottam Bergen Stettner, amint az épület oldala felől közeledik a közvetítő- kocsinhoz. Az egyik technikussal váltott pár mondatot, majd arra távozott, amerről jött.

Vártam pár percet, aztán odamentem a közvetítőkocsinhoz, és bedugtam a fejem a hátsó ajtón.

– Hol a fenében van Stettner? – kérdeztem. – Sehol nem találom.

– Most volt itt – felelte az egyik férfi, szemét végig a monitoron tartva. – Éppen csak elkerülték egymást. Öt perce ment el.

– A szentségit – ingattam a fejem. – Azt nem mondta, hogy Thurman hol van?

A férfi most már felém fordult.

– Ja – mondta –, az előbb is maga kereste Thurmant. Nem tudom, hol van, Stettner is őt kereste. Ha jól látom, Thurman pokoli este elé néz.

– Azt maga el sem tudja képzelni.

Felmutattam a jegyem, átmentem a forgóajtón. A meccs a negyedik menetnél tartott. Semmit sem tudtam az öklözőkről, lemaradtam a bemutatásukról, és a helyemre sem ültem vissza. Odamentem a büfébe, kaptam egy kólát papírpohárban, amit állva megittam. Stettner kerestem a szememmel, de hiába. Megint a bejárat felé pillantottam, és megláttam egy nőt, akiről pár pillanatig azt hittem, hogy Chelsea, a táblás lány. Aztán rájöttem, hogy Olga Stettner lépett be a forgóajtón.

Hosszú haját szoros copfba fogta, és egy kis kontyba kötötte. A kontyba fogott haj kiemelte magas járomcsontját, és komor kinézetet kölcsönzött neki, bár enélkül is komornak látszott volna. Rövid bundát viselt, és hasítottbőr csizmát, amely majdnem a térdéig ért. Néztem, ahogy tekintetével végigpásztázta a nézőket. Nem tudom, kit keresett, a férjét vagy Thurmant. Egy biztos: nem engem, mert tekintete a felismerés legkisebb jele nélkül úszott át rajtam.

Nem tudom, hogyan reagáltam volna, ha nem tudom, ki ez a nő. Nem kérdés, hogy vonzó volt, ugyanakkor olyan erőt éreztem áradni belőle, aminek a forrása csakis az lehetett, hogy tudtam róla, miket műveit. A kelletténél jóval többet tudtam. Képtelen voltam ránézni, ugyanakkor képtelen voltam levenni a szemem róla.

A mérkőzés végén úgy állt egymás mellett Olga és Bergen Stettner, mintha az övük lett volna az egész nézőtér. A bíró közölte döntését az öklözőkkel, akik három-négy fős kíséretükkel elhagyták a szorítót, majd a pincébe vezető

lépcsőn keresztül a nézőteret is. Alig tűntek el, máris megjelent két másik ökölvívó, ugyanazon a lépcsőn. Lendületesen meneteltek a nézőtéren át a ring irányába. Középsúlyúak voltak, és mindketten jó párszor léptek már szorítóba ebben a sportcsarnokban. Mindketten feketék voltak, mindketten szinte minden meccsüket megnyerték, és az alacsonyabbiknak mindkét kezében ott volt a KO ereje. A másik srác nem tudott ilyen erősen ütni, de gyorsan mozgott, és hosszabb volt a karja. Ragyogó meccsnek ígérkezett.

Az előző héten megismert szokásnak megfelelően bemutatták a nézők közt helyet foglaló hírességeket, köztük a múlt csütörtöki tízmenetes meccs két résztvevőjét és Queens egyik ismert politikusát, akit természetesen kifütyültek, amire természetesen nevetés volt a válasz. Aztán nem maradt más a szorítóban, csak a bíró és a két öklöző, majd odanéztem Stettnerékre, akik éppen a lépcső felé indultak.

Adtam nekik egy percet. Amikor megszólalt a gong, én is a pincébe vezető lépcső felé indultam.

A lépcső egy széles folyosóba torkollott, amelynek mindkét fala durva beton volt. Az első ajtón bepillantva az előző meccs győztesét láttam. Egyik kezében vodkásüveget tartott, a barátainak töltött belőle, miközben ő maga is párszor meghúzta.

Egy csukott ajtónál megálltam, és figyeltem. A kilincsre tettem a kezem. Az ajtó zárva volt. A következő ajtó azonban nyitva állt, de üres volt és sötét. A fala ugyanolyan durva beton volt, mint a folyosóé, a padlót viszont fehér járólappal borította. Továbbmentem, amikor egy férfi kiáltott utánam. – Hé!

Megfordultam. Stettner volt az, a felesége pár lépéssel mögöttem. Tizenöt-húsz méterre állhatott tőlem, aztán lassan megindult felém, ajkán enyhe mosollyal.

– Segíthetek? – kérdezte. – Keres valamit?

– Ja – feleltem. – A férjivécét. Hol a fenében van?

– Fent.

– Akkor az barom minek küldött le ide?

– Nem tudom – mondta Stettner –, de ez itt lemm magánterület. Menjen szépen fel, a férjivécét a büfé mellett megtalálja.

– Na – mondtam azt tudom, hogy hol van.

Elmentem mellette, fel a lépcsőn. Éreztem a tekintetét a hátamon, amíg fel nem értem.

Megkerestem a helyemet, leültem, és a meccset néztem. A srácok ügyesen tették a dolgukat, a közönség imádta őket, aztán két menet után rájöttem, hogy

nem is figyelem a meccset. Felálltam, és eljöttem.

A levegő lehült, feltámadt a szél. Sétálni kezdtem, hogy összeszedjem magam. Nem ismertem a környéket, és senkit sem tudtam megkérdezni. Egy taxit vagy egy telefont kerestem, és nem tudtam, merre induljak.

Végül egy fekete taxit intettem le a Grand sugárúton. A kocsiban nem volt taxióra, az engedély sem volt kirakva a műszerfalra, márpedig enélkül nem lehet utasokat szállítani, de a szabályra Manhattanen kívül nem nagyon figyelnek. A sofőr húsz dollárt kért, hogy elvigyen Manhattanbe. Bárhová Manhattanben. Végül megállapodtunk tizenöt dollárban, és megadtam neki Thurman címét. Aztán meggondoltam magam, mert nem volt kedvem még egy órát szobrozni a kapualjban, így végül a hotelom felé irányítottam.

A kocsi gyakorlatilag egy roncs volt. A kipufogógáz a padlón át szivárgott be. Mindkét hátsó ablakot lehúztam, amennyire csak bírtam. A sofőr egy polkát sugárzó adóra tekerte a rádiót, a műsorvezető pedig feltehetően lengyelül cseverészett kedélyesen két nóta között. Rákanyarodtunk a Metropolitan sugárútra, aztán a Williamsburg hídon át megérkeztünk a Lower East Side-ra, ami nekem jelentős kerülőnek tűnt, de befogtam a számát. A kocsiban nem volt taxióra, így egy centtel sem kellett többet fizetnem, mint ha másfelé mentünk volna, meg különben is, lehet, hogy ez volt a legrövidebb út.

Egyetlen üzenet várt, az is Joe Durkintól. Meghagyta az otthoni számát. Felmentem a szobámba, és elsőként Thurman számát tárcsáztam, majd le is tettem a kagylót, amikor bekapcsolt a rögzítője. Aztán következett Joe. A felesége vette fel, akit megkértem, hogy hívja a férjét a telefonhoz.

– Thurman nem volt ott Maspethben – mondtam –, de Stettner igen. Gondolom, ők is Thurmant keresték, szóval nemcsak én vártam rá hiába ma este. A tévések közül senki sem tudta, hol lehet Thurman. Szerintem meglépett.

– Legalábbis megpróbált. De kicsúszott alóla a talaj.

– Micsoda?

– Van a földszinten egy étterem. Elfelejtettem a nevét. Valami olasz hely.

– Radicchio.

– Akárhogy is. Fél hét felé, amikor te éppen úton voltál Maspethbe, az egyik kukta kivitte a szemetet. A leghátsó két kuka mögött egy holttestet talált. Szerinted kiét?

– Ó, nem.

– Attól tartok, igen. Kétség sem férhet a személyazonosságához. Mivel

kiesett a negyedikről, ezért nem nézett ki olyan jól, mint mondjuk tegnapelőtt este, de maradt az arcából annyi, hogy könnyen fel lehetett ismerni. Te, és azt nem tudod, mit jelent az étterem neve? Antonelli mondta, csak elfelejtettem. Torma? Vagy valami saláta?

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A lapok imádták az esetet. Richard Thurman attól a helytől alig pár méterre ugrott ki, ahol három hónappal korábban a feleségét brutálisan megerőszakolták, majd megölték. Az egyik Pulitzer-díjra aspiráló cikkíró szerint az utolsó dolog, amit Thurman az életben láthatott, nem más volt, mint Gottschalkék lakásának nappalija – kívülről, hiszen az ablak előtt zuhant le. Ennek kevés esélye volt, hiszen az ember rendszerint lehúzza a redőnyt, ha fél évre meg egy napra elutazik otthonról, de annyira nem érintett meg a feltételezés, hogy levelet írjak a szerkesztőnek.

Senki sem kérdőjelezte meg az öngyilkosság tényét, bár az indokot tekintve már sokkal több teória született. Alapvetően két ágra szakadtak a találgatok: az egyik szerint felesége és meg nem született gyermeke halála miatt nem akart már élni, a másik szerint meg a lelkiismerete végzett vele, hiszen ő volt a felelős a halálukért. A News szemleírója úgy vélte, hogy Thurman halála a nyolcvanas évek kapzsiságának kudarcát bizonyította. „Sokat hallottunk arról, hogy Minden Megvan”, írta az újságíró. „Nos, három hónappal ezelőtt Richard Thurmannek mindene megvolt: pénz a bankban, nagyszerű lakás, szép feleség, kiváló állás az egyre jobban fejlődő kábeltévés iparban, születendő gyermek. Egy szempillantás alatt az egész semmivé foszlott, a pénz és a munka nem volt elég ahhoz, hogy betöltsék az úrt Richard Thurman szívében. Gondolhatnánk azt is, hogy ő maga volt a gonosz, aki kitervelte azt a rettenetes bűntényt, amely tavaly novemberben esett meg a házban a nyugati Ötvenkettedik utcában. Gondolhatnánk azt is, hogy ő volt az áldozat. Így vagy úgy, de ő az a férfi, akinek megvolt mindene, és amikor mindent elvesztett, nem tudott mibe kapaszkodni.”

– Az ösztöneiddel semmi baj – mondta Durkin. – Attól tartottál, hogy történt veled valami, és be akartál jutni a lakásába. Ugyanakkor úgy gondoltad, hogy a lakás üres. Nos, a lakás üres volt. A kórboncnok szerint a halál valamikor hét és kilenc között állt be reggel, ami passzol is, hiszen az étterem konyháján már tízkor elkezdik a munkát, és meghallották volna, ha Thurman földet ért. Rejtély, hogy ebédszünetben miért nem vette észre senki, a holttest az udvar hátsó részében feküdt, és a jelek szerint addig senki sem ment a kukák közelébe. Gondolom, ha az embernek tele a keze krumplihéjjal, akkor

mihamarabb meg akar szabadulni tőle, és nem nézegeti, mi van a kukák mögött, pláne egy ilyen hideg napon.

Péntek reggel volt, és Thurman lakásában álltunk. A nyomrögzítők előző este végeztek, miközben én árnyékokat üldöztem Maspethben. Helyiségről helyiségre jártam, nem tudván, mit keresek. Lehet, hogy nem is kerestem semmit.

– Szép lakás – jegyezte meg Joe. – Modem bútorok, stílusosak és még kényelmesek is. Minden zsúfolt, de komfortos. Ezt nőkre szokták mondani, nem? „Kényelemre készült, nem sebességre.” Azt nem tudod, hogy hogyan kerül ide a sebesség?

– Azt hiszem, lovakra szokták mondani ezt.

– Tényleg? Nem is hülyeség. Gondolom, kövér lovon jobb ülni. Majd megkérdek valakit a lovas egységnél. Amikor gyerekkoromban először kitaláltam, hogy mi akarok lenni, ezért voltam megőrülve. Láttam a lovas rendőröket, és én is az akartam lenni. Persze elmúlt, mire az Akadémiára kerültem. De azért nem rossz élet az.

– Már ha szereted a lovakat.

– Persze. Mert ha nem szereted őket...

– Thurman nem lett öngyilkos.

– Ezt elég nehéz megállapítani. Fogja magát, elmond neked mindent, aztán reggel felkel, és rájön, hogy mit is tett valójában. Látja, hogy nincs kiút, a felesége miatt börtönben végzi ügyis. Lehet, hogy a lelkiismerete szólalt meg végre. Vagy csak szembesült azzal, hogy a börtönben mi vár egy olyan szépfiúra, mint ő. Ott az ablak, lehet kiugrani rajta, és máris el van felejtve minden.

– Thurman nem az a fajta volt. Nem a börtöntől félt, hanem Stettnertől.

– Csak az ő ujjlenyomatait találtuk meg az ablakpárkányon, Matt.

– Stettner akkor is kesztyűt viselt, amikor leütötte Amandát. Csak fel kellett húznia, hogy kivágja Thurmant az ablakon. Vagy szólt neki, hogy nyissa ki az ablakot. „Richard, olyan meleg van itt, hogy megsülök. Nem nyitnád ki az ablakot?”

– Búcsúlevelet is hagyott.

– Írógéppel írták, azt mondtad.

– Igen, de vannak rendes öngyilkosok, akik legépelik a búcsúlevelüket. Mondjuk, ez elég általános volt. „Istenem, bocsáss meg, nem bírom tovább.” Nem azt mondta, hogy ő tette, de azt sem, hogy nem.

– Ugyanis Stettner maximum sejthette, hogy Thurman mennyit tudott.

– Vagy Thurman nem bízott semmit a véletlenre. Mi van, ha túléli a zuhanást? Kórházba kerül húsz törött csonttal, és mindent akar, csak azt nem, hogy a búcsúlevele miatt gyilkosságért bíróság elé állítsák. – Elnyomta a cigarettáját egy díszhamutartóban. – Amúgy meg egyetértek veled – folytatta. – Szerintem sanszos, hogy segítséggel esett ki az ablakon. Éppen ezért figyeltem arra, hogy a laboros srácok alapos munkát végezzenek tegnap este, és éppen ezért keresünk szemtanút is ma reggelről, aki látott valakit bejönni vagy távozni. Jó lenne, ha találnánk valakit, és ha az a valaki Stettner azonosítaná, de megmondom neked, szerintem nem ez fog történni. Vagy ha mégis, akkor sem lenne ellene bizonyítékunk. Itt volt. És akkor mi van? Thurman még élt, amikor ő elment. Szomorú volt, zaklatottnak látszott, de ki gondolta volna, hogy a szerencsétlen ember el akarja dobni magától az életét? Persze, lófasz se igaz belőle, de próbáld meg bebizonyítani az ellenkezőjét.

Nem mondtam semmit.

– Különben is – folytatta Durkin –, nem elég, ami van? Tudjuk, hogy Thurman megölte a feleségét, és azt is tudjuk, hogy nem úszta meg. Az is igaz, hogy valaki segített neki, és talán éppen Stettner volt az...

– Persze hogy Stettner volt az.

– Mi az, hogy persze? Egyedül Thurman állította, amit állított, ráadásul azt is egy magánbeszélgetésben, pár órával a halála előtt. Lehet, hogy megvezetett téged. Erre nem gondoltál?

– Tudom, hogy megvezetett, Joe. Mindent megtett azért, hogy saját magát a lehető legjobb fényben tüntesse fel, Stettner meg Hasfelmetsző Jack és Mengele kései utódaként. És akkor mi van?

– Lehet, hogy nem Stettner volt az. Lehet, hogy Thurmannek voltak más bűntársai, lehet, hogy üzleti okból akarta eltüntetni Stettner a képből. Nézd, én nem azt mondom, hogy ez történt. Tudom, hogy elég meredek feltételezés. De az egész kurva ügy elég meredek. Csak azt akarom mondani, hogy Thurman megölte a feleségét, és most ő is halott, és ha minden gyilkossági ügy így érne véget, akkor talán egy kicsivel nyugodtabb lenne az életem. Érted, mit mondok? Ha Stettner volt az, és megússza, akkor sem ez lesz a legrosszabb dolog, amivel együtt kell élnem. Ha tényleg olyan szörnyeteg, mint amilyennek Thurman leírta, akkor legalább egyszer rá kellett volna lépnie a saját farkára, de nem tette. Egyszer sem tartóztatták le, sehol nincs priusza. Amennyire látom, még tilosban sem parkolt soha.

– Utánanéztél.

– Hogyne néztem volna utána, az isten szerelmére. Mit vártál? Ha ő a

rosszfiú, akkor én akarom rács mögé juttatni. De eddig semmi sem utal erre.

– Egy újabb Albert Schweitzer.

– Nem – felelte Durkin. – Szerintem is egy rohadék. De ez még nem bűncselekmény.

Felhívtam Lyman Warrinert Cambridge-ben. Nem nekem kellett elmondanom a hírt. Valami nagyeszű riporter már felhívta, mondván, tudni akarja Amanda testvérének reakcióját.

– Természetesen nem voltam hajlandó neki mondani semmit – közölte Warriner. – Még azt sem tudom, hogy igaz-e. Tényleg megölte magát?

– Úgy néz ki.

– Értem. Ez nem ugyanaz, mintha igennel felelt volna.

– Nincs kizárva, hogy egy bűntársa ölte meg. A rendőrség ezt is vizsgálja, de nem számítanak arra, hogy jutnak is valamire. Jelenleg nincs olyan bizonyíték, ami ellentmondana az öngyilkosságnak.

– De maga szerint nem ez történt.

– Nem, de annak nincs jelentősége, hogy én mit gondolok. Tegnap éjjele pár órát Thurman társaságában töltöttem, és megtudtam, amit szeretett volna tudni, Lyman. Thurman elismerte, hogy megölte a húgát.

– Tényszerűen elismerte.

– Igen. Megpróbálta rákenni a bűntársára, de elismerte a szerepét abban, ami történt. – Úgy döntöttem, hogy egy kicsit még magyaráznom kell. – Lyman, a húga majdnem végig eszméletlen volt. Az elején leütötték, és nem is tudta, hogy mi történt vele.

– Szeretném azt hinni, hogy ez igaz.

– Azt beszéltük meg, hogy tegnap délután találkozunk – folytattam. – Azt reméltem, hogy rá tudom venni, tegyen beismerő vallomást, vagy ha azt nem is, legalább rögzítem a beszélgetésünket, amit aztán átadok a rendőrségnek. Mielőtt azonban ezt megtehettem volna...

– Megölte magát. Egyben biztos vagyok: örülök, hogy magát fogadtam fel.

– Igen?

– A maga nyomozása állt a cselekedete hátterében, nem?

Ezen elgondolkodtam.

– Azt hiszem.

– És én örülök, hogy ez lett a vége az egésznek. Gyorsabb és tisztább így, mint végigszenvedni egy tárgyalást, aminek a végén az sem biztos, hogy elítélik, ugye? Még akkor sem, ha mindenki tudja, hogy bűnös.

– Előfordul.

– És ha mégis rács mögé kerülnek, akkor is kevés időre ítélik el őket, sőt, ha rendesen viselkednek és mintarabok lesznek, akkor négy-öt év múlva még ki is engedik őket. Azt el sem tudom mondani, hogy mennyire elégedett vagyok, Matthew. Tartozom valamivel?

– Szerintem én tartozom magának.

– Ne nevetesse ki magát. Eszébe ne jusson pénzt visszaadni nekem. Mert nem fogadnám el.

Pénzről szólván elmondtam neki, hogy elindíthatja az eljárást a húga örökségéért, valamint a biztosítási pénzért.

– A törvény szerint senki sem juthat bűncselekmény által nyereséghez magyaráztam. – Ha Thurman ölte meg a húgát, akkor nem örökölhet tőle, és az életbiztosítást sem veheti fel. Nem ismerem a húga végrendeletét, de feltételezem, hogy mindent maga örököl, ha Thurman kikerül a képből.

– Igen, ez igaz.

– Még nincs bebizonyítva, hogy Thurmannek köze volt a húga halálához – folytattam –, és nem is fognak vádat emelni ellene, lévén halott. Viszont úgy gondolom, hogy polgári pert indíthat, mert ott más szabályok érvényesek, mint a büntetőeljárásban. Példának okáért még engem is megidézhetnek tanúként, hogy elmondjam, miről beszélgettem Thurmannal a halála előtti estén. Mindenesetre beszéljen az ügyvédjével. Ha jól tudom, akkor polgári perben nem kell annyira alaposan bizonyítania Thurman bűnösségét. Itt nem az ésszerű kétely számít. Mindenképpen beszéljen az ügyvédjével.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán megszólalt:

– Nem hiszem, hogy beszélnék vele. Mi lesz a pénzzel, ha nem teszek semmit? Kétlem, hogy Thurman Amanda halála óta új végrendeletet íratott volna. Mindent ráhagyott a saját rokonaira. – Köhögött, aztán összeszedte magát. – Nem hiszem, hogy harcolni akarnék a testvéreivel, az unokatestvéreivel meg a nagybátyjaival. Nem érdekel, ha övék lesz a pénz. Mit számít?

– Nem tudom.

– Több pénzem van, mint amennyit a hátralévő időmben el tudnék költeni. Az idő sokkal többet jelent számomra, és nem akarom ügyvédekre meg bíróságokra pazarolni. Ezt, gondolom, megérti.

– Hogyne.

– Lehet, hogy nagylelkűnek vagy lovagiasnak tűnök, de...

– Nem – feleltem. – Nem tűnik annak.

Aznap délután egy ferences rendi templomba mentem gyűlésre a Penn pályaudvar mellett. A jelenlévők a józanság felé éppen megindult öltönyös ingázók és lecsúszott alkoholisták különös keverékét alkották. A jelek szerint egyik sem zavarta a másikat.

Beszélgetés közben felemeltem a kezem, és így szóltam:

– Egész nap inni akartam. Olyan helyzetben vagyok, ami ellen semmit sem tudok tenni, pedig úgy érzem, hogy kellene. Már mindent megtettem, amit tehettem, és mindenki elégedett az eredménnyel, de én egy alkoholista vagyok, és azt akarom, hogy minden tökéletes legyen, pedig sose lehet az.

Visszamentem a hotelomba, ahol két üzenet várt. Mindkettőt TJ hagyta, viszont a telefonszámát már nem diktálta be. Átmentem az Armstrongba, és ettem egy csípős csilit, majd hazafelé menet megálltam a félkilences gyűlésen a St. Paulban. A Második lépésnél tartottunk, amely szerint eljutottunk ahhoz a hithez, hogy egy nálunk hatalmasabb Erő helyreállíthatja lelki egészségünket. Amikor rám került a sor, így szóltam:

– A nevem Matt, és alkoholista vagyok, és én csak annyit tudok a nálam hatalmasabb erőről, hogy kiismerhetetlen módon működik. – Jim Faber mellett ültem, aki odasúgta nekem, hogy amennyiben fel kellene hagynom a nyomozósdival, nagyszerű karrier áll előttem szerencsesüti-szövegíróként.

Egy Jane nevű nő a következőt mondta:

– Ha egy normális ember reggel arra ébred, hogy defektes a kocsija, akkor az autóklubot hívja. Egy alkoholista meg az öngyilkosjelöltek segélyvonalát.

Jim jelentőségteljesen oldalba nyomott.

– Kizárt, hogy ezt magamra vegyem – mondtam neki. – Még kocsim sincs.

Amikor hazaértem, újabb üzenet várt TJ-től, azt azonban még mindig nem tudtam, hogyan léphetek kapcsolatba vele. Lezuhanyoztam, lefeküdtem, és már majdnem elaludtam, amikor megszólalt a telefon.

– Nehéz magát megtalálni.

– Téged nehéz megtalálni. Hagytál pár üzenetet.

– Mert a múltkor meg az volt a baja, hogy nem hagytam üzenetet.

– Most hagytál, csak azt nem tudom, hogyan lépjek veled kapcsolatba.

– Mármint egy szám, amin felhívhat?

– Valami hasonló.

– Nincs telefonom.

– Azt sejtettem.

– Ja – mondta. – Majd csak kitalálunk valamit. Az van, hogy kiderítettem, amit ki kellett derítenem.

– A strici.

– Ja, elég sokat megtudtam róla.

– Halljuk.

– A telefonban? Elmondom én, ha ezt akarja, de...

– Nem.

– Mert az nem lenne okés.

– Nem. – Felültem. – Van egy Flame nevű kávézó a Negyvennyolcadik utca és a Kilencedik sugárút sarkán, a délnyugati sarkon, és...

– Valamelyik sarkon csak megtalálom.

– Rendben. Fél óra.

A kávézó előtt találkoztunk. Egy boksztban ültünk le. TJ színpadiasan beleszagolt a levegőbe, majd kijelentette, hogy valaminek nagyon jó az illata, mire felnevettem, és odaadtam neki az étlapot azzal, hogy azt rendel, amit csak akar. Sajtburgert rendelt baconnel, sült krumplival és csokis turmixszal. Én egy kávéval rendeltem, meg vajás pirítóst.

– Megtaláltam ezt a csajt – kezdte TJ –, valahol Alphabet Cityben. Egy Juke nevű stricivel volt régebben együtt. Gondolom, ez csak a gúnyneve a pasinak. Hogy az a csaj mennyire be volt szarva! Tavaly nyáron hagyta ott Juke-ot, meg kellett szöknie tőle, és azóta is tiszta ideg, hogy mikor fogja megtalálni. Egyszer azt mondta neki ez a Juke, hogy ha nekiáll kavarni, akkor levágja az orrát, és amíg ott voltam, végig az orrát tapogatta, mintha nem hinné el, hogy még mindig a helyén van.

– Ha tavaly nyáron hagyta ott a stricijét, akkor nem ismerhette Bobbyt.

– Jaja – mondta TJ. – De van ez a srác, aki ismerte Bobbyt, szóval ő tudta, hogy ki volt a stricije. Szóval ez a csaj, ez a... – Hirtelen félbehagyta a mondatot. – Megígértem neki, hogy nem mondom meg a nevét. Persze magának elmondhatom, de...

– Nem, nem kell tudnom a nő nevét. Neki is, meg Bobbynak is ugyanaz volt a stricije, de nem egy időben, szóval ha kiderítetted, hogy ki volt a nő stricije, akkor azt is tudod, hogy ki volt Bobby stricije.

– Ja.

– Egy Juke nevű férfi.

– Ja, de a másik nevét nem tudta. Talán Box. – Felnevetett. – Nem tudja azt sem, hogy hol lakik ez a Juke. Őt Washington Heightsban tartotta, de azt

mondta a csaj, hogy Juke-nak van még pár lakása, és a gyerekeket ott tartja. – Fogott egy sült krumplit, és beledugta a ketchupba. – Ez a Juke mindig keres új gyerekeket.

– Annyira jól megy neki az üzlet?

– A csaj azt mondta, hogy azért keres mindig újakat, mert a régiek nem bírják sokáig. – Oldalra billentett fejjel nézett rám, mint akit egyáltalán nem érint meg ez az egész. Nem hittem neki. – Ez a Juke azt mondta a csajnak meg a többieknek, hogy kétféleképpen találkozhat kuncaftokkal. Az egyik csak odaút, a másik meg retúr. Tudja, hogy ez mit jelent?

– Majd te elmondod nekem.

– A retúr az, amikor az ember visszajön. Az odaút meg az, amikor nem. Hogy amikor a kuncaft megveszi az embert, akkor nem kell visszaadnia. Azt csinál az emberrel, amit csak akar. – Lenézett a tányérjára. – Meg is ölhet, ha azt akarja csinálni. Juke-nak mindegy. Szóval Juke azt szokta mondani nekik: „Viselkedj rendesen, mert nem kapsz retúrjegyet.” A csaj azt is mondta, hogy az ember soha nem tudja, mikor jön vissza, mikor nem. Azt mondja Juke: „Ez egy rendes kuncaft, talán még ruhát is kapsz tőle, jól bánik majd veled.” Aztán amikor kimegy az ajtón, azt mondja Juke a többieknek: „Ezt a kurvát se látjuk többet, mert odaútra küldtem.” Mire sírnak egy kicsit, ha a barátjuk volt, és soha többé nem látják.

Miután befejezte a vacsoráját, adtam neki három húszast azzal, hogy ez talán fedezni fogja a cechet.

– Ja, rendben. Tudom, hogy maga nem gazdag.

Az utcára kiérve így szóltam:

– Ne nyomozz tovább, TJ. Ne akarj megtudni többet Juke-ról.

– Csak megkérdek pár embert, megnézem, mit tudnak.

– Nem, nem kérdezel meg senkit.

– Nem kerül magának semmibe.

– Nem erről van szó. Nem akarom, hogy Juke megtudja, keresik. Lehet, hogy megfordul, és téged talál.

TJ felemelte a kezét.

– Azt nem akarjuk – mondta. – A csaj azt mondta, mocsok egy állat ez a Juke. Azt is mondta, hogy Juke nagy, de hát annak a lánynak mindenki nagy.

– Hány éves?

– Tizenkettő – felelte TJ. – De a korához képest kicsi.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Szombaton nem nagyon mentem el otthonról, csak egy szendvicsre meg egy kávéra ugrottam le reggel, délben meg egy gyűlésre Phil Fielding videotékájával szemben. Nyolc előtt tíz perccel találkoztam Elaine-nel a Carnegie Recital Hall előtt az Ötvenhetedik utcában. Volt két jegye egy kamaraegyüttes koncertjére, és már annyira jól érezte magát, hogy elmentünk meghallgatni őket. Egy vonósnégyes játszott. A csellista egy kopaszra borotvált fekete nő volt. A másik három kínai-amerikai férfi, mindegyik úgy öltözött és úgy nézett ki, mintha egy vállalatvezetői kurzus résztvevői lettek volna.

A szünetben úgy döntöttünk, hogy a koncert után elmegyünk a Párizsi Zöldbe, és talán még a Groganbe is beugrunk egy kicsit, de mire végzett a vonósnégyes, már nem voltunk annyira lelkesek. Felmentünk Elaine-hez, és kínait rendeltünk. Ott aludtam nála, és együtt reggeliztünk.

Vasárnap este Jimmel vacsoráztam, és beültem a fél kilences gyűlésre a Rooseveltt Kórházban.

Hétfő reggel elsétáltam a Midtown Northba. Előtte odatelefonáltam, így Durkin már várt rám. Magammal vittem a noteszomat, ahogy mindig. Ott volt nálam A piszkos tizenkettő is, mert előző nap elhoztam Elaine-től.

– Ül le – mondta Durkin. – Kérsz kávé?

– Most ittam.

– Ugyanezt én nem mondhatom el. Mi újság?

– Bergen Stettner.

– És? Ne mintha meg lennék lepve. Olyan vagy, mint a kutya meg a csontja. Most mi van?

Odaadtam neki a kazettát.

– Óriási film – mondta. – És?

– Ez a változat egy kicsit különbözik attól, amit láttál. A tizenötödik perctől Lee Marvin meg a bandája helyett egy amatőr film látható. Bergen, Olga, meg egy barátjuk, de mire a filmnek vége, a barátjuk már nem él.

Durkin felvette a kazettát, és megnézte.

– Azt mondd, hogy ez itt egy snuff film.

– Legalábbis egy snuff kazetta.

– És Stettnerék? Hogy a fenébe...?

– Hosszú történet.

– Ráérek.

– És bonyolult is.

– Akkor még szerencse, hogy ilyen korán találkoztunk – mondta. – Mert az agyam olyan friss, mint még sose.

Legalább egy órán keresztül beszéltem. Az elejétől kezdve mindent elmondtam. Will Habermann pánikba hajló kérésétől indultam, és semmi fontosat nem hagytam ki. Durkin előtt az asztalon egy nagyalakú notesz feküdt, amit az elején felütött, és végig jegyzetelt. Néha félbeszakított, hogy pontosítson valamit, de alapvetően hagyta, hadd meséljek úgy, ahogy én akarom.

Amikor végeztem, így szólt:

– Furcsa, ahogy a végén minden passzol. Ha a barátod véletlenül nem azt a filmet veszi ki, és ha nem mutatja meg neked, akkor soha nem derül ki a kapcsolat Stettner és Thurman között.

– És aztán Thurman sem önti ki nekem a lelkét – bólintottam. – Aznap éjjel, amikor találkoztam vele, semmi biztosat nem tudtam, csak halásztam, és úgy látszott, semmire sem jutok vele. Aztán eszembe jutott, hogy esetleg ismerheti Stettner a Five Borough révén, mert mindkettejüket láttam a maspethi sportcsarnokban. Csak azért mutattam meg neki a rajzot, hogy kibillentsem a nyugalmából, és a jelek szerint sikerült.

– Meg az ablakon is sikerült kibillentened.

– Az egész egy nagy véletlen – mondtam. – Eleve benne voltam az egészben még azelőtt, hogy Haberman kivette volna A piszkos tizenkettőt Egy barátom említette Leveque-nek a nevemet, amikor magándetektívet keresett. Ha akkor este felhív, talán még most is életben lenne.

– Vagy vele együtt téged is megöltek volna. – A cigarettát úgy tette egyik kezéből a másikba, mintha azt kívánta volna, hogy valaki vegye el tőle. – Azt hiszem, meg kell néznom nekem is – mondta. – Van egy videomagnó a társalgóban. Csak sikerül elzavarnom azokat a trotlikat a tévé elől, akik egész nap a Dallast meg a többit nézik. – Felállt. – Nézd meg velem együtt. Hátha valami apró művészi részlet elkerüli a figyelmemet.

A társalgó üres volt, Durkin pedig kitett egy „NE ZAVARJANAK” táblát az ajtóra. Áttekertük A piszkos tizenkettő elejét, majd elkezdtek nézni Stettnerék házi videóját. Durkin az elején sorra tette a zsarumegjegyzéseket a ruhára, Olga alakjára, de amint kezdetét vette az akció, elhallgatott. A film ilyen hatást gyakorolt a nézőre. Mert a látottakhoz nem lehetett semmit sem

hozzáfűzni.

Miközben visszatekerte a kazettát, Durkin így szólt:

– Jézusom.

– Igen.

– Mondd csak, mit is tudtál meg erről a gyerekről? Bobby a neve?

– Happy – feleltem. – Bobby a fiatalabbik, akinek a rajzát odaadtam neked.

– Bobby az, akit a bokszmeccsen láttál. Happyt soha nem láttad?

– Nem.

– Persze, hogy is láthattad volna. Már halott volt, amikor megnézted ezt a kazettát, sőt még Leveque előtt meghalt. Ez elég bonyolult, de ezt mondtad is, ugye? – Elővett egy cigarettát, és a végét a kézfejéhez ütögette. – Erről beszélnem kell pár emberrel. A főnökeimmel, meg könnyen lehet, hogy a manhattani körzeti ügyész hivatalával is. Nagyon trükkös lesz.

– Tudom.

– Hagyj itt nekem mindent, Matt. A hotelban érlek el? A szokott számon?

– Nem mindig vagyok otthon.

– Nos, ne lepődj meg, ha ma nem hívlak. Sokkal valószínűbb, hogy holnap vagy akár szerdán. Vannak más ügyeim is, amin dolgoznom kellene, ami azt illeti, de ennek azonnal nekilátok. – Kivette a kazettát a lejátszóból. – Ez nem semmi – mondta. – Láttál már valaha ilyesmit?

– Nem.

– Én nézni sem bírom. Amikor kölyök voltam, csak bámultam a lovas rendőröket, és semmit sem sejtettem abból, hogy ilyen lesz.

– Tudom.

– Kibaszottul nem sejtettem – mondta. – Semmit sem.

Durkin felől szerda estig nem hallottam. A St. Paulban voltam egészen este tízig, és amikor visszaértem a hotelba, két üzenet várt. Az elsőt háromnegyed kilenckor hagyta, hogy hívjam vissza a kapitányságon. Fél tízkor megint hívott, és egy ismeretlen számot hagyott meg.

Tárcsáztam, majd Joe Durkint kértem a telefonhoz. A férfi kezével letakarta a kagylót, de még így is hallottam, amint körbekérdez:

– Joe Durkin? Van itt egy Joe Durkin? – Szünet, aztán Joe szólt bele a kagylóba.

– Későig dolgozol – mondtam.

– Ja, de most nem a városnak. Figyelj csak, van pár perced? Beszélni

akarok veled.

– Hogyne.

– Gyere ide, jó? Azt sem tudom, hogy hol vagyok. Várj egy percet. – Egy pillanat múlva folytatta. – A hely neve Pete Amerikai Vendéglője, és a...

– Tudom, hogy hol van. Jézusom.

– Mi a baj?

– Semmi – feleltem. – Elég lesz a zakó és a nyakkendő, vagy vegyek fel öltönyt?

– Ne játszd már az agyad.

– Rendben.

– Jó kis hely ez. Mi bajod van vele?

– Semmi.

– Eléggé pocsek a hangulatom. Hová mentem volna? A Carlyle-ba? A Rainbow Roomba?

– Mindjárt ott leszek.

Pete Amerikai Vendéglője a Tizedik sugárút nyugati oldalán van, alig egy sarokra a Grogantól. Generációk óta működik, de majdnem biztos, hogy nem fogják műemlékké nyilvánítani. Mindig is egy becsületsüllyesztő volt, egy késdobáló, ahol majdnem annyi vér folyt, mint alkohol.

Állottsör- és vécészag járta be a helyiséget. A csapos unottan nézeti fel, amikor beléptem az ajtón. A pultnál ülő féltucatnyi ember felém sem fordult. Elmentem mellettük az asztalhoz, amelynél Joe ült, háttal a falnak. Előtte egy púpos hamutartó, mellette pohárban jég, meg egy üveg Hram Walker Ten High. A törvény tiltja, hogy magát az üveget kihozzák az asztalhoz, de sokan hajlandóak megfeledkezni bizonyos szabályokról, ha egy rendőr kéri őket.

– Szóval megtaláltad a helyet – mondta. – Hozz egy poharat.

– Kösz, jól vagyok.

– Persze, te nem iszol. Soha nem kóstolod meg ezt itt – emelte fel a poharát, ivott belőle, aztán összeráncolta a homlokát. – Kérsz egy kólát vagy valamit? Csak mert akkor menj oda a pulthoz, nem valami fényes itt a kiszolgálás.

– Talán később.

– Akkor ülj le. – Elnyomta a cigarettáját. – Jézusom, Matt. Jézusúristen.

– Mi a baj?

– Basszameg – mondta. Lenyúlt maga mellé, aztán a videokazettát pillantottam meg a kezében, úgy vágta rá az asztalra, hogy az ölembe csúszott.

– Fogd csak meg – jegyezte meg Durkin. – Kurva nehezen szereztem vissza. Meg akarták tartani.

– Mi történt?

– De én kitartottam, basszameg – folytatta. – Azt mondtam, hé, én nem játszom a játékokat, elég lesz mára. Nem tetszett nekik, de egyszerűbb volt visszaadniuk, mint kibekkelni azt a szarvihart, amit rájuk akartam engedni. – Kiitta az italát, a poharat az asztalhoz csapta. – Elfelejtetted Stettner. Nincs semmiféle ügy.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy értem, hogy nincs semmiféle ügy. Beszéltem a főnökeimmel, beszéltem egy helyettes kerületi ügyésszel. Sokféle baromságot hallottam, aminek semmi teteje nincs.

– Azt leszámítva, hogy audiovizuálisan rögzítésre került, amint két ember gyilkosságot követ el.

– Ja – mondta azt leszámítva. Én is láttam, és kurvára nem bírtam kiverni a fejből, és éppen ezért iszom ezt a szar whiskyt a város legszarabb helyén. De mit érek el a kazettával? Az arcát majdnem teljesen eltakarja az a csuklya, a nőnek meg egy kibaszott maszk van az arcán. Kik ezek? Te azt mondd, hogy Olga és Bergen Stettner, és gyaníthatóan igazad van, de el tudod képzelni ezeket ketten egy esküdszék előtt? „Felszólítjuk a hölgyet, hogy vetkőzzön le, mert az esküdtek így tudják csak azonosítani, hogy a maga melle azonos-e azzal, amit a felvételen láttunk.” Ugyanis a mellén kívül alig látni valamit.

– A száját.

– Amiben meg majdnem mindig van valami. Figyelj ide. Az a helyzet, hogy a kazettát nem is engedné a bíró az esküdszék elé. Az nem védőügyvéd, aki ne harcolna a kazetta ellen. Jogosan, mert felkavaró. Hogy a kurva életbe ne lenne az? Engem annyira felkavart, hogy rá akarnám hegeszteni a börtönajtót arra a két mocsokra.

– De az esküdteknek nem lehet megmutatni.

– Feltehetően nem, viszont odáig el se nagyon lehet jutni, mert mi alapján hívod össze a vádesküdszéket? Milyen bizonyítékot mutatsz meg nekik? Először is, kit öltek meg?

– Egy kölyköt.

– Egy kölyköt, akiről semmit sem tudunk. Lehet, hogy Happy a neve, és Texasból vagy Dél-Karolinából jött, vagy valami olyan államból, ahol sokat fociznak középiskolában. Hol van a holttest? Senki sem tudja. Mikor követték

el a feltételezett gyilkosságot? Senki sem tudja. Tényleg megölték? Senki sem tudja.

– Te is láttad, Joe.

– Mindenféle dolgokat látok a tévében meg a moziban. Különleges effektek, ez a neve. Vannak ezek a hős gyilkosok, Jason, Freddie, egyre csak szerepelnek a filmekben, és nyakló nélkül ölik az embereket.

Megmondom neked, legalább olyan jól és hitelesen ölnek, mint Olga és Bergen.

– Ebben nem volt semmiféle különleges effekt. Ez egy amatőr videó.

– Tudom. És azt is, hogy a kazetta nem elégséges arra, hogy bizonyítékként szolgáljon gyilkosság elkövetésére, anélkül meg nem vagyunk beljebb. Nincs bizonyíték arra, hogy hol, mikor és kit öltek meg, anélkül meg a tárgyalóterembe sem engednek be.

– És Leveque?

– Mi van vele?

– Őt meggyilkolták, ez nem kérdés.

– És? Nincs semmi, ami Arnold Leveque-et Stettnerékhez kötné. Az egyetlen kapcsolat Richard Thurman vallomása, aki igencsak meghalt, és a vallomását neked tette egy magánbeszélgetés során, tanúk nélkül, így majdnem biztos, hogy a bíró ezt sem engedi az esküdtszék elé. És még Thurman sem volt képes Stettneréket a filmhez kötni. Azt mondta, hogy Leveque megszarolta Stettneret egy filmmel, de azt is mondta, hogy Stettner megszerezte a felvételt, és ezzel véget is ért a történet. Te könnyen gondolhatod magadban, hogy a két film egy és ugyanaz, és még ki is találhatod magadban, hogy Leveque állt a kamera mögött, amikor a kölyök vére lecsorgott a lefolyón, csak hogy ez nem bizonyíték. Ha bíróság előtt mondd el, az ügyvédek ott helyben a torkodnak ugranak.

– És mi van a másik gyerekekkel, a fiatalabbikkal? Bobbyval?

– Jézusom – mondta Durkin. – És ott mid van? Egy rajzod, amit egy gyerekről csináltattál, aki Stettner mellett ült egy bokszmeccsen. Aztán van valaki, akit elővakartál a föld alól, és ez a valaki azt mondja, hogy felismeri a gyereket, Bobby a neve. A családnevét nem tudja, ahogy azt sem, hogy honnét való, és hogy mi történt vele. Van még valaki, aki szerint Bobbynak volt egy stricije, aki állítólag azzal tartotta sakkban a gyerekeket, hogy elküldi őket egy kuncsafttal, aztán soha nem jönnek vissza.

– A neve Juke – jegyeztem meg. – Annyira nem nehéz előkeríteni.

– Nem is volt. Sokan szidják a számítógépeket, de nagyban megkönnyíti a

munkát. Juke polgári neve Walter Nicholson. Alias Juke, alias Juke Box. Azzal kezdte a pályáját, hogy étel- meg italautomatákat tört fel, innét is kapta a gúnynevét. Aztán letartóztatták nemi erőszakért, kiskorú veszélyeztetéséért meg még pár apróságért. Szóval itt van egy strici, aki gyerekeket futtatott. Egy úriember, nem vitás.

– És miért nem tartóztatod le? Ő nyugodtan összekötheti Bobbyt Stettnerrel.

– Csakhogy valamivel rá kellene venni, hogy beszéljen, ami azért nem egyszerű, mert nincs semmi a kezünkben, amivel sarokba szoríthatnánk. De ha még lenne is valamink, egy indokot mondj, hogy ki és miért hinne egy ilyen mocsokládának. Aki nem mellesleg meghalt.

– Stettner elintézte.

– Nem, nem Stettner intézte el. Ő...

– Ugyanúgy, ahogy Thurmant. Megszabadult egy tanútól, mielőtt más megtalálta volna. Az isten verje meg, ha nem várok, és rögtön eljövök hozzád...

– Matt, Juke-ot egy hete ölték meg. Stettnernek semmi köze nem volt hozzá, valószínűleg nem is tud róla semmit. Juke és egy másik úriember agyonlőtték egymást egy klubban a Lenox sugárúton. Egy tízéves lányon vesztek össze. Piszok jó kis bige lehetett, ha két felnőtt férfi lőtte agyon egymást miatta, nem gondolod?

Nem szóltam semmit.

– Nézd – mondta. – Kurvára utálok ezt az egészet. Tegnap este szóltak, én meg ma reggel bementem dolgozni. Mert igazuk van. Igazuk van, de nincs igazuk. És tegnap estig vártam azzal, hogy felhívjalak, mert nem sok kedvem volt ehhez a beszélgetéshez, akár hiszed, akár nem. Mert a társaságodat más körülmények közt kifejezetten kedvelem. – Töltött még egy whiskyt. Megcsapott az illata, de nem kívántam meg. És volt, aminek még ennél is erősebb volt a bűze Pete Amerikai Vendéglőjében.

– Azt hiszem, értelek, Joe – mondtam. – Tudtam, hogy Thurman halálától jelentősen gyengült az ügy.

– Ha Thurman életben lenne, szerintem el tudtuk volna csípni Stettneréket. De most, hogy halott, semmi sincs a kezünkben.

– Viszont ha megindítod a nyomozást...

– Jézusom! – csattant fel Durkin. – Hát nem érted? Nincs semmim, ami alapján nyomozást indíthatnék. Nincs feljelentés, nincs alapos gyanú a letartóztatásukra, egy rakás semmi van, nincs más. Kezdjük ott, hogy Stettner

nem bűnöző. Soha nem tartóztatták le. Azt mondod, hogy a maffia embere, de a neve egyetlen aktában sem szerepel, egyetlen nyomozásban sem bukkant fel. Olyan ártatlan, mint a ma született bárány. A Central Park mellett él, valutával kereskedik...

– Amit másként pénzmosásnak hívnak.

– Mondod te, de tudod bizonyítani? Stettner adót fizet, jótékonykodik, jelentős összeggel támogatta az egyik pártot...

– Igen?

– Ugyan már, ne gyere nekem ezzel. Nem amiatt nem lehet hozzányúlni, mert kapcsolatai vannak. Senki sem szólt ránk, hogy el a kezekkel tőle, mert a pasi jóban van valami fejessel. Erről szó sincs. De nem is egy utcagyerek, akivel azt csinálsz, amit akarsz, mert nem mer szólni senkinek. Kell valami, ami megáll a bíróság előtt, és tudod, hogy mi áll meg a bíróság előtt? Illetve ki? Két szót mondok neked, kettőt. Warren Madison.

– Ó.

– Bizony, „Ó”. Warren Madison, aki rettegésben tartja a Bronxot. Drogot árul, négy dílerről tudjuk, hogy megölte, ötről erősen sejtjük, és amikor végre sarokba szorítják az anyja lakásában, a rohadék hat rendőrt lő le, mielőtt megbilincselik. Hat rendőrt!

– És az a faszszopó Gruliow a védője, azt csinálja, amihez ért, a zsarukat rakja a vádlottak padjára. Nekiáll mesélni arról, hogy Madison a bronxi zsaruk téglája volt, akik lefoglalt heroint adtak neki, hogy azt terítse az utcán, aztán meg akarták ölni, mert attól féltek, hogy beszélni fog. Elhiszed ezt? Hat rendőr, mindegyikben golyó, de abban a kurva Warren Madisonban egy sincs, és ez azt jelenti, hogy a rendőrség meg akarta ölni őt.

– Az esküdtek megették.

– Kurva bronxi esküdtek, azok Hitlert is felmentették volna. És akkor ez egy drogdíler, akiről mindenki tudta, hogy bűnös. El tudod képzelni, mi történne akkor, hogy egy köztisztelőben álló polgár ellen indítanánk egy gyenge lábon álló nyomozást? Most már értesz, Matt? Vagy átvegyük még egyszer?

Értettem, de még egyszer átvettük. Útközben a whisky túlerőbe került Durkinben: szeme zavaros lett, nehezen formálta a szavakat. Hamarosan ismételni kezdte magát, és azt sem nagyon tudta, hogy miről beszél.

– Menjünk innen – mondtam. – Nem vagy éhes? Egyél valamit, utána egy kávé is biztosan jólesne.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Csak annyit, hogy tudnék enni.

– Lófaszt. Nem vagy te a pesztonkám.

– Nem is akartam az lenni.

– Kurvaszentségit nem akartál, dehogynem akartál. Mi a szart tanítanak neked azokon a gyűléseken? Hogyan baszogass valakit, aki csak nyugodtan akar inni pár pohárral?

– Nem.

– Csak azért, mert olyan puhapöcs lettél, aki nem bírja már a piát, kurvára nem jelenti azt, hogy isten téged jelölt ki arra, hogy ezt a kibaszott világot kijózanítsd.

– Igazad van.

– Ül már le. Hová mész? Ül már le, az isten szerelmére.

– Azt hiszem, én most hazamegyek – mondtam.

– Matt? Sajnálom. Nem kellett volna ilyesmiket pofáznom. Tudod, hogy nem gondoltam komolyan.

– Semmi gond.

Újra bocsánatot kért, és megnyugtattam, hogy semmi gond, de a pia miatt megint félrehallotta, amit mondtam, mert közölte, hogy vele nem lehet ilyen hangnemben beszélni.

– Várj egy percet – mondtam neki. – Várj itt egy percet, ne mozdulj, egy perc, és visszajövök. – Azzal kimentem a kocsmából, és hazaindultam.

Durkin részeg volt, és az üvegben előtte az asztalon több volt, mint amennyit megivott. Szolgálati revolvere ott lapult a zakója alatt, és talán mintha még a kocsiját is felismertem volna, amint egy tűzcsap előtt parkolt. Veszélyes kombináció volt, de isten nem az én nyakamba varrta a feladatot, hogy kijózanítsam a világot, ahogy azt sem, hogy gondoskodjak mindenki biztonságos hazatéréséről.

HUSZADIK FEJEZET

Amikor este lefeküdtem, a kazettát az ébresztőóra mellé tettem le, így ez volt az első dolog, amit megláttam, amikor reggel kinyitottam a szemem. Otthagytam, és elmentem a dolgomra. Csütörtök volt, és ugyan nem törtem magam, hogy kimenjek Maspethbe bokszmeccsre, időben hazaértem este, hogy tévén megnézzem az egészet, de valahogy nem volt ugyanaz.

Még egy napnak el kellett telnie, mire rájöttem, hogy a kazettának a banki széfemben van a helye, de akkor már szombat volt, a bank meg zárva. Aznap Elaine-nel találkoztam. A délutánt a SoHóban töltöttük, galériákban jártunk, egy olasz étteremben ettünk a Village-ben, és egy zongoratriót hallgattunk a Sweet Basilben. A napot hosszú hallgatások jellemezték, ami azoknak az embereknek a sajátja, akik nagyon megszokták egymást. A taxiban fogtuk egymás kezét, és nem szóltunk egy szót sem.

Meséltem Elaine-nek egy korábbi beszélgetésemről Joe-val, és nem hoztuk elő a témát sem délután, sem este. Másnap este szokás szerint Jimmel vacsoráztam, és egyáltalán nem beszéltem neki az ügyről. Párszor átfutott a fejemben, hogy szóba hozom, de végül úgy döntöttem, inkább nem akarok beszélni róla.

Utólag furcsának tűnhet, de abban a pár napban alig volt időm gondolkodni rajta. Nem mintha olyan sok dolgom lett volna. A tévében sem nagyon tudtam mit nézni, mert a Super Bowl-t követően a tavaszi szezon kezdetéig alig történik valami.

Az agynak, már amennyire tudom, különböző szintjei vagy kamrái vannak, és nem csak a tudatos gondolatok segítségével foglalkozik a dolgokkal. Ritkán fordult elő, hogy leültem és tudatosan megoldottam valamit. Az apró részletek annyira egymásra rakódtak, hogy a megoldás szinte adta magát, mintha a tudatalattim lassan feldolgozta volna a rendelkezésre álló adatokat, hogy aztán a végén új megvilágításban láthassam a rejtvényt.

Egyszóval úgy gondolom, hogy Stettneréket nem tudatosan zártam ki az agyamból, mégis megtettem, és nem is foglalkoztam velük addig, amíg világossá nem vált, hogy mit kell tennem.

Nem tartott olyan sokáig. És hogy mi lett a vége, azt már nehezebb megmondani.

Kedd reggel felhívtam a tudakozót Bergen Stettner telefonszámaért a Central Park Southon. A nő közölte, hogy a szám titkos, ezért nem adhatja meg, viszont az előfizetőnek van egy üzleti vonala a Lexington sugárúton. Megköszöntem, majd letettem a kagylót. Újra tárcsáztam, ekkor egy férfi szólt bele, akinek rendőrtisztként mutatkoztam be, mondtam neki egy nevet és egy jelvéyszámot. Egy titkos számot kell megtudnom, közöltem, és megadtam neki a nevet és a telefonszámot. Miután a férfi beolvasta a számot, megköszöntem neki, és letettem a kagylót.

Egy nő vette fel, én pedig Mr. Stettnert kértem a telefonhoz. A nő közölte, hogy Mr. Stettner nem tartózkodik otthon, mire megkérdeztem, hogy a feleségével beszélek-e. A nő pár másodpercig gondolkodott, majd igennel felelt.

– Mrs. Stettner – kezdtem – van valami, ami a maga és a férje tulajdona, és abban reménykedtem, hogy jelentős jutalomban részesülök, ha visszajuttatom magukhoz.

– Ki beszél?

– A nevem Scudder – válaszoltam. – Matthew Scudder.

– Úgy hiszem, nem ismerem magát.

Találkoztunk – mondtam – de nem vagyok meglepve, hogy nem emlékszik rám. Richard Thurman barátja vagyok.

A nő hallgatása most jelentősegteljesebb volt. Gondolom, azt próbálta meg magában kitalálni, hogy a Richard Thurmannal való barátságáról mások is tudhattak-e.

Micsoda tragédia – mondta végül. – Mélyen megrázott.

Ebben biztos vagyok.

Azt mondja, hogy maga Richard barátja?

Igen. És Arnold Leveque barátja is egyben.

Újabb szünet.

Attól tartok, őt nem ismerem.

Szintén tragikus eset.

Parancsol?

Ő is halott.

Roppantul sajnálom, de nem ismertem őt. Nos, ha elárulná, hogy mit akar...

Telefonon? Biztos benne, hogy ezt akarja?

– A férjem jelenleg nincs itthon – mondta a nő. – Ha meghagyja a telefonszámát, akkor majd ő visszahívja magát.

Nálam van a kazetta, amit Leveque készített – közöltem. – Tényleg azt akarja, hogy telefonon mondjam el?

– Nem.

– Találkozni akarok magával. A férje nélkül.

– Értem.

– Nyilvános helyen, de nem akarom, hogy meghallják, miről beszélünk.

– Adjon egy percet – mondta a nő. Hosszas hallgatás után megszólalt: – Tudja, hogy hol lakom? Nyilván tudnia kell, hiszen megvan a telefonszámunk. És azt hogyan szerezte meg? Képtelenség megszerezni egy titkos számot.

– Gondolom, valaki hibázott a tudakozóban.

– Azt kétlem. Persze a számot megtudhatta Richardtól is, de...

– De?

– Semmi. A címet tudja. Az épületben van egy koktélbár, ami napközben meglehetősen csendes. Egy óra múlva ott várom.

– Rendben.

– Válgon egy percet. Hogyan fogom felismerni?

– Majd én felismerem magát – feleltem. – Csak a maszkot tegye fel, és a blúzáat vegye le.

A koktélbárt Hadrianus Falának hívták. Hadrianus római uralkodó volt, a róla elnevezett falat pedig kőből emelték Anglia északi részén, így védve meg a római településeket a barbár törzsektől. De hogy ezenfelül mi jelentősége lehetett a névnek, nem tudtam felidézni. A berendezés visszafogott volt és nagyon drága: fekete asztalok és vörös bőrfotelek. A lámpák fényét nem nagyon lehetett látni, a zenét pedig hallani.

Öt perccel korábban érkeztem, leültem egy asztalhoz, és rendeltem egy Perrier-t. A nő tíz perc késéssel jelent meg. Megállt a koktélbár bejáratában, és a helyiséget fürkészte. Felálltam, hogy megkönnyítsem a dolgát, mire azonnal felém indult.

– Remélem, nem várokoztattam meg – mondta. – Olga Stettner vagyok.

– Matthew Scudder.

Kezet nyújtott. Bőre puha volt és hideg, kézfogása erős. Egy vaskéz jutott eszembe bársonykesztyűben. Körme hosszú volt, skarlátvörös színe passzolt a rúzsához.

A videóban ugyanilyen skarlátvörösek voltak a mellbimbói is.

Leültünk, és szinte azonnal megjelent egy pincér. A nő a keresztnévén üdvözölte a férfit, és egy pohár fehérbort rendelt tőle. Én mondtam neki, hogy hozhat még egy Perrier-t. Addig egyikünk sem szólalt meg, amíg a pincér vissza nem jött.

– Láttam már magát – mondta a nő.

– Mondtam, hogy találkoztunk.

– Hol? – Fintorgott, majd bólintott. – Hát persze. A sportsarnokban. Az alagsorban. Ott ólálkodott.

– A férfivécét kerestem.

– Akkor is ezt mondta. – Felemelte a borospoharat, és egészen kicsit belekortyolt, mintegy megnedvesítve a nyelvét. Sötét selyemblúzt viselt, és mintás selyemsálat, amit a nyakánál egy féldrágakővel díszített tüllel fogott össze. A kő lapis lazulinak látszott, de nehezen lehetett látni a színeket a gyéren megvilágított helyiségben.

– Mondja meg, hogy mit akar.

– Miért nem mondom el először, hogy mim van?

– Rendben.

Azzal kezdtem, hogy exrendőr vagyok, de ez nem lepte meg. Gondolom, rám van írva. Akkor találkoztam Arnold Leveque-vel, amikor egy nagyobb akció keretében meg akartuk tisztítani a Times Square-t és környékét. Leveque egy pornóboltban dolgozott eladóként, mondtam, és obszcén filmek és újságok birtoklása miatt tartóztattuk le.

– Később – folytattam – valami közbejött, és végre otthagyhattam a rendőrséget. Tavaly hallottam Leveque felől, aki megtudta, hogy a privátszférában dolgozom. Évek óta nem láttam Arnie-t. Ugyanolyan volt. Kövérebb, de nagyjából ugyanolyan.

– Soha nem találkoztam vele.

– Ahogy gondolja. Szóval leültünk, beszélgettünk, és Arnie ideges volt. Elmesélt egy sztorit arról, hogy hogyan forgatott egy filmet valakinek a pincéjében. Amatőr film volt, aminek jobban kellett kinéznie a többinél, ezért aztán ő lett a kameraman. Ami engem illet, kétlem, hogy bármihez lenne hangulatom, ha közben olyan alak néz, mint Arnie, de magát nem zökkentette ki a ritmusból, igaz?

– Nem tudom, hogy miről beszél.

Nem voltam bedrótozva, de ha be is lettem volna, akkor sem vagyok beljebb. A nő állta a sarat, és semmit sem árult el. A szemén láttam, hogy mindenre figyel, amit mondok, de gondosan ügyelt arra, hogy egy szóval se

inkriminálja magát.

– Ahogy mondtam – folytattam –, Arnie ideges volt. Készített egy másolatot a kazettáról, és sikerült elintéznie, hogy sok pénzt kapjon érte, de persze ő is óvatos volt, és nem árulta el, hogy mennyit kapott. Ugyanakkor tartott attól, hogy a vevő átveri, és itt léptem be én a képbe. Az lett volna a feladatomban, hogy elkísérem, és gondoskodom arról, hogy a vevő ne bánthassa.

– És maga ezt csinálta?

– Arnie a saját eszén járt túl – feleltem. – Akarta, hogy valaki figyelje a hátát, de társat már nem volt hajlandó maga mellé venni. Minden pénzt magának akart. Talán adott volna nekem egy ezrest. Így aztán nem sok konkrétumot mondott, meg akarta magát védeni tőlem, csak hogy közben elfelejtette megvédeni magát a vevőtől, ugyanis valaki leszúrta a Pokol Konyhája egyik sikátorában.

– Milyen szomorú.

– Előfordul az ilyesmi. Tudja, mit mondanak, ember embernek farkasa, néha meg fordítva. Amikor meghallottam, hogy mi történt, azonnal elmentem Arnie lakására, megvillantottam egy jelvényt a házmesternek, és körbenéztem. Nem számítottam rá, hogy találok bármit is, mert a zsaruk már korábban ott jártak, és szerintem még őket is megelőzte valaki, mert Arnie-nak nemcsak a tárcája, hanem a kulcscsomója is eltűnt.

A nő csak nézett rám.

– Az a helyzet, hogy Arnie megtartott egy másolatot a kazettából, és ezt elmondta nekem. Így aztán fogtam az összes kazettát a lakásában, lehetett vagy negyven belőlük, csupa régi film, amit ha meglátunk a tévében, azonnal kikapcsoljuk. Arnie azonban imádta ezeket. Én meg szépen fogtam magam, leültem a videóm elé, és végigpörgettem az összeset. És tessék, az egyik kazettán nem az volt, aminek lennie kellett volna. Ahogy ezt a kazettát is végigpörgettem, hirtelen eltűnt a film, és megjelent egy tinédzser fiú olyan vaskerethez kötözve, amelyet a spanyol inkvizíció használt, és ott volt egy gyönyörű nő bőrnadrágban, kesztyűben és magas sarkúban. Más nem volt rajta. Látom, ma is bőrnadrágot visel, de gondolom, több is van magának, mert amit a filmben viselt, az ki volt vágva az ágyékán.

– Meséljen a filmről.

Elmondtam neki annyit, hogy egyértelmű legyen: azt a filmet láttam.

– Cselekményről nem lehet beszélni – mondtam –, de a vége elég kemény lett, amint az utolsó csepp vér is lefolyt a lefolyón. Arnie ennél kreatívabb soha nem volt, ezt magának is el kell ismernie, és a feketefehér járólapos

padló pont úgy nézett ki, mint a maspethi sportcsarnok pincéje. Micsoda véletlen, nem gondolja?

A nő összeszorította ajkát, és hangtalanul füttyült. A pohara félig volt, de nem azt vette el az asztalról, hanem az én ásványvizemet. Egy kortyot ivott csak, aztán letette a poharat oda, ahonnan elvette. A mozdulat sajátos módon intim volt.

– Említette Richard Thurmant – mondta.

– Megmondom, miről van szó – feleltem. – Arról, hogy ott volt nálam Arnie kazettája, de nem tudtam, hogy mihez kezdjek vele. Az a ravasz dagadék soha nem mondta el nekem, kik szerepelnek a kazettán. Itt van egy kazetta, amit a szereplők nagyon szeretnének visszakapni, és biztosan busásan megfizetnék a fáradozásomat, aminek árán visszaszereztem a kazettát, de mégis kik ők, és hogyan találom meg őket? Nyitva tartottam a szememet meg a fülemet, de azt leszámítva mit történhet, hogy véletlenül összeakadok egy fekete lakkruhás férfival, akinek kilóg a töke?

Fogtam a Perrier-et, és oda forgattam a poharat, ahol a nő ajkának a lenyomatát láttam. Egyfajta csók volt ez is.

– Ekkor előkerült Thurman – folytattam. – A feleség halott, a közvélemény pedig megosztott, hogy most akkor megölte-e a nőt, vagy sem. Egy kocsmában futottam össze vele, és mivel ő is a tévében dolgozott, szóba került Arnie, aki egyszer régen valamelyik nagy csatornánál volt, mielőtt pornóbolti eladó lett belőle. És a maguk neve is hamarosan felbukkant a történetben.

– A mi nevünk?

– A férjéé meg a magáé. Nem hétköznapi nevek, könnyen meg lehet jegyezni őket még egy kocsmában eltöltött éjszaka után is. Thurman jóval többet piált nálam, megeredt a nyelve, dőlt belőle a sok pletyka és információ. Azt hittem, fogunk még beszélni, erre tessék, meghal. Azt mondják, megölte magát.

– Milyen szomorú.

– És tragikus is, ahogy a telefonban mondta. Ugyanaznap, amikor meghalt, Maspethben jártam. Úgy volt, hogy a bokszmeccsen találkozunk, és megmutatja nekem magát meg a férjét. Thurman nem ért oda, gondolom, akkor már halott volt, de nem is volt rá szükségem, nélküle is felismertem magukat. Aztán lementem a pincébe, és felismertem a padlót is. A helyiséget nem tudtam megtalálni, ahol a filmet forgatták, de lehet, hogy éppen be volt zárva. Vagy azóta átfestették, mindegy. – Vállat vontam. – Nincs is jelentősége. Az sem érdekes, hogy Thurman mit akart, ahogy az sem, hogy kinek a

segítségével esett ki az ablakon. Az érdekes az, hogy abban a helyzetben vagyok, ahol hasznos dolgot tudok tenni olyan embereknek, akik értékelik a fáradozásomat.

– Mit akar?

– Mit akarok? Ez könnyű. Nagyjából azt akarom, amit Arnie akart. Nem ezt akarja mindenki? – A nő keze az asztalon pihent, alig pár centire az enyémtől. Ujjammal megérintettem a kézfejét. – De nem azt akarom kapni, amit ő – mondtam. – Ennyi.

A nő csak ült, és a kezünket nézte az asztalon. Aztán gyorsan a kezemre tette a kezét, és a szemembe nézett. Most már láttam szeme kékségét és elszánt tekintetét.

– Matthew – mondta, ízlelgetve a nevem. – Nem, azt hiszem, csak Scuddernek foglak hívni.

– Ahogy tetszik.

A nő felállt. Egy pillanatig azt hittem, hogy elmegy, ehelyett megkerülte az asztalt, és intett, hogy csússzak odébb, aztán beült mellém, és kezét megint a kezemre tette.

– Most végre ugyanazon az oldalon vagyunk – mondta.

Sok parfümöt fújta magára. Édeskés, nehéz illat volt, ami nem lepett meg. Nem vártam arra, hogy fenyőillata lesz.

- Nehéz lett volna beszélni – mondta. – Tudod, hogy mire gondolok, ugye, Scudder? – Nem tudtam, hogy akcentusa van, de most egyértelműen hallottam a finom, európai eredetű magánhangzókat. – Hogy is mondhattam volna bármit? Mi van, ha átversz? Ha be vagy drótozva, és minden szavamat felveszed?

– Nem vagyok bedrótozva.

– Ezt meg honnan tudhatom? – Felém fordult, kezét a nyakkendőmre tette, közvetlenül a csomó alatt. Aztán ujjait végigfuttatta a nyakkendőmön, keze az ingemre vándorolt, és végigsimította.

– Mondtam.

– Igen, mondtad – suttogta. Szája közel szinte a fülemhez ért, meleg leheletét az arcomon éreztem. Keze a lábamra vándorolt, majd a combom belső részén kötött ki. – Elhoztad magaddal a kazettát?

– Egy bank széfjében van.

– Milyen kár. Pedig felmehetnénk megnézni. Milyen érzés volt először látni?

– Nem tudom.
– Nem tudod? Ez meg miféle válasz? Hogyne tudnád. Felizgultál, nem?
– Gondolom.
– Gondolod. Most is fel vagy izgulva, Scudder. Érzem, milyen kemény vagy. Mindjárt elmész, elég csak hozzád érnem. Ahhoz mit szólnál?
Nem szóltam semmit.
– Én is fel vagyok izgulva. Lucskos vagyok – mondta. – Nincs rajtam bugyi. Olyan csodálatos dolog szoros bőrnadrágot viselni bugyi nélkül, és érezni, ahogy nedves leszek a bőrben. Feljössz velem hozzánk? Úgy megduglak, hogy elveszted az eszed. Emlékszel, mit csináltam azzal a fiúval?
– Megölted.
– És annyira rossz volt neki? – Közelebb húzódott, és a fogai közé vette a fülcimpámat. – Három napig dugtunk vele Bergennel. Megdugtuk és leszoptuk, és olyan drogot kapott, amelyet csak kért. Egy egész életnyi élvezetet kapott három nap alatt.
– A végét annyira nem élvezte.
– Fájt neki. És akkor? – Keze szavai ritmusát követve mozgott a combomon. – Nem élt száz évig, nem öregedett meg. Ki akar megöregedni?
– Gondolom, boldogan halt meg.
– Ez is volt a neve. Happy.
– Tudom.
– Tudtad? Sokat tudsz, Scudder. Azt hiszed, hogy a fiú érdekel téged? Ha annyira érdekelne, nem állna ilyen keményen a farkad.
Jó kérdés.
– Soha nem mondtam, hogy a fiú érdekel.
– Akkor mi érdekel?
– Hogy pénzt kapjak a kazettáért. És elég sokáig éljek ahhoz, hogy elkölthessem.
– És még mi?
– Egyelőre ennyi is elég lesz.
– Engem is akarsz, nem igaz?
– Az emberek a pokolban jeges vizet akarnak inni.
– De ők nem ihatnak. Te viszont megkaphatsz engem. Ha akarod. Most rögtön felmehetünk.
– Nem hiszem.
A nő hátradőlt.
– Jézusom, te aztán kemény gyerek vagy – mondta.

– Nem különösebben.
– Richard mostanra már az asztal alatt fetrengene, és megpróbálna kinyalni a nadrágomon keresztül.
– És hová jutott vele.
– Annyira nem volt rossz neki sem.
– Tudom – feleltem. – Ki akar megöregedni? Nézd, csak azért, mert fel tudod állítani a farkam, még nem jelenti azt, hogy annál fogva is vezethetsz. Amúgy meg hogyan akarnálak. Már akkor akartalak, amikor megláttalak a filmben. – Megfogtam a kezét, és az ölébe tettem. – Miután vége az üzletünknek, az enyém leszel.
– Úgy gondolod?
– Úgy.
– Tudod, hogy kire emlékeztetsz? Bergenre.
– Szerintem nekem nem áll jól a fekete lakk.
– Ne légy olyan biztos benne.
– És körül is vagyok metélve.
– Majd csak találunk egy sebészt, aki visszacsinálja. Úgy értem, belül vagy olyan, mint ő. Ugyanolyan kemények vagytok mindketten. Te zсарu voltál.
– Az.
– És megöltél valakit?
– Miért?
– Szóval igen. Nem kell felelned, érzem benned. És nem élvezted?
– Nem különösebben.
– Biztos vagy benne? Hogy ez az igazság?
– Mi az igazság?
– Állandó kérdés. De akkor én most visszaülök a helyemre. Ha üzletről beszélünk, jobb, ha közben látjuk egymás arcát.

Mondtam neki, hogy nem vagyok telhetetlen. Ötvenezer dollárt akartam. Egyszerre, egy összegben. Ennyit fizettek Leveque-nek, bár azt már nem engedték meg neki, hogy meg is tartsa a pénzt. Nekem is fizessenek ennyit.
– Lehet, hogy te is azt csináltad, amit ő – mondta a nő. – Lehet, hogy készítettél egy másolatot róla, pedig esküszöl, hogy nem.
– Arnie ostoba volt.
– Amiért lemásolta a filmet?

– Amiért hazudott. Hogyne csináltam volna másolatot? Kettőt is. Az egyik egy ügyvédnél van. A másik meg egy magán-detektív széfjében. Arra az esetre, ha kirabolnának egy sikátorban, vagy mondjuk kiesnék az ablakon.

– Ha másolataid vannak, akkor még több pénzt akarsz majd.

Megráztam a fejem.

– A másolatok az én életbiztosításom. És az én intelligenciám a ti életbiztosításotok. Azzal, hogy eladom nektek a kazettát, nem pénzt zsarolok ki belőletek. Hanem szívességet teszek nektek. Ha még egyszer pénzt akarnék a kazettáért, akkor jobban jártok, ha megöltök, és elég okos vagyok ahhoz, hogy ezzel tisztában is legyek.

– És ha elsőre sem fizetünk? Akkor elmész a rendőrségre?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert a kazetta kevés ahhoz, hogy lecsukjanak titeket. Nem. Elvinném a sajtóhoz. A bulvárlapok lehoznák. Tudnák, hogy ügyis beperlitek őket, viszont nagyon meg tudná nehezíteni az életeteket. Lehet, hogy soha nem állítanának titeket bíróság elé, de sokkal több figyelmet kapnátok, mint szeretnétek. A férjed barátai nem igazán örülnének, ha ilyen köntösben látnának titeket. – Megráztam a fejem. – A szomszédaitok pedig furcsán néznének rátok a liftben. Ötvenezer dollárt csak megér, hogy elkerüljétek, nem?

– Ötvenezer dollár sok pénz.

– Komolyan? Nem tudom, kapnék-e ennyit egy bulvárlaptól, de a felét biztosan. Ha ezzel a sztorival sem képesek több példányt eladni, akkor nem értenek ahhoz, amit csinálnak. Bármelyik szerkesztőségbe megyek be ma délután, félóra múlva egy huszonötezer dolláros csekkkel a zsebemben jövök ki, és senki sem mondja majd rám, hogy zsaroló vagyok. Én leszek a hős nyomozó, akit elárasztanak majd megbízásokkal.

– Beszélnem kell Bergennel. Szerinted nem sok pénz, de nekünk időbe telik, mire összeszedjük.

– A fenéket – mondtam. – Aki pénzmosodát üzemeltet, annak ez aprópénz. Szerintem legalább az ötszöröse van fenn a lakásokban.

– Fura elképzeléseid vannak rólunk.

– Biztos vagyok benne, hogy holnap estére össze tudjátok szedni a pénzt – feleltem. – Mert akkorra akarom.

– Istenem. Annyira hasonlítasz Bergenre.

– Más az ízlésünk.

– Tényleg? Csak ne légy olyan biztos az ízlésedben, amíg meg nem

kóstoltál mindent a tányérodon. Mert mindent azért még nem kóstoltál meg, nem igaz?

– Kevés dolog maradt ki.

– Bergen találkozni akar majd veled.

– Holnap este, amikor lebonyolítjuk a tranzakciót. Elhozom a kazettát, hogy lássátok, mit vesztek. Van videomagnótok Maspethben?

– Ott akarsz találkozni? A sportcsarnokban?

– Azt hiszem, ott a legbiztonságosabb mindenkinek.

– Az biztos, hogy senki sem fog zavarni minket – mondta. – A csütörtök estéket leszámítva olyan a hely, mint valami kísértetkastély. Mi van holnap? Szerda? Szerintem lehetséges. De természetesen beszélnem kell még Bergennel.

– Természetesen.

– Mikor szeretnél találkozni?

– Későn – feleltem. – Majd felhívlak, és megbeszéljük a részleteket.

– Rendben – bólintott. – Négy körül hívjál.

– Négy körül.

– Jó. – Kinyitotta a retiküljét, és pénzt tett az asztalra az italokért. – Mondok én neked valamit, Scudder. Tényleg fel akartalak vinni magamhoz. Lucskos voltam. Nem játszottam el neked.

– Sejtettem.

– És te is legalább annyira akartál engem. De örülök, hogy semmit sem csináltunk. Akarod tudni, hogy miért?

– Mondd el.

– Mert így továbbra is itt van köztünk ez a szexuális feszültség. Érzed?

– Igen.

– Ez nem fog eltűnni. Holnap este is ott lesz. Lehet, hogy az ágyékánál kivágott bőrnadrágomat veszem fel. Ahhoz mit szólnál? Jó lenne?

– Talán.

– És hosszú kesztyűt meg magas sarkút. – Rám nézett. – És blúzt sem veszek fel.

– A mellbimbódat meg kirúszozod.

– Vörösre.

– Amilyen a rúzs a szádon és a lakk a körmödon.

– Talán játszani is fogunk – mondta. – Miután cseréltünk. Egy kicsit szórakozunk majd hármásban.

– Nem tudom.

– Ne félj, nem akarjuk visszavenni a pénzed. Hiszen van két másolatod. Az egyik az ügyvédnél, a másik meg a magánnyomozónál.

– Nem amiatt.

– Hanem mi miatt?

– „Hármasban.” Nem szeretem a tömeget.

– Emiatt nem kell aggódnod – mondta. – Annyi helyed lesz, amennyit csak akarsz.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Négykor telefonáltam. Gondolom, a telefon mellett ült, mert rögtön felkapta a kagylót.

– Scudder.

– Pontos vagy – mondta. – Ez jó jel.

– Minek a jele?

– A pontosságnak. Beszéltem a férjemmel. Elfogadta a feltételeidet. A holnap este megfelelő lesz. Ami az időpontot illeti, az éjfél-t javasolja.

– Legyen hajnali egy.

– Hajnali egy? Várj egy kicsit.

Kis szünet, aztán Stettner vette át a kagylót.

– Scudder? – szólt bele. – Bergen Stettner. A hajnali egy megfelelő. – Jó.

– Nagyon várom már, hogy találkozzunk. Jelentős hatást gyakorolt a feleségemre.

– Kölcsönös.

– Én is úgy gondolom. Ha jól értem, akkor bizonyos értelemben már találkoztunk is. Maga volt a bokszkodvelő, aki rossz helyen kereste a férfivécét. Be kell ismernem, nem emlékszem arra, hogyan néz ki.

– Majd megismer, amikor találkozunk.

– Már most úgy érzem, mintha ismerném magát. Egyetlen problémám van csak a megállapodásunkkal. Olga elmondása szerint az ügyvédjénél és az ügynökénél vannak még másolatok a filmből.

– Egy ügyvédnél és egy magánnyomozónál.

– És a halála esetén aszerint járnak el a másolatokkal, ahogyan azt maga meghagyta nekik.

– Pontosan.

– Érthető elővigyázatosság. Biztosíthatom arról, hogy semmi szükség nincs rá, de lehet, hogy ez nem nyugtatja meg.

– Nem teljesen.

– „Ne bízz senkiben.” Nem ezt szokták mondani? Megosztom magával a dilemmámat, Scudder. Tegyük fel, hogy mindkettőnk meglegedésére végrehajtjuk a cserét, mindenki megy a maga útjára, és maga öt év múlva lelép a járdáról, és elcsapja egy busz. Érti, hogy mire akarok kilyukadni?

– Igen.

– Mert ha mi bízunk magában...

– Értem – feleltem. – Régebben ismertem valakit, aki hasonló helyzetbe került. Adjon egy percet, mindjárt felidézem, hogy ő akkor mit tett. – Egy pillanatra elgondolkodtam. – Rendben – mondtam végül. – Lássuk, ehhez mit szól. Azt az utasítást adom az ügyvédnek és a magán-detektívnek, hogy amennyiben egy éven túl halok meg, akkor semmisítsék meg a kazettákat, hacsak nem állnak fenn különleges körülmények.

– Miféle különleges körülmények?

– Ha tegyük fel erős a gyanú arra, hogy gyanús körülmények vezettek a halálomhoz, és a gyilkost nem azonosították és nem is fogták el. Azaz maguknak nincs mi miatt aggódniuk, ha elcsap a busz, vagy ha lelő egy féltékeny szerető. Ha ismeretlen elkövetők által ér a halál, akkor bajban vannak.

– És ha egy éven belül meghal?

– Akkor ismét csak bajban vannak.

– Még akkor is, ha a busz üti el?

– Még akkor is, ha infarktust kapok.

– Jézusom – mondta. – Ez nem nagyon tetszik.

– Ennél jobbat nem tudok ajánlani.

– Basszameg. Az egészsége hogy van?

– Nem rossz.

– Remélem, hogy óvatosan bánik a drogokkal.

– A közelükbe sem megyek.

– Nem üz valami veszélyes sportot? Ejtőernyőzés vagy vadvízi evezés? Van repülőgépe? Istenem, miket beszélek. Olyan vagyok, mint valami biztosítási ügynök. Lényeg, hogy vigyázzon magára, Scudder.

– Igyekszem nem meghúlni.

– Csak igyekezzen – mondta. – És szerintem Olgának igaza van. Élvezni fogom a társaságát. Mit csinál ma este?

– Ma este?

– Ma este. Miért nem vacsorázik velünk? Iszunk pezsgőt, jól érezzük magunkat. Holnap éjjel üzleti ügyben találkozunk, de ez nem zárja ki azt, hogy ma este ne beszélgessünk egy kicsit.

– A ma este nem jó.

– Miért nem?

– Más dolgom van.

– Hát mondja le! Mi olyan fontos?

– AA-gyűlésre kell mennem.

Bergen hangosan és sokáig nevetett.

– Ez csodálatos – mondta, miután abbahagyta. – Most, hogy mondja, nekünk is terveink vannak. Olga egy táncrendezvényre hivatalos, nekem meg el kell mennem...

– A Cserkészegyletbe – mondtam.

– Pontosan. A Cserkészegylet évi rendes ünnepi vacsorája. Még kitüntetés is fogok kapni a kitartásomért. Mindenkinék erre a díjra fáj a foga. Maga vicces ember, Scudder. Sok pénzembe fog kerülni, de legalább sokszor lesz alkalmam nevetni.

Miután letettem a telefont, felhívtam egy autóbérlőt a környéken, és lefoglaltam magamnak egy kocsit. Nem mentem el érte azonnal, előtte még beugrottam a Coliseum Könyvesboltba, és vettem egy részletes Queens-térképet. Amikor kiléptem a bolt ajtaján, rájöttem, hogy alig egy sarokra vagyok a galériától, ahol leadtam Ray Galindez rajzait bekereteztetni. Szép munkát végeztek. Ahogy a rajzokat néztem új keretükben, tükröződésmentes üveg mögött, próbáltam műalkotásként szemlélni őket, de nem jártam sikerrel. Egyre csak két halott fiút láttam, meg a férfit, aki megölte őket.

Becsomagoltattam a képeket, a hitelkártyámmal fizettem, és hazavittem őket. Otthon beraktam a képeket a szekrénybe, aztán leültem áttanulmányozni a térképet. Utána lementem kávéért, szendvicsért és újságért, aztán a szobámba visszaérve megint a térképbe mélyedtem. Hét körül elsétáltam az autókölcsönzőhöz, ahol ismét a hitelkártyámat használtam, és kaptam egy Toyota Corollát, aminek nem volt tízezer kilométer az órájában. A tank tele volt, a hamutartók üresek, de akárki is porszívózta ki a kocsi belsejét, dolgozhatott volna alaposabban is.

Ott volt mellettem a térkép az ülésen, de sikerült anélkül eljutnom Maspethbe, hogy kinyissam: áthajtottam a Midtown alagúton, aztán a Long Island autópályáról lekanyarodtam a BQE-elágazásnál. Az autópályán közepes volt a forgalom, mivel a legtöbb ingázó már otthon ült a tévéje előtt. Körbevezettem a környéken, aztán amikor elértem az Új Maspeth Sportcsarnokhoz, megkerültem a tömböt, majd leparkoltam.

Ott ültem majdnem egy órán keresztül, akár egy öreg, lusta zsarú, amikor megfigyel valakit. Egyszer csak elkezdett szorítani a hólyagom, és nem volt nálam üres üveg, ahogy azt még régen megtanultam. A környék teljesen elhagyatott volt, félórája egy lelket sem láttam, és ettől annyira felbátorodtam,

hogy két sarokkal odébb gurultam, majd kiszálltam a kocsiból, hogy egy téglafalnál könnyítsek magamon. Ismét megkerültem a tömböt, és a sportcsarnokkal szemben parkoltam le. Az egész utca egy autótulajdonos álma volt: egymást érték az üres parkolóhelyek.

Nem sokkal kilenc után szálltam ki a Toyotából, és a sportcsarnokhoz sétáltam. Nem siettem, mindent alaposan megnéztem, aztán amikor visszaültem a kocsiba, leskicceltem a legfontosabbakat. Egy kis időre felkapcsoltam a belső világítást, de nem sokáig.

Tízkor egy másik útvonalon visszavezettem a városba. A bérautósnál dolgozó fiú közölte velem, hogy ennek ellenére az egész napot ki kell fizetnem.

– Ennyi erővel holnap délutánig használhatja – mondta. – És egy centtel sem kerül többbe.

Azt feleltem, hogy nincs már rá szükségem. Az autókölcsönző a Tizenegyedik sugárúton volt az Ötvenhetedik és az Ötvennyolcadik utca között. Egy tömböt keletre sétáltam, aztán délre. Benéztem Armstronghoz, de nem láttam ismerőst, aztán egy hirtelen jött ötlettől vezérelve megálltam Pete Amerikai Vendéglőjénél, hátha ott találok Durkint. Nem volt ott. Pár napja beszéltem vele, és azt mondta, reméli, hogy nem mondott semmit, amivel megbántott volna. Megnyugtattam, hogy tökéletes úriemberként viselkedett.

– Most először fordult elő velem – mondta. – Nem csinállok belőle rendszert, de néha ki kell engedni a démonokat. – Közöltem vele, hogy pontosan tudom, miről beszél.

Mick nem volt a Groganben. – Lehet, hogy később bejön – mondta Burke. – Záróra előtt.

Leültem a pulthoz egy kólával, aztán amikor elfogyott, ásványvízzel folytattam. Megjelent Andy Buckley, Burke töltött neki egy korsó Guinnessst, Andy leült mellém, és a baseballról beszélgettünk. Régebben minden meccset megnéztem, amit csak tudtam, de pár éve már nem nagyon érdekelt. De nem volt ezzel semmi baj, mert Andynek nem is nagyon volt szüksége beszélgetőpartnerre. Előző este a Gardenben volt, a Knicks pedig ha véres veríték árán is, de nyert, nemkülönben Andy, aki a csapatra fogadott.

Hagytam, hadd vegyen rá egy dartsmeccsre, de volt annyi eszem, hogy nem fogadtam vele. Bal kézzel és csukott szemmel is megvert volna. Aztán játszottunk még egyet, majd visszamentem a pulthoz, megittam egy kólát, és miközben a tévét néztem, Andy a dartstábla előtt csiszolta tudását.

Megfordult a fejemben, hogy elmegyek egy éjféli gyűlésre. Amikor

kijózanodtam, még minden éjjel volt gyűlés egy morva templomban a Lexington és a Harmincadik sarkán. Aztán a templom nem engedte be őket, mire elköltöztek az Alanon-házba, az Anonim Alkoholisták klubházába. Az Alanon is számos helyen székelt már a színházi negyedben, most éppen a nyugati Negyvenhatodik utcában egy második emeleti lakásban kapott helyet. Miközben az Alanon-ház a megfelelő székhelyet keresgélte magának, az emberek elkezdtek új éjféli gyűlést szervezni a Houston utcában, a Varick mellett, a Village és a SoHo határán. Hamarosan új gyűlést is szerveztek, ezúttal inszomniásoknak, és az hajnali kettőkor kezdődött.

Lett volna hát hová mennem éjfélkor, és megkérhettem volna Burke-öt, hogy szóljon Micknek, aztán vissza is érnék legkésőbb fél kettőre.

De valamiért nem mentem el, valamiért a bárszéken maradtam, és újabb kólát rendeltem, miután kiürült a poharam.

Éppen vécén voltam, amikor Mick nem sokkal éjfél előtt megjelent. Kijöttem a vécéből, ő meg ott ült a pultnál, előtte egy üveg JJ&S és a pohara.

– Matt – szólalt meg. – Burke mondta, hogy itt vagy, mire szóltam neki, hogy főzzön neked kávét. Remélem, készen állsz egy hosszú éjszakára.

– Csak egy rövidre – feleltem.

– Meglátjuk. Hátha meggondolod magad.

Leültünk a szokott asztalunkhoz, Mick töltött a poharába, és a fény felé emelte.

– Istenem, micsoda színe van. – Nagyot kortyolt belőle.

– Ha majd leszoksz a piáról – mondtam –, nem árt tudnod, hogy van egy üdítőital, aminek majdnem pontosan ugyanilyen a színe.

– Tényleg?

– Persze meg kell vámod, mire kimegy belőle a szénsav.

– Úgy meg nem sokat ért, nem igaz? – Ismét kortyolt egyet, aztán sóhajtott.

– Üdítő. Még ilyet.

Inkább hallgattunk, mint beszélgettünk, aztán előredőltem, és így szóltam:

– Még mindig szükséged van pénzre, Mick?

– Nem lyukas a cipőm.

– Nem.

– De pénzre mindig szükségem van. A múltkor mondtam is neked.

– Mondtad.

– Miért?

– Tudom, hol tudnál szerezni.

– Hah – mondta. Egy ideig csendben ült, aztán vékony mosoly ült ki az

ajkára, eltűnt, majd megint megjelent. – Mennyi?

– Legalább ötvenezer. De lehet ennél jóval több is.

– Kinek a pénze?

Jó kérdés. Joe Durkin mondta nekem a múltkor, hogy a pénznek nincs tulajdonosa. A törvény betűje szerint, tette hozzá.

– Egy Stettner nevű házaspáré – feleltem.

– Drogkereskedők?

– Majdnem. A férfi valutával kereskedik, egy Los Angelesben élő iráni testvérpárnak mossa a pénzt.

– Irániak – bólintott. – Hallgatlak.

Legalább húsz percig beszéltem. Elővettem a noteszomat, és megmutattam neki a Maspethben készített skicceimet. Egy percig vagy kettőig egy szót sem szólt, aztán töltött a poharába, és úgy döntötte le, mintha hideg vizet ivott volna egy forró délután.

– Holnap este – mondta. – Azt mondom, négy ember. Rajtam kívül még ketten, és Andy, a sofőr. Tom lesz az egyik, a másik meg vagy Eddie, vagy John. Ismered Tomot. Eddie-t és Johnt nem.

Tom volt a nappali csapos, egy sápadt, halk férfi Belfastból. Mindig is kíváncsi voltam rá, mit csinál esténként.

– Maspeth – mondta Mick. – Történt ott valaha valami jó is? Istenem, ott ültünk a szorító mellett, a két néger verte egymást, közben meg a pincében mosták a pénzt. Azért mentél oda akkor este? Azért vittél engem is magaddal?

– Nem. Munka miatt kellett mennem, de másik ügyben.

– A szemed azonban nyitva tartottad.

– Azt is lehet mondani.

– És összeraktad a kettőt meg a kettőt – mondta. – Nos, pont az ilyen helyzetekre bukom. Azt azért meg kell mondanom, hogy igencsak megleptél.

– Miért?

– Azzal, hogy hozzám fordultál. Nem jellemző rád. Az ember ilyet csak barátságból tesz.

– Miért, nem fizetsz nekem jutalékot? – kérdeztem.

– Hah – bólintott, és szemében különös fény csillant. – Hogyne fizetnék. Öt százalékot.

Felállt, és elment telefonálni. Én meg ültem az asztalnál, és az üveget néztem. Tölthettem volna a kávéba, amit Burke főzött, de nem akartam inni. Se kávé, se whiskyt.

Amikor Mick visszajött, így szóltam:

- Az öt százalék nem lesz elég.
- Ó. – Arca elkomorult. – Az istenit neki, ma éjjel aztán tényleg tele vagy meglepetésekkel. Azt hittem, ismerlek. Mi a bajod az öt százalékkal? Szerinted mennyit kéne kapnod?
- Semmi baj nincs az öt százalékkal – feleltem. – Felhajtóként. De én nem a felhajtók jutalékát akarom.
- Nem? Akkor meg mit akarsz?
- Rendes részesedést – közöltem. – Én is be akarok menni veletek.
- A szentségit – mondta Mick végül. – Azt a bűdös rohadt szentségit neki.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Másnap reggel végre eljutottam oda, hogy be tudtam tenni a széfembe *A piszkos tizenkettőt*. Aztán vettem a filmből egy példányt az egyik boltban, hogy legyen mit magammal vinni Maspethbe, majd nekiálltam elképzelni, hogy mi minden sülnhet el balul. Visszamentem a bankba, kivettem a széfből a kazettát, és az újonnan vásároltat tettem bele, nehogy összekeverjem a kettőt.

Ha megölnek Maspethben, Joe Durkin újra és újra meg fogja nézni a filmet, valami titkos jelentés után kutatva.

Egész nap az járt a fejemben, hogy el kellene mennem egy gyűlésre. Vasárnap óta nem voltam. Eszembe jutott, hogy majd délben, de nem jött össze, aztán el akartam menni egy fél hatosra, végül úgy döntöttem, hogy a szokásos gyűlésem elejére ülök be a St. Paulban. Aztán arra sem jutottam el.

Fél tizenegykor elsétáltam a Groganbe.

Mick már ott volt, és hátramentünk az irodájába. Egy öreg tölgy íróasztal állt ott, egy széf, két régimódi irodai faszék meg egy műbőr kanapé. Volt ott még egy régi, zöld színű bőrszófa is, azon szokott aludni néha pár órát. Egyszer mondta, hogy három lakása van a városban, persze egyiknek sem ő a bérlője hivatalosan, meg persze van egy farmja az állam északi részén.

– Te vagy az első – mondta. – Tom és Andy tizenegyre érnek ide. Matt, átgondoltad te ezt rendesen?

– Nagyjából.

– És nem gondoltad meg magad?

- Miért kellett volna meggondolnom magam?

– Nincs azzal semmi baj. Feltehetően vér fog folyni. Ezt tegnap este is mondtam neked.

– Emlékszem.

– Fegyvered is lesz. És csak akkor van fegyvered...

– Ha használni is hajlandó vagyok. Tudom.

– Jézusom – mondta. – Biztos vagy benne, hogy képes vagy rá?

– Nemsokára meglátjuk, nem igaz?

Mick kinyitotta a széfet, és mutatott pár fegyvert. A SIG Sauer kilenc milliméteres automatát ajánlotta. Nehéz fegyver, akár egy elszabadult vonatot is meg lehet állítani vele. Forgattam a kezemben, kivettem belőle a tölténytárat, visszatettem. Jó érzés volt fogni. Kiválóan megépített fegyver,

ráadásul pokolian fenyegetőnek is látszik. Végül azonban visszaadtam Micknek, és egy rövidcsövű.38-as S&W-t választottam, amely nem néz ki olyan fenyegetően, mint a SIG Sauer, és korántsem olyan nagy a tűzereje, de sokkal jobban elfér hátul, az ember övében. És ami még: ugyanilyen fegyverem volt, amikor még rendőrként szolgáltam.

Mick a SIG-et választotta.

Tizenegyre Tom és Andy is megérkeztek, aztán választottak maguknak fegyvert Mick irodájában. Az iroda ajtaját természetesen becsuktuk, idegesen járkáltunk fel és alá a jó időről beszélgetve, és nyugtatva egymást, hogy semmiség az egész. Aztán Andy kiment, a kocsival a Grogan elé parkolt, mi meg sorban beültünk.

A kocsni egy nagy Ford volt, egy LTD Crown Victoria, talán ötéves lehetett. Hosszú volt és tágas, nagy csomagtartóval és erős motorral. Először azt hittem, hogy direkt erre az alkalomra lopták, de kiderült, hogy a kocsni már régóta Mické. Andy Buckley tartotta garázsban a Bronxban, és csak ilyen alkalmakkor vezette. A rendszám-tábla valódi volt, de az ellenőrzése semmire sem vezetett volna, mert a tulajdonos neve és címe is hamis volt.

Andy elindult az Ötvenhetedik utcán, aztán az Ötvenkilencedik utcai hídnál átmentünk Queensbe. Ezt az útvonalat jobban kedveltem, mint az előzőt tegnap este. Pár szót váltottunk csupán a kocsiban, és miután átértünk a hídon, már annyit sem. Talán egy sportcsapat öltözője lehet ilyen egy sorsdöntő meccs előtt. Vagy mégsem: a sportban nem szokás agyonlőni a veszteseket.

Nagyjából félóra alatt oda is értünk. Az utcák üresek voltak, Andy pedig pontosan tudta, hogy merre kell mennie. Éjfél lehetett, mire odaértünk a sportcsarnokhoz. Andy nem vezetett gyorsan, a csarnok előtt lelassított harminc-harmincötöre, mi pedig a környező utcákat és épületeket figyeltük.

Az egyik utcán fel, a másikon le, alaposan körbejártuk a sportcsarnokot. Ahogyan előző este, az utcák most is üresek voltak, minden kihaltnak és elhagyatottnak látszott. Húsz percig cirkáltunk a környéken, amikor Mick szólt, hogy ennyi elég lesz.

– Ha így folytatjuk, még a végén meglát minket egy zsarú, és megkérdi, hogy eltévedtünk-e.

– Én egy darab rendőrt nem láttam azóta, hogy átjöttünk a hídon – jegyezte meg Andy.

Mick Andy mellett ült, én hátul Tommal, aki azóta nem nyitotta ki a száját, hogy beültünk a kocsiba a Grogan előtt.

– Korán jöttünk – jegyezte meg Andy. – Mit csináljak?

– Parkolj le, de ne túl közel – felelte Mick. – Ülünk és várunk. Ha valaki kiszúr minket, hazamegyünk és berúgunk.

A sportcsarnoktól kicsit lejjebb, az utca túloldalán parkoltunk le. Andy leállította a motort, és lekapcsolta a világítást. A sötétben ülve azon gondolkodtam, hogy melyik körzetben lehetünk. Vagy a 108-asban, vagy a 104-esben, de arra már nem emlékeztem, hogy hol húzódik a körzethatár. Nem tudom, meddig ülhettem ott a fejemben Queens térképével, megpróbálva elhelyezni benne a körzeteket. Teljesen értelmetlen és fölösleges dolog volt, az agyam mégis úgy birkózott a kérdéssel, mintha a világ sorsa függött volna tőle.

Még mindig nem jutottam dűlőre, amikor Mick az órájára mutatott. Egy óra volt. Ideje bemenni.

* * *

Egyedül kellett bemennem. Azt hittem, ez könnyű lesz majd, de egyáltalán nem bizonyult könnyűnek, amikor érkezett az ideje. Nem tudhattam, milyen fogadtatásra számíthatok. Ha Bergen Stettner úgy dönt – érthető módon hogy olcsóbb és biztonságosabb megölni engem, akkor csak annyit kell tennie, hogy kinyitja az ajtót, és agyonlő. Akár még agyúval is tüzelhetett volna rám, úgysem hallotta volna senki, vagy ha igen, akkor sem törődik velem.

És azt sem tudtam, hogy Stettnerék ott vannak-e egyáltalán. Én időben érkeztem, és nekik már ott kellett volna lenniük. Ők voltak a vendéglátók, és nem sok értelme lett volna annak, ha pont ők késnek el. Az utcán viszont nem láttam egyetlen kocsit sem, ami az övék lehetett volna, a sportcsarnok környékén még az élet jeleit sem nagyon láttuk.

Kellett lennie egy parkolónak az épületben. Rémllett is, hogy láttam egy parkolóra nyíló ajtót. Stettner helyében én biztosan az épületben parkoltam volna. Nem tudtam, milyen kocsija van, de ha csak egy kicsit is passzol az életstílusukhoz, akkor nem az a fajta, amit az utcán lehet hagyni.

Ez csak arra volt jó, hogy lefoglaljam az agyam, ahogyan az előbb is a körzetekkel. Stettnerék vagy ott vannak, vagy nem. Vagy kézfogással várnak, vagy golyóval. Amúgy meg tudtam, hogy ott vannak, mert éreztem, amint figyelnek, ahogyan az ajtó felé közeledem. A kazetta a kabátom zsebében volt. Gondoltam, addig nem lönek le, amíg meg nem bizonyosodnak arról, hogy nálam van. A.38-as a helyén volt, az övem szorosan tartotta, éreztem a súlyát minden egyes lépésnél. Jobban kézre állt volna, ha a kabátom zsebébe teszem,

de...

Tényleg figyeltek. Az ajtó kinyílt, mielőtt kopoghattam volna. Nem egy fegyver csövével néztem farkasszemet, csupán Bergen Stettnerrel, akin ugyanaz a kék hasítottbőr sportzakó volt, mint csütörtök este. Nadrágja most khakiszínű volt, mintha terepmintás is lett volna, a végét pedig begyúrte csizmája szárába. Különös összeállítás volt a sok, egymástól elütő ruhadarab, de különös módon jól állt neki.

– Scudder – szólalt meg. – Időben. – Kezét felém nyújtotta. Kézfogása határozott volt, de nem akart versenyezni, kié az erősebb.

– Most már felismerem magát – mondta. – Emlékszem, hogy láttam, de a képe nem ragadt meg az emlékezetemben. Olga azt mondja, hogy rám emlékeztet. De nem külsőleg. Vagy maga szerint hasonlítunk? – Megvonta a vállát. – Én nem látom a hasonlóságot. Nos, lemenjünk a pincébe? A hölgy már vár minket.

Volt valami színpadias Stettnerben. Úgy viselkedett, mintha egy láthatatlan közönség figyelt volna minket. Vajon rögzítette a jelenetet egy videokamerával? El nem tudtam képzelni, miért tette volna.

Megfordultam, és behúztam magam mögött az ajtót. A számból kivettem egy rágót, és bedugtam a zár nyelve mellé, hogy ne ugorjon a helyére, amikor az ajtó becsukódik. Nem tudtam, hogy a rágó megteszi-e, amit vártam tőle, de nem is volt rá feltétlenül szükség. Ballou be tudja rúgni az ajtót, vagy szükség esetén szétlövi a zárat.

– Hagyja csak – mondta Stettner. – Automata ajtó. – Ekkor már a lépcső tetején állt, ahol egyszerre elegáns és önironikus mozdulattal intett felém.

– Csak maga után – mondta.

Mentem lefelé a lépcsőn, ő pedig az alján ért utol. Belém karolt, és elindult velem a folyosón, el a zárt ajtók mellett, amelyek mögé pár napja bepillantottam. A folyosó végén álló nyitott ajtó felé tartottunk. A helyiség éles ellentétben állt az épülettel, és biztosan nem ez volt filmjük helyszíne. Egy túlméretes kamrában álltunk, tíz méter hosszú és hat méter széles volt, a padlót sötét szőnyeg borította, a hideg betonfalakat meg törtfehér drapéria.

A helyiség túlsó végében egy vízagyat pillantottam meg, amelyre zebrabőr terítettek. Az ágy fölött egy absztrakt festmény lógott, tele geometriai formákkal, egyenes vonalakkal és alapszínekkel.

Az ajtó közelében egy kanapé állt, két hozzá passzoló fotellal, előtte nagy tévé, alatta videolejátszó. A kanapé és az egyik fotel sötét volt, sokkal sötétebb árnyalatú, mint a szőnyeg. A másik fotel fehér volt, és egy bőr

irattáska feküdt benne.

A fal mellett hifiállvány állt, amellet meg egy Mosler-féle széf. Majdnem két méter magas volt, és közel olyan széles. A hifi fölött egy másik festmény lógott, egy kisméretű olajkép egy fáról, vibrálóan zöld levelekkel. A másik falon két korai amerikai portré lógott faragott és aranyozott keretben.

Az arcképek alatt egy bárpult állt, Olga pedig felém fordult kezében egy pohárral, és megkérdezte, hogy mit iszom.

– Köszönöm, semmit.

– Innod kell valamit – mondta Olga. – Bergen, szólj Scuddernek, hogy innia kell valamit.

– Nem akar inni – felelte Stettner.

Olga durcásan lebiggyesztette az ajkát. Pontosan azt viselte, amit ígért és amit a filmben: hosszú kesztyűt, magas sarkút, ágyéknál kivágott bőrnadrágot, mellbimbóját pedig kirúzsozta. Odasétált hozzánk kezében a poharával, melyben színtelen ital és jégkockák voltak. Bejelentette, hogy ásványvizet iszik, majd megkérdezte, hogy biztosan nem kérek-e. Dehogynem, feleltem.

– Nem hétköznapi helyiség – jegyeztem meg.

Stettner felragyogott.

– Meglepetés, ugye? Itt, ebben az ocsmány épületben, ennek a rettenetes környéknek a szívében van egy menedékünk, a civilizáció rejtett bástyája. Egyetlen dolog van csupán, ami fejlesztésre szorul.

– Micsoda?

– Szeretném még egy szinttel lejjebb vinni. – Elmosolyodott, amikor meglátta értetlen arckifejezésem. – Munkagépekkel kiásatok még egy pincét – magyarázta –, ami a fal teljes hosszában végighúzódik. Olyan mélyre ásatok, amilyen mélyre csak akarok. Akár még a négyméteres belmagasságot sem tartom kizártnak. Legyen négy és fél méter! És persze elrejténém a bejáratát. Az emberek csak járnának a betonfolyosón, és álmukban sem képzelnék, micsoda luxusvilág terül el alattuk.

Olga felnevetett.

– Olga azt hiszi, megőrültem – mondta Stettner. – Akár még az is lehet. De én úgy élek, ahogy akarok, tudja? Mindig is úgy éltem. És úgy is fogok. Vegye le a kabátját. Biztosan megsül.

Levettem a kabátom, zsebéből pedig előhúztam a kazettát. Stettner elvette a kabátomat, és a kanapé háttámlájára fektette. Nem szólt semmit a kazetta láttán, ahogy én sem szóltam semmit az aktatáska láttán. Mindketten olyan civilizáltak voltunk, mint a környezetünk.

– Látom, nagyon érdeklő az a festmény – jegyezte meg Stettner. – Ismeri a művészt? – A fát ábrázoló kisméretű tájképre mutatott.

– Mintha Corot lenne – feleltem.

Elismerően húzta fel a szemöldökét.

– Milyen jó szeme van.

– Valódi?

– A múzeum szerint az. Meg a tolvaj szerint is, aki ellopta. A vásárlás körülményeinek ismeretében nem voltam abban a helyzetben, hogy ellenőriztessem az eredetiségét. – Elmosolyodott. – Most viszont vagyok olyan helyzetben, hogy meggyőződjem az ám eredetiségéről. Ugye, nem bánja?

– Dehogyan.

Odanyújtottam neki a kazettát, Stettner meglátta a tokját, és felnevetett.

– Szóval Leveque-nek mégis volt valami humora – jegyezte meg. – Remekül sikerült eldugnia. Ha maga is ellenőrizni akarja az ám eredetiségét, nyissa csak ki az aktatáskát.

Felkattintottam a zárat, és felemeltem a fedelét. A táskában gumival összefogott húszdollárosok álltak stószban.

– Remélem, nincs kifogása a húszasok ellen – mondta Stettner. – Nem mondta, milyen címletekben kéri a pénzt.

– Rendben.

– Ötven stósz, stószonként ötven húszas. Nem számolja meg?

– Megbízom magában.

– És nekem is legalább ennyire úriembernek kellene lennem, és elhinnem, hogy ez valóban az a másolat, amit Leveque készített. De én szeretnék megbizonyosodni róla.

– Miért ne tenné? Én is kinyitottam a táskát.

– Az lett volna a bizalom jele, ugye? Elfogadni a táskát anélkül, hogy kinyitotta volna. Olga, igazad volt. Kedvelem ezt az embert. – Megveregette a vállamat. – Mondok valamit, Scudder. Szerintem barátok leszünk, maga meg én. Szerintem valahol meg van írva, hogy mi ketten nagyon közeli kapcsolatba kerülünk egymással.

Eszembe jutott, hogy mit mondott Richard Thurmannek: „Annál is közelebb vagyunk egymáshoz, mint sejtenéd. Mi ketten, te meg én. Verés spermatestvérek vagyunk.”

Berakta a kazettát, és elnémította a készüléket. Beletekert, néha megállította, hogy belenézzen a filmbe, és volt egy pillanat, amikor azt hittem,

hogy sikerült összecserélnem a bankban a két kazettát, és az unalmas verziót hoztam magammal. Úgysem számított volna, hogy melyik kazetta van a magnóban, ha Mick Ballou végre berúgja az ajtót, de a jelek szerint ez még váratott magára.

– Ó – szólalt meg Stettner.

Megnyugodva láttam, hogy Stettnerék amatőr filmjének kockái peregnek a tévében. Stettner csípőre tett kézzel állt, és a képernyőt nézte. A tévé nagyobb volt Elaine-énél, így maga a film valahogy még jobban magához vonzotta a tekintetet. Akaratom ellenére én is a filmet néztem. Olga közelebb húzódott a férjéhez, és megbűvölve bámulta a képernyőt.

– Milyen gyönyörű nő vagy – mondta neki Stettner, aztán felém fordult: – Itt van ez a nő a maga teljességében, de képernyőn kellett látnom, hogy ténylegesen értékelni tudjam a szépségét. Különös, nem gondolja?

Akármi is lett volna a válaszom, nem lehetett volna hallani, mert valahol az épületben felugatott egy fegyver. Kétszer, gyors egymásutánban, aztán a viszonzás hangját hallottuk.

– Jézusom! – pördült Stettner az ajtó felé. Én abban a pillanatban már mozdultam is, amikor meghallottam a hangot. Hátraleptem, bal kezemmel félrehúztam a zakómat, a jobb kezemmel meg a fegyverért nyúltam. Ujjaim körbefogták a markolatot, mutatóujjam a ravaszra simult. Háttal álltam a falnak, így nemcsak Stettneréket tudtam szemmel tartani, hanem az ajtót is.

– Senki se mozduljon! – mondtam.

A képernyőn Olga éppen a fiú merev péniszébe ült bele. Halálos csendben vonaglott rajta energikusan. A szemem sarkából láttam a vonaglását, de Bergen és Olga már nem a tévét figyelték. Egymás mellett álltak, engem néztek, meg a fegyvert a kezemben, és szótlánul méregettük egymást.

A csendet újabb lövés zaja törte meg. Aztán ismét csönd, majd léptek hangját hallottuk a lépcső felől.

A folyosón a léptek egyre közeledtek felénk, hallottuk a nyíló, majd csukódó ajtók zaját. Stettner éppen mondani akart valamit, amikor Ballou a nevemet kiáltotta.

– Itt vagyunk! – kiáltottam vissza. – A folyosó végén!

Mick szinte berobbant a helyiségbe. A nagy automata fegyver úgy nézett ki hatalmas kezében, mintha gyerekjáték lett volna. Apja kötényét viselte. Arcát eltorzította a düh.

– Tomot meglőtték – mondta.

– Mennyire?

– Annyira nem komoly, túléli. Egy kibaszott csapdába sétáltunk bele. Belépünk az ajtón, mire ketten várnak minket a sötétben, kezükben fegyverrel. Még szerencse, hogy lőni egyikük sem tud, de azért Tomot eltalálták, mielőtt lelőttem őket. – Mélyen leszívta a levegőt, és lassan fújta ki. – Az egyiket agyonlőttem, a másiknak meg kettőt eresztettem a gyomrába. Aztán a szájába dugtam a pisztoly csövét, és szétlőttem a kibaszott fejét. Rohadt mocsok, lesből támadni az emberre.

Szóval ezért éreztem úgy, mintha Stettner valamiféle közönségnek játszott volna, amikor megérkeztem.

– Hol a pénz? Fogjuk, aztán vigyük el Tomot egy orvoshoz.

– Itt van a pénze – közölte Stettner komoran, és a nyitott aktatáskára mutatott. – Csak el kellett volna vinnie magával. Erre nem volt semmi szükség.

– Maga öröket állított a bejárathoz.

– Kizárólag elővigyázatosságból, és a jelek szerint minden okom megvolt rá, bár nem sokra jutottam vele, nem igaz? – Vállat vont. – Itt a pénze – ismételte. – Fogja, és takarodjon innen.

– Ötvenezer – mondtam Ballounak. – De a széfben sokkal több is van.

Mick a nagy Moslerre nézett, aztán Stettnerre.

– Nyissa ki – mondta.

– Semmi sincs benne.

– Nyissa ki azt a kurva széfet!

– Semmi más nincs benne, csak kazetták, és egyik sem olyan sikeres, mint ami most megy. Érdekes, nem gondolja?

Ballou a képernyőre pillantott, és kellett neki egy-két másodperc, hogy értelmezze, amit lát, aztán a tévé felé fordította a SIG Sauert, meghúzta a ravaszt, a fegyver pedig mintha vissza sem rúgott volna hatalmas kezében. A tévé képcsöve nagy robajjal felrobbant.

– Nyissa ki a széfet – mondta Mick.

– Nem tartok pénzt benne. Egy részét banki széfkben, másik részét meg az irodai széfemben tartom.

– Nyissa ki, különben meghal.

– Nem fog menni – felelte Stettner. – Valahogy mindig elfelejtem a kombinációt.

Ballou megragadta Stettner az ingénél fogva, és a falhoz vágta, majd visszakézből lekevert neki egy pofont. Stettner egy pillanatra sem vesztette el

tartását. Egyik orrlyukából vér folyt, de ha észre is vette, nem mutatta.

– Ez ostobaság – közölte. – Nem fogom kinyitni a széfet. Ha kinyitom, halottak vagyunk.

– Akkor biztosan, ha nem nyitják ki.

– Hülye lenne megölni. Ha életben vagyunk, akkor adhatok magának még pénzt. Ha halottak vagyunk, akkor a széf zárva marad.

– Eleve halottak vagyunk – jegyezte meg Olga.

– Nem hiszem – mondta neki Stettner, majd Ballouhoz fordult. – Megverhet minket, ha akar. Magánál van a fegyver, maga a főnök. De nem látja, hogy semmi értelme nincs? Közben az embere, az a Tom elvérzik. Arra pazarolja az időt, hogy kinyitasson velem egy üres széfet. Miért nem fogja az ötvenezret, és viszi el az emberét orvoshoz?

Mick rám nézett, majd megkérdezte, szerintem mi van a széfbe.

– Valami jó – feleltem különben már kinyitotta volna.

Mick lassan bólintott, majd megfordult, és letette a SIG Sauert az aktatáska mellé. Én még mindig Stettnerre meg Olgára fogtam a.38-ast. Mick hentesköténye zsebéből elővett egy hentesbárdot, aminek pengéjét bőrtok védte. Mick kihúzta a bárdot a tokjából. Az acélpenge az évek során elszíneződött a sok használatból. Én elég félelmetesnek találtam, de Stettner nyilvánvaló megvetéssel nézte.

– Nyissa ki a széfet – mondta neki Ballou.

– Nem.

– Akkor kezdjem azzal, hogy levágom azokat a szép kis melleit? – mutatott Mick Olgára. – Aztán felaprítom őket.

– De ettől még nem lesz pénz a zsebében, nem igaz?

Eszembe jutott a drogdíler Jamaica Estatesben, meg Mick blöffje. Nem tudhattam, hogy Ballou most blöfföl-e, de nem volt kedvem kivárni a végét.

– Várj – mondtam.

Mick szemében fellobbanó haraggal nézett rám.

– A képek – mondtam.

– Miről beszélsz?

A kis Corot-ra mutattam. – Ez sokkal többet ér annál, mint amennyi a széfben lehet – mondtam.

– Nem akarok én eladni semmiféle kurva képet!

– Én sem – feleltem, majd a fegyverrel hirtelen a képre céloztam, és meghúztam a ravaszt. A lövedék a betonba csapódott be, és láthatóan megsebezte Stettner önuralmát. – Szarrá lövöm a képet – közöltem vele. – És

a többit is. – Azzal a fegyverrel az arcképek felé fordultam, és célzás nélkül meghúztam a ravaszt. A golyó a női portréba csapódott, pár centire a homlokától.

– Istenem – mondta Stettner. – Maguk vandálok.

– Ez csak festék meg vászon.

– Istenem. Kinyitom a széfet.

Gyors és biztos kézzel kezelte a kombinációs tárcsát, aminek forgása volt az egyetlen hang, amelyet a helyiségben pár másodpercig hallani lehetett. Én továbbra is rájuk céloztam a.38-assal, közben lőpor szagát éreztem az orromban. A fegyver nehéz volt, és a kezem fájt, ahogy visszarúgott. Le akartam tenni. Nem volt értelme senkire sem fogni. Stettner a széffel volt elfoglalva, Olga pedig halálra rémülten állt, és mozdulni sem tudott.

Stettner az utolsó számhoz forgatta a tárcsát, aztán elfordította a fémfogantyút, és kinyitotta az ajtaját. Mindannyian a stószban álló pénzre néztünk. Én Stettnertől nem messze álltam, és nem láttam, hogy pontosan mit csinál, csak annyit, hogy villámgyorsan a széf mélyére nyúlt, mire felkiáltottam:

– Mick, fegyver van nála!

Filmekben az ilyen jeleneteket mindig lassítva mutatják, és az a különös, hogy én is így emlékszem rá. Stettner keze, amint benyúl a széf mélyére, és megragadja a kis automata pisztolyt. Mick keze, amint szorítása egy pillanat alatt erősebbé válik a bárd nyelén, majd a feje fölé emeli, és elindítja halálos ívén. A penge, amint szinte sebészi pontossággal átvágja a csuklóját. A kéz, amely előrebukva a föld felé zuhan, mintha megszabadult volna a kartól.

Stettner megpördült, és ránk nézett. Arca fehér lett, szája a rémülettől kitátva. Úgy tartotta maga előtt a kezét, akár valami pajzsot. Az artériából fröcskölt a vér. Stettner előrelendült, szája hangtalanul mozgott, majd Ballou szörnyű hangot hallatott toroka mélyéről, ismét meglendítette a bárdot, és belevágott oda, ahol Stettner nyaka a vállával találkozott. A férfi az ütéstől térdre esett, mi pedig hátrább léptünk. Előredőlt, és nem mozdult többet, csak a vér ömlött a nyakából a szőnyegre.

Olga mozdulatlanul állt. Mintha megdermedt volna. Ajka lebiggyedt, keze ernyedten lógott a teste mellett, a vörös körömlakk színe tökéletesen megegyezett a mellbimbók vörösével.

Balloura néztem, aki Olga felé fordult, köténye karmazsinvörös volt a friss vértől, keze erősen markolta a bárd nyelét.

Én is megmarkoltam a Smith & Wessont. Nem haboztam. Meghúztam a

ravaszt, a fegyver pedig visszarúgott a kezemben.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

– Matt!

Ott álltam Olga fölött, miközben Mick a nevemet mondta. Éreztem a kezét a vállamon. A helyiség haláltól bűzlött, lőpor szagától és vér szagától és különböző, összekeveredő testnedvek szagától. Iszonyú fáradtság tört rám, és úgy éreztem, mintha valami a torkomban akadt volna, és ki akarna szabadulni onnan, csak nem sikerül neki.

– Gyere már. El kell tűnnünk innen.

Mihelyt elmúlt a pillanat, amely lebénított, gyorsan mozogtam. Amíg Mick a széfből vászonzsákokba söpörte a pénzt, én mindent letöröltem, amin ujjlenyomatot hagyhattunk. Kivettem a kazettát a videomagnóból, majd a karomra dobtam a kabátom. A.38-ast bedugtam a nadrágszíjamba, Mick SIG Sauerét meg a kabátom alá rejtettem. Megfogtam az aktatáskát, és Mick után siettem a lépcsőn.

Tom az ajtó mellett ült a falnak támaszkodva. Arcából mintha kifutott volna a vér, de Tom mindig is sápadt volt. Mick lerakta a vászontáskákat, a vállára kapta Tomot, és kivitte a kocsiba. Andy kinyitotta neki a Ford ajtaját, Mick pedig berakta Tomot a hátsó ülésre.

Mick visszament a pénzért, mialatt Andy kinyitotta a csomagtartót. Mindent beleszórtam, ami a kezemben volt, aztán Mick is beledobta a zsákokat, majd levágta a csomagtartó fedelét. Én visszamentem a helyiségbe, ahol öltünk, hogy még egyszer ellenőrizzem. Mindketten halottak voltak, és nem láttam semmit, ami fölött korábban átsiklott volna a tekintetem. A lépcső tetején megtaláltam a két őrt. Ők is halottak voltak. Alaposan letöröltem a területet, ahol Tom ült, nehogy ujjlenyomat maradjon utána. Végül kiszedtem a rágót az ajtó nyelve mellől, majd letöröltem a zárat és az ajtót, ahol megérintettem.

Andy és Tom intettek, hogy siessék a kocsinhoz. Körbenéztem. A környék kihalt volt, mint mindig. Átfutottam az úttesten. A Ford első ajtaja nyitva állt, az anyósülésen senki sem ült. Mick hátul volt Tom mellett, halkan beszélt hozzám, és a vállára nyomott egy összegyűrt ruhadarabot. Mintha a vérzés elállt volna, de nem tudtuk, mennyi vért veszíthetett.

Beültem, becsuktam az ajtót. A motor már járt, Andy óvatosan indult el.

– Tudod, hogy hová megyünk, Andy – mondta Mick.

– Tudom, Mick.

– Arra nincs szükségünk, hogy gyorsajtásért elkapjanak minket, de azért lépj oda.

Micknek van egy farmja Ulster megyében. A legközelebbi város Ellenville. Egy házaspár – bizonyos Mr. és Mrs. O’Mara Westmeath megyéből – igazgatja a farmot, és az ő nevük szerepel a tulajdoni lapon is. Ide tartottunk, és valamikor három és fél négy között értünk oda. Andy bekapcsolta a trafipaxblokkolót, bár nagyjából végig a sebességhatár alatt maradt.

Tomot lefektették egy ágyra a fedett teraszon, majd Mick elment felébreszteni egy ismerős orvost, egy savanyúképű kis embert májfoltokkal a kezén. A doktor majdnem egy órát töltött Tommal, és amikor végzett, sokáig állt a mosogatónál a konyhában a kezét mosva.

– Rendbe fog jönni – jelentette be. – Kemény fickó, nem vitás. „Meglöttek, doki”, mondja nekem. „Nos, fiam, soha nem tanulod meg, hogy a golyókat ki kell kerülni, ugye?”, kérdeztem tőle. Nem mosolygott, de úgy látom, olyan arca van, amelyik nem mosolyog valami sokat. Szóval rendbe fog jönni, hogy egy napon megint rálőjenek. Ha esetleg beszélőviszonyban vannak a Teremtővel, akkor köszönjék meg neki a penicillint. Régebben egy ilyen seb elfertőződött volna, és egy hét, tíz nap alatt végzett volna az emberrel. De többé már ez sem probléma. Nem csoda hát, hogy mégsem élünk örökké?

Mialatt a doki a dolgát végezte, mi a konyhaasztalnál ültünk. Mick felbontott egy üveg whiskyt, és alig maradt valami az üveg alján, mire Andy elindult a dokival haza. Andy elvett egy üveg sörrel, aztán ivott még egyet. Én találtam a hűtő hátuljában egy üveg gyömbért, és megittam. Ott ültünk, és nem sokat beszélünk.

Miután Andy lerakta otthon a dokort, visszajött értünk, a házhoz hajtott, majd dudált. Mick mellé ült, én meg hátra. Tom a farmon maradt: az orvos ragaszkodott hozzá, hogy pár napot ágyban töltsön, és a hétvégén megint látni akarta, vagy ha felszökik a láza, akkor előbb. Mrs. O’Mara majd ápolja. Ha jól értettem, nem volt számára ismeretlen a helyzet.

Andy felhajtott az autópályára, aztán leparkoltunk a Grogan előtt. Fél hét volt, de soha nem voltam éberebb. Bevittük a pénzzel teli vászonzsákokat, Mick pedig bezárta a széfbe. Odaadtuk Andynek a fegyverünket, hogy hazafelé dobja bele őket a folyóba.

– Holnap vagy holnapután mindent elrendezünk – mondta neki Mick. –

Megszámolom, mennyit hoztunk, és mindenki megkapja a részét. Szép kis summa lesz pár óra munkáért.

– Én nem aggódok – felelte Andy.

– Menj haza – intett Mick. – Add át üdvözetemet az anyádnak. Nagyszerű asszony. Te meg a legjobb sofőr vagy, Andy.

Megint az asztalnál ültünk. Az ajtó zárva volt, a helyiségben csak annyi fény volt, ami az ajtó üvegén beszűrődött. Mick előtt egy üveg meg egy pohár állt, de nem ivott sokat. Én egy kólát bontottam. Kerestem egy szelet citromot, hogy elvegye az ital édes ízét, aztán amikor beleraktam a barna folyadékba, egy kortyot sem ittam belőle.

Egy órán keresztül alig szólaltunk meg. Amikor Mick fél nyolckor felállt, vele tartottam. Nem kellett megkérdeznem, hogy hová megy, neki meg nem kellett visszamenni a kötényéért. Mert még mindig rajta volt.

Beültünk a Cadillacjébe, és csendben legurultunk a Kilencedik sugárút és a Tizennegyedik utca sarkára. Leparkoltunk Twomey előtt, aztán felmentünk a lépcsőn a St. Bernardba. Korán érkeztünk, és leültünk a kis helyiség hátsó sorában, ahol a hentesek miséjét tartják.

A pap azon a reggelen egy fiatalember volt, arca rózsaszínű, mintha soha nem borotválkozott volna még. Erős nyugat-írországi akcentussal beszélt, nyilván nemrégén érkezhetett. Magabiztosnak látszott, ahogy ott állt az apácák és a hentesek alkotta gyülekezet előtt.

A misére nem emlékszem. Ott voltam és nem voltam ott. Felálltam, amikor a többiek felálltak, leültem, amikor leültek, térdeltem, amikor térdeltek. Követtem a mozdulataikat, ám közben a vér és a lőpor szagát éreztem, a lecsapó bárd pengéje villant, kifröccsenő vért láttam, és éreztem a fegyver súlyát a kezemben.

És ekkor valami különös dolog történt.

Amikor a többiek áldozni mentek, Mick és én a helyünkön maradtunk. Ám ahogy mozdult a sor, és mindenki megkapta az ostyát, valami a lábamra állított, és a sor vége felé irányított. Tenyeremet mintha apró tüvel szurkálták volna, torkom erősen lüktetett.

A sor lassan haladt.

– Jézus teste – mondta a pap újra és újra. – Ámen – felelte mindenki. A sor haladt, és sorra kerültem, mögöttem Mick.

– Jézus teste – mondta a pap.

– Ámen – feleltem, majd a pap egy ostyát tett a nyelvemre.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Odakint sütött a nap, a levegő friss volt és hideg. A lépcső felénél jártam, amikor Mick utolért, és megfogta a karomat. Arcán ördögi vigyor ült.

– Most már biztosan a pokol tüzén fogunk elégni – mondta. – Úgy áldoztunk, hogy a kezünket vér mocskolta. Talán van ennél biztosabb módja annak, hogy a pokolra kerüljünk, de én nem tudok róla. Bűneimet harminc éve nem vallottam be, kötevényemen friss a vér, és úgy állok az oltár előtt, mintha kegyelmi állapotban lennék. – Felsóhajtott. – És te! Nem elég, hogy nem vagy katolikus, még meg sem kereszteltek, igaz?

– Nem hiszem.

– Édes Jézusom, egyszer csak fogod magad, és beállsz a sorba a pogány fejeddel, én meg követlek, mintha te lennél Szűz Mária elveszett báránya. Mi ütött beléd?

– Nem tudom.

– Egyik este azt mondtam, tele vagy meglepetésekkel. De erre azért még én sem számítottam. Gyere.

– Hová?

– Inni akarok – felelte –, a te társaságodban.

Elmentünk a mézárosok kocsmájába a Washington és a Tizenharmadik utca sarkán. Jártunk már ott korábban is. A padlót fűrészpor borította, a levegőben szinte vágni lehetett a csapos szivarjának füstjét. Leültünk az asztalhoz: egy üveg whisky Micknek, egy bögre feketekávé nekem.

– Miért? – kérdezte Mick.

Elgondolkodtam, majd megráztam a fejem. – Nem tudom – feleltem. – Nem terveztem. Valami mintha talpra állított volna, hogy aztán letegyen az oltár előtt.

– Nem ezt kérdeztem.

– Nem?

– Miért jöttél velünk Maspethbe? Mit kerestél Maspethben fegyverrel a kezében?

– Ó.

– Nos?

Megfűjtam a kávémat. Túl forró volt.

– Jó kérdés – válaszoltam.

– Ne mondd, hogy a pénz miatt. Elég lett volna odaadnod neki a kazettát, és megkapod az ötvenezer dollárt. Nem tudom, mennyi lesz a részed, de ötvenezernél biztos kevesebb. Miért vállaltál kétszeres kockázatot feleannyi pénzért?

– A pénznek ehhez semmi köze.

– „A pénznek ehhez semmi köze” – ismételte. – Téged soha nem érdekelt a pénz. Soha. – Kortyolt a whiskyjéből. – Elmondok neked egy titkot. Engem sem érdekel a pénz. Mindig kell, de kurvára nem érdekel.

– Tudom.

– Nem akartad eladni nekik a kazettát, ugye?

– Nem – feleltem. – Holtan akartam látni őket.

Mick bólintott.

– Tudod, hogy ki jutott eszembe valamelyik éjjel? Az az öreg zsaru, akiről meséltél. Az az öreg ír, aki mellé beosztottak, amikor rendőr lettél.

– Mahaffey.

– Az. Mahaffey jutott az eszembe.

– Azt hiszem, értem, hogy miért.

– Az jutott eszembe, amit neked mondott. „Soha ne tégy meg valamit, amit másvalaki is meg tud tenni helyetted.” Nem ezt mondta?

Bólintottam.

– De.

– Én meg azt mondtam magamnak, hogy nincs ezzel semmi baj. Miért ne hagyd a gyilkolást azokra, akiknek már amúgy is véres a köténye? De ekkor azt mondtad, hogy többet akarsz a felhajtói jutaléknál, és egy pillanatra azt hittem, hogy félreismertelek.

– Tudom, és ez zavart téged.

– Hogyne zavart volna, hiszen nem pénzéhesnek ismertelek meg. Úgy értem, hogy nem az voltál, akit megismertem, és ez zavart engem. Mire a következő mondatoddal mindent helyretettél. Azt mondtad, hogy részesedést akarsz, és fegyverrel a kezekben akarsz bemenni.

– Igen.

– Miért?

– Mert így könnyebbnek látszott. Engem vártak. Más nem is engedtek volna be az ajtón.

– Nem ez az oka.

– Nem. Talán az, hogy úgy döntöttem, Mahaffey tévedett, vagy a tanácsa erre a helyzetre nem vonatkozott. Ha egyszer halálra ítéltettem őket, akkor az

a legkevesebb, hogy az akasztásukra is elmegyek.

Mick kortyolt egy nagyot, és felhúzta a szemöldökét.

– Tudod – jelentette ki –, én ennél jobb whiskyt szolgállok fel a kocsmában.

– Ne idd meg, ha nem jó.

Megint belekóstolt.

– Rossznak azért nem mondanám – felelte. – Tudod, hogy nem szeretem sem a bort, sem a sört, pedig mindkettőből ittam rendesen, és ittam meleg sört, és ittam ecetes bort. Ettem már záptojásból rántottát, és ettem már ócska alapanyagból készült ócska ételt. De nem hiszem, hogy ittam volna valaha is rossz whiskyt.

– Én sem.

– Most hogy érzed magad, Matt?

– Hogy érzem magam? Nem tudom, hogy érzem magam. Alkoholista vagyok, soha nem tudom, hogy érzem magam.

– Aha.

– Józannak érzem magam.

– Azt elhiszem. – Pohara mögül rám nézett. – Én azt mondom, megérdemelték a halált.

– Úgy gondolod?

– Ha valaki megérdemelte, ők mindenképpen.

– Gondolom, mindannyian megérdemeljük a halált – mondtam. – Talán éppen ezért nem kerül ki innen élve senki. Nem tudom eldönteni, hogy ki érdemli meg, és ki nem. Négy halottat hagytunk magunk mögött, ezek közül kettővel soha nem találkoztunk. Megérdemelték, hogy megöljük őket?

– Fegyver volt a kezükben. Egyiküket sem kötelezték rá, hogy ott legyen. Nem hívták be őket, mint háború esetén szokás.

– De megérdemelték? Ha mindannyian azt kapjuk, amit megérdemlünk. . .

– Isten mentsen – felelte Mick. – Matt, ezt meg kell kérdezni. Miért lőtted le a nőt?

– Valakinek le kellett.

– De nem neked.

– Nem. – Egy kicsit elhallgattam, amíg átgondoltam. – Nem vagyok biztos benne – mondtam végül. – Egy dolog jut csak az eszembe.

– Halljuk.

– Nem tudom – feleltem. – Lehet, hogy csak azt akartam, hogy a kötényem végre véres legyen.

Vasárnap Jim Faberrel vacsoráztam. Elmeséltem neki az egész történetet, és aznap este egyikünk sem ment gyűlésre. Még mindig a kínai étteremben ültünk, amikor a St. Paulban a gyűlés végén közösen imádkoztak.

– Pokoli egy történet – mondta Jim. – És gondolom, még a vége is happy end, mert nem ittál, és börtönbe sem fogsz kerülni. Vagy mégis?

– Nem.

– Érdekes érzés lehet egyszerre játszani a bírót és az esküdtszékot, eldönteni, hogy ki marad életben, és ki érdemli meg a halált. Akár azt is lehet mondani, hogy istent játszol.

– Akár azt is lehet mondani.

– És szerinted rendszert csinálsz belőle?

Megráztam a fejem.

– Nem hiszem, hogy még egyszer ilyesmit tennék. Ugyanakkor soha nem gondoltam volna, hogy ilyesmit teszek. Csináltam pár nem túl tiszta dolgot az évek során a rendőrségen, meg azután is. Bizonyítékot kreáltam, eltorzítottam helyzeteket.

– Azért ez más volt.

– Nagyon más volt. Tudod, még nyáron láttam először a kazettát, és képtelen voltam kiverni a fejemből. Aztán teljesen véletlenül összefutottam ezzel a rohadékkal, felismertem a mozdulata alapján, ahogy kisímitotta a fiú haját a homlokából. Gondolom, a saját apjától láthatta a mozdulatot.

– Ezt meg miből gondolod?

– Mert nem magától vált szörnyeteggé. Lehet, hogy az apja molesztálta, lehet, hogy gyerekkorában megerőszakolták. Általában ettől lesz valakiből szörnyeteg. Annyira nem is lett volna nehéz megérteni Stettner, és akár még együtt is érezni vele.

– Ezt már észrevettem – jegyezte meg Jim. – Amikor beszéltél róla. Nem az volt az érzésem, hogy utálad.

– Miért utálnám? Sármos alak volt, udvarias, szellemes, és humorérzéknek sem volt híján. Ha a világot jó és rossz emberekre akarjuk felosztani, akkor ő egyértelműen rossz volt. Csak éppen nem tudom, lehetséges-e ez a felosztás. Régebben még ment, de egy ideje már nagyon nehéz.

Előredőltem.

– Nem hagyták volna abba – mondtam. – Nekik szabadidős tevékenység volt a gyilkolás. Egyfajta sport. Élvezték. Ezt nem tudom megérteni, de sokan vannak, akik meg azt nem tudják megérteni, hogy miért élvezem a

bokszmeccseket. Lehet, hogy arról sem lehet ítéletet mondani, hogy az emberek mit kedvelnek, és mit nem.

– Éppen ez a lényeg. Stettnerék gyilkoltak, és megúszták, aztán beléptem a képbe én, és szerencsém volt, mert rájöttem, hogy mit tettek és hogyan és kivel, csak hogy nem lett semmi következménye. Nem volt vádemelés, nem volt letartóztatás, nem történt semmi, még csak nyomozás sem indult ellenük. Egy zsarut annyira frusztrált a dolog, hogy hülyére piálta magát. Erre nem voltam felkészülve.

– Igazad van – bólintott Jim. – Úgy döntöttél, hogy nem bízod az univerzumra a helyzet megoldását. Isten nagy szarban van, mondtad magadnak, hacsak én nem segítek neki.

– Isten – mondtam.

– Vagy aminek hívni akarod. Felsőbbrendű Erő, az Univerzum Kreatív Ereje, a Nagy Talán. Rabelais nevezte így. A Nagy Talán. Úgy vélted, hogy a Nagy Talán nem volt felkészülve az előtte álló feladatra, ezért neked kellett cselekedned.

– Nem – feleltem. – Nem így történt.

– Akkor mondd el, hogyan.

– Arra gondoltam, hogy nem kell nekem ezzel foglalkoznom, egyszerűen átadom őket a rendőrségnek, hogy minden úgy történjen, ahogyan történnie kell. Hogy menjen minden a maga útján. Vannak napok, amikor úgy érzem, hogy mégis hiszek a Nagy Talánban, aztán rájövök, hogy inkább a Nagy Talán Nemben hiszek. Egy dolgot biztosan tudok: akár van isten, akár nincs, nem én vagyok az.

– Akkor miért tetted, amit tettél?

– Mert azt akartam, hogy meghaljanak. És én akartam lenni az, aki megöli őket. És nem. Nem fogom még egyszer megtenni.

– De a pénzt eltetted.

– Igen.

– Harmincötzetret mondtál?

– Fejenként harmincöt. Mick legalább negyedmilliót tett zsebre. Persze volt egy rakás külföldi valuta is. Nem tudom, hogyan csinál majd belőle pénzt.

– A legtöbb pénz az övé lett.

– Igen.

– És te mit csinálsz a részeddel?

– Nem tudom. Egyelőre beraktam a széfembe a kazettával együtt, amivel az

egész kezdődött. Egytizedét szerintem a Testamentum Háznak adom. Az tűnik a legjobb megoldásnak.

– Az egészséget nekik adhatnád.

– Igen – bólintottam de nem hiszem, hogy megteszem. A maradékot megtartom. Miért ne tartanám meg? Megdolgoztam érte.

– Meg.

– És nem fog ártani, hogy van pénzem, ha elveszem Elaine-t.

– Elveszed Elaine-t?

– Honnét a fenéből tudnám?

– Aha. És a misére miért mentél el?

– Korábban is voltam már Ballouval. Azt hiszem, ezt hívják manapság férfibarátságoknak. Vagy mindig is annak hívták. Szóval alkalmanként ez is része a barátságunknak.

– És miért áldoztál?

– Nem tudom.

– Valami ötleted csak van rá.

– Nincs – feleltem. – Tényleg nincs. Sok minden van, amiről nem tudom, hogy miért csinálom. Néha azt sem tudom, hogy miért maradok józan. De ha tudni akarod, amikor piáltam, akkor sem tudtam, hogy miért teszem.

– Aha. És mi fog most történni?

– Meglátjuk – feleltem. – Csak figyelj erősen.